

EMILY RODDAOVÁ

DELTORA

ZEMĚ STÍNŮ

Země nestvůr a kouzel

FRAGMENT

EMILY RODDA

DELTORA 2

ZEMĚ STÍNŮ

SÁGA DELTORA 1

1 - Lesy hrůzovlády

2 - Jezero prokletí

3 - Město krys

4 - Poušť zkázy

5 - Hora děsu

6 - Labyrint bestie

7 - Údolí ztracených

8 - Návrat do Del

SÁGA DELTORA 2

1 - Jeskyně strachu

2 - Ostrov přeludů

3 - Země stínů

OBSAH

1. Zakázaná cesta.....	7
2. Keras.....	15
3. Píseň píšťaly.....	23
4. Šedé pásmo.....	30
5. V Zemi stínů.....	39
6. Zuřivci.....	46
7. Nestvůra.....	55
8. Dráp.....	61
9. Západ.....	70
10. Hromady.....	78
11. Továrna.....	86
12. Odhalení.....	95
13. Chodba.....	104
14. Aréna stínů.....	114
15. Léčka.....	122
16. Setkání.....	130
17. Tajemství.....	137

1. ZAKÁZANÁ CESTA

Úzká průrva mezi skalami byla zahalena neproniknutelnou tmou a rozléhalo se v ní tlumené šplouchání vody. Před jejím ústím plaval na hladině široký pás jasně růžových a žlutých chaluh.

Lief nepotřeboval studovat mapku, aby věděl, že tenhle ponurý tunel je Zakázaná cesta — jediná cesta k ostrovu Keras a ke třetí části Pirranské písťaly. Přesto držel mapu rozloženou a díval se na šipku, kterou jim nakreslil Pištec Auronů.

Mapa byla promočená, ušpiněná a potřhaná, ale navzdory všem útrapám vydržela. Jako my, pomyslel si Lief a pohlédl na Jasmínu s Bardou.

Oba klidně seděli a sledovali temný otvor ve skále. Už jim do očí nestříkala voda, protože auronští strážci táhnoucí jejich člun zaveleli, aby jejich obří úhoři zpomalili.

Jelikož auronské lodě byly úzké, takže se dva lidé nevešli vedle sebe, Barda byl sám na prostředním sedátku a držel jejich jediné pádlo. Jasmína s Krejem, který měl po zranění stále zesláblé křídlo, seděla vpředu a pod límcem jí štěbetal Filli. Lief seděl na zádi.

Jakmile budeme v tom tunelu, už se nebudeme moct vrátit,“ zamumlal Barda. „Musíme se mít na pozoru.“

Lief přikývl. Doran Drakomil, první průzkumník podzemního světa Deltory, Zakázanou cestou projel. Ale to bylo před stovkami let. Od té doby se spousta věcí mohla změnit.

V okamžiku, kdy se příd' lodi dotkla prvních stonků jasně barevných chaluh, auronští strážci pustili loďku a odpluli. Zůstala s nimi jenom Penna, kronikářka Auronů, která teď konejšila svého úhoře, jemuž seděla za krkem.

Auronští strážci oblečení do zvířecích kůží a ozbrojení kostěnými harpunami vypadali divoce a neohroženě. Ale nikdy by nepřekročili hranici barevných chaluh, pradávné auronské varování před nebezpečím, pokud by jim to nepřikázal jejich Pištec. A žádný takový rozkaz od svého vůdce nedostali.

„Dáme vám loď a doprovodíme vás na okraj našeho území, ale dál už vám nepomůžeme,“ řekl Pištec Liefovi, Bardovi a Jasmíně, když naposledy jedli v Pennině chatce. „Žádný Auron nesmí vstoupit do Zakázané cesty.“

„To je náš nejstarší zákon,“ dodala Penna, která se horlivě snažila zmírnit Pištcova přímá slova. „Kerasové by na nás zaútočili, kdybychom vpluli do jejich moře.“

„Plumové říkali to samé o vás,“ poznamenala mimoděk Jasmína. „Tvrdili, že nás okamžitě zabijete.“

„Plumové jsou prolhaní primitivové!“ vybuchl Pištec a oči ve vrásčité tváři mu zahořely jako ohníčky.

Lief s Bardou se na sebe smutně podívali. Věděli, že nemá cenu Plumy obhajovat. Odvěká nenávist mezi pirranskými rody byla příliš silně zakořeněná, než aby jí otřáslы argumenty tří cizinců.

Ale Jasmína se dívala na dva bojové pavouky, kteří klidně spali ve své nové kleci, kterou sdíleli. Strach ze společného nepřítele Bleska a Běsa spojil, takže odhodili starou nenávist a prali se už jen pro zábavu. Nakonec tedy zůstali u Penny, která si je přes jejich hrozivé vzezření celkem oblíbila.

„Dokonce i Blesk a Běs pochopili, že mají víc společného, než si mysleli,“ poznamenala Jasmína. „Ale Plumové, Auroni a Kerasové lpějí na své nenávisti. Těžko uvěřit, že kdysi jste všichni byli Pirrané.“

„To je dávno,“ zabručel Pištec. „Pirra je teď Zemí stínů a mohou za to právě Plumové a Kerasové. Kdyby přijali Auronu za svého Pištce, Pirranská písťala by se nikdy nerozdělila a Pán stínů by neovládl naši zemi.“

Penna svažila čelo. Aspoň ona byla dost moudrá, aby si přiznala, že stoupenci Aurony byli stejně tvrdošíjní jako příznivci jejich soků, Pluma a Kerase. Všechny tři skupiny měly stejný podíl na unáhleném rozhodnutí rozdělit Pirranskou písťalu na tři části.

Když se teď loďka zlehka kolébala ve vlnách od obřích úhořů, Lief se zahleděl do Penniny napjaté tváře. Kronikářka trvala na tom, že je doprovodí až k Zakázané cestě a poveze oheň, kterým jim těsně před rozloučením zapálí pochodně. Cestou po duhovém moři byla veselá, ale teď měla oči plné obav.

Držela pochodeň nad hlavou, nasměrovala svého úhoře k přidi člunu a zapálila pochodeň i Jasmíně. Pak se mlčky vrátila k Liefovi.

„Sbohem, Penno,“ loučil se Lief. „Díky za všechno, co jsi pro nás udělala.“

„Neudělala jsem nic,“ odpověděla Penna a naklonila plamen tak, aby se dotkl Liefovy pochodně. „Ale to, co jste udělali vy pro nás, vám nemůžeme nikdy splatit. Modlím se, abyste —“ Svěsila hlavu, protože nebyla schopna dokončit větu.

„Neměj strach, Penno,“ řekl Barda srdečně. „Zvládneme to a zase si spolu dáme moliskové bochánky.“

„Kéž by to tak bylo,“ zašeptala Penna. „Ať vás Aurona ochraňuje.“

Zašeptala něco svému úhoři, který poslušně přeplul za člun a postrčil jej kupředu. Loďka proklouzla pásem chaluh do ústí tunelu.

Lief měl najednou hlavu plnou sladké, pronikavé hudby Pirranské písťaly. Její zvuk byl tak hlasitý a neodolatelný, že ji podle něj museli slyšet i Barda s Jasmínou. Ale podle jejich tváří poznal, že nic neslyší.

Lief strnule hleděl do temnoty, která se před nimi otevírala. Měl vyschlá ústa a hlavu plnou tónů. Nejasně si uvědomoval, že svírá plátěný váček, který má pověšený kolem krku pod košilí. Tam ležel skrytý zobec a střed Písťaly.

Poslední část Písťaly je vábila do temnoty. Volala je...

Přestaň s tím! Musíš se mít na pozoru, bud připraven. ..

Lief se přinutil natáhnout ruku přes bok lodi, nabral trochu vody a chrstl si ji do tváře. Zalapal po dechu, jak se mu ledová tekutina rozstříkla po rozpálené kůži.

Kouzlo bylo pryč. Hudba utichla a zanechala po sobě zvláštní, smutnou prázdnotu. Lief se úplně probral a rychle zamrkal.

Světlo rychle sláblo. Stěny průplavu se míhaly kolem. Lief se otočil na sedátku, ohlédl se a vylekalo ho, když uviděl už jen úzký proužek světla v dálce.

„Co se děje?“ zvolala Jasmína. „Proč plujeme tak rychle?“

„Táhne nás nějaký proud,“ vykřikl znepokojeně Barda. „Skoro nepádluju a stejně...“

„To ta Píšťala,“ dostal ze sebe Lief. Já — ji cítím.“

Lod' klouzala po hladině obklopená temnotami a stěny tunelu osvětlovalo jen mihotavé žluté světlo jejich pochodní.

Skály se třpytily duhovými barvami, které brzy přešly v zářivě zelenou. Ale nad hlavou, kam nedosáhlo světlo pochodní, byla jen nekonečná tma.

Najednou Krej zakrákal, když sebou Jasmína trhla na sedátku a plácla se do krku. „Něco na mě spadlo,“ vykřikla.

„Určitě nějaká můra,“ řekl Barda, zabraný do řízení rozjeté lodi. „Několik jsem jich viděl.“

Pak se on sám plácl do krku. Něco na něj spadlo a nechtělo se ho to pustit.

Lief ucítil šimrání na ruce. Podíval se a uviděl, jak se mu tam kroutí nějaký okřídlený slimák. Zatřásl rukou, ale ta věc neodpadla. Škubl sebou, když ucítil, jak se do něj zakusuje — a zavrtává mu hlavičku do masa.

A roste. Tělíčko se mu před očima zvětšovalo. Naplňovalo se jeho krví.

„Pijavice!“ vykřikl a znovu se tvora s odporem snažil setřást.

Lief viděl, jak se Krej vznesl Jasmíně z ramene, když šátrala rukou za límcem a snažila se odtrhnout dvě pijavice, které jí visely na krku. S hrůzou sledoval, jak jí mezitím na rukou přistála další odporná stvoření.

„Pozor! Nad námi!“ vykřikl Barda.

Lief se rychle podíval nahoru a zvedl se mu žaludek. Vzduch vysoko nad nimi se hemžil létajícími pijavicemi, které proudily dolů ze tmy v hustých, hučících mračcích.

Divoce mával pochodní nad hlavou. Tucty slizkých, okřídlených tělíček zasyčely v plamenech. Ale přesto se jich spousta ohňové zábraně vyhnula, usadily se mu na pažích, sály krev a rostly.

A to byl teprve začátek. Následovaly je tisíce a tisíce dalších, které se prudce snášely dolů.

„Jasmíno, Bardo! Dolů!“ vykřikl Lief. Odhodil pochodeň do vody, pak si strhl plášť, přehodil ho přes loď a vytvořil tak nad nimi plátěnou střechu.

Během chvilky společníci leželi na břiše schovaní pod pláštěm a nemotorně se ho snažili udržet na místě. Slyšeli ťukání, jak se první mračno pijavic sneslo na jejich přístřešek, pod kterým cítily těla plná teplé krve. Ťukání se stupňovalo a přešlo ve vytrvalé bubnování. Plášť se začal prověšovat.

Liefovi se třásly ruce, jak se usilovně snažil udržet plášť na místě. Pijavice, které se k němu přisávaly ještě předtím, než se schoval, a těch pár, které si pak našly cestičku a prolezly pod plášť, mu visely jako nateklé klobásky ze zápěstí a hřbetu rukou. Zatnul zuby a snažil se potlačit naléhavou potřebu je odtrhnout.

Přeplněný plášť se začal odchlipovat od okraje lodi. Lief vyděšeně zabral za látku a snažil se ji přitáhnout zpátky na místo. Ale to už pijavice proudily úzkou škvírkou, věšely se mu na ruce a plazily se do rukávů.

Plášť se prohnul a znovu se posunul. Otvor na okraji lodi se ještě více rozevřel. Pijavice tudy proudily dovnitř jako jednolitá bzučivá masa.

Je po nás, napadlo najednou Lief. Po tom všem, čím jsme prošli, jsme prohráli — a přemohli nás ti nejmenší tvorové, jakým jsme kdy čelili.

Bylo by to skoro směšné, kdyby to nebylo tak odporné.

Zatímco se marně snažil uzavřít otvor, přeletěl myšlenkami do Del. Nikdy se tam nevrátí. Marileniny nejhorší obavy se naplnily.

Přesto ničeho nelituji, pomyslel si Lief. Udělal jsem, co jsem musel.

Zaplavil ho podivný klid. A s tím klidem přišla hudba Pirran-
ské písťaly, jejíž nádherná sladkost prostupovala celou jeho bytostí.

Nakonec se jí Lief poddal. Nechal se nést na vlnách hudby. Oči
měl zavřené.

A tak si nevšiml, že najednou látkou začalo prosvítat zelené
světlo. Nezaznamenal, že bubnování ustalo. Neslyšel tiché šplou-
chání vody, když loď zlehka klouzala po vlnkách zeleného moře a
nesla se bezpečně a jistě ke břehu.

2. KERAS

Když se Lief probral, zvuk Píšťaly se vytratil a něco ho nesmírně tížilo na zádech. Prudce zatlačil a nakonec se vysoukal do oslnivě zeleného světla. Pak se vedle něj pohnuli Barda s Jasmínou. Když se posadili, loď se nakláněla pod vahou miliónů mrtvých pijavic.

Loď se zlehka pohupovala v mělké, bledě zelené vodě, která šplouchala o písčný břeh. Za pláží rostl les houbovitých, jemně zelených a hnědých stromů.

„Jsme na Kerasu!“ řekl pomalu Barda. „Museli jsme se dostat na konec Zakázané cesty. Vypluli jsme na světlo a všechny ty pijavice zahynuly.“

Celý se otřásl a s námahou vylezl z přeplněné lodi, Jasmína s Liefem ho hned následovali. Dlouho nořili paže a tváře do zářivě zelené vody, jako by se snažili smýt vzpomínku na pijavice.

Když se opět cítili čistí, dobrodili se ke břehu a loď vytáhli za sebou. Dotlačili ji na mírně stoupající písčný břeh a převrátili ji, aby z ní vykopili ohavný náklad. Pak si Lief znovu vzal svůj plášť a vyrazili do zeleného stínu lesa.

Mezi stromy se vinula písčitá pěšina. Vydali se po ní. Tu a tam zaslechli, jak v písku cupitá nějaké zvíře, ale žádné jiné známky života neobjevili. Všude vládlo podivné ticho.

„Takže jsme na území elbaitu,“ řekl Barda jakoby mimochodem, ale velmi nahlas. „Nad námi je Hora děsu, kde žijí naši přátelé gnómové.“

Lief si uvědomil, že Barda mluví ke všem skrytým pozorovatelům, aby je varoval a odradil od útoku. I on vycítil, že les není tak opuštěný, jak vypadá.

Dorazili na paseku obklopenou hustým kruhem stromů. Tady jako by ticho ještě zhoustlo. Lief ucítil mravenčení v týle. Rychle se rozhlédl kolem, ale nic se ani nehnulo.

Jasmína přelétla očima k velkým drahokamům, které zdobily pás kolem Liefových beder. Záře rubínu ani elbaitu nepohasla.

„Nemůžeme spoléhat na to, že nás drahokamy tady dole budou varovat,“ zašeptal Barda.

„To říkáš ty,“ namítla Jasmína. „Ale proč by to tak mělo být? Drahokamy původně vzešly z hlubin Deltory. Určitě by tu měly být mocnější než jinde, ne naopak.“

„Kdo jste? A proč jste tady?“

Společníci uskočili a vytasili zbraně. Šepot jako by přicházel ze všech stran. Ale paseka byla prázdná.

„Odpovězte!“

Jasmína se prudce nadechla a šťouchla do Lief. Podíval se tam co ona a spatřil, že mu nad hlavou visí ostrá špička meče. Další dva meče visely nad Jasmínou a Bardou. Na čele mu vyrazil pot. Bylo jasné, že musejí na otázky odpovědět rychle, ale opatrně.

„Jsem Lief, král Deltory, země nahoře,“ řekl nahlas. „Moji společníci se jmenují Jasmína a Barda. Mnozí z našich lidí žijí jako otroci v Zemi stínů a může je zachránit jedině kouzlo Pirranské písťaly. Plumové a Auroni nám zapůjčili své části Písťaly. Přišli jsme, abychom o totéž požádali Kerasy.“

Na okamžik bylo naprosté ticho. Pak najednou meče zmizely a zčistajasna se před nimi zjevila obrovská tlupa lidí.

Jako Plumové a Auroni, i tihle byli malí, měli bledé oči, dlouhý nos a obrovské zašpičatělé uši. Byli oblečení do třpytivě zelených hávů a někteří z nich kupodivu měli žluté vlasy.

Jedna z nich, žena s vysokým čepcem Pišťce, vykročila k hostům. Kolem čepce jí jako pohyblivá koruna poletovaly zelené můry se třpytivými křídly. Těsně za ní se mačkal chlapec s pohublou, dychtivou tváří a kšticí nepoddajných světlých vlasů.

„Zdravím vás, bratraci!“ řekla žena hlubokým, melodickým hlasem, ve kterém byl náznak pobavení. „Jsem Tirrala, Pišťkyně Kerasů. Prosím, odložte zbraně.“

Lief zaváhal. Ozvalo se tiché zasvištění a v dalším okamžiku jeho a Bardův meč i Jasmínina dýka ležely u Tirraliných nohou.

Jasmína s Bardou se vrhli kupředu, ale Lief zvedl ruku, aby je zadržel. Viděl to, co oni ne. Jakmile se pohnuli, zelené můry poletující kolem Tirraliny hlavy se proměnily ve třpytivé šípy namířené na jejich srdce.

Tirralla klidně stála a usmívala se.

„Odpusťte nám naši opatrnost, bratrancei,“ řekla. „Tvrdíte, že části Pirranské písťaly, které máte u sebe, jste dostali, ale je mnohem pravděpodobnější, že jste si je vzali násilím.“

„Možná je to pravděpodobnější, ale není to pravda,“ řekl Lief a pomalu spustil ruku. „Ale nechte si naše zbraně, pokud se tak cítíte bezpečněji.“

Barda i Jasmína s očima upřenýma na vznášející se šípy neochotně ustoupili o krok.

Šípy se scvrkly a proměnily se zpátky v můry. „Děkuji,“ řekla mírně Tirralla. „Bolelo by nás, kdybychom zranili své příbuzné. Zvláště takové, kteří udělali, co se sluší, a přinesli s sebou pěkný dárek.“

„Dárek?“ zavrčel podezíravě Barda.

„Tu obrovskou hromadu návnady, co leží na břehu!“ vykřikl ten chlapec s nedočkavou tváří. „Díky vám budeme mít spoustu týdnů čerstvé křídlatky!“ Spokojeně zamlaskal. „Křídlatky jsou výborné! A nic nemají raději než pijavice z ústí do Keraského moře. Kdybychom tak mohli —“

„Sbírat pijavice je velmi nebezpečné a děláme to jen zřídka,“ vysvětlila Tirralla, která ho přerušila.

„Kdybychom rozsvítili tunel, jenom na chvilinku —“ začal chlapec.

„Nemůžeme rozsvítit tunel, Emlisi,“ řekla Tirralla znaveně, jako by se tahle debata opakovala už posté. „Tma a pijavice jsou naše ochrana před Aurony. Budeme kvůli pár kouskům návnady riskovat, že se naši nepřátelé opováží na nás zaútočit?“

„Překvapuje mě, že potřebujete na rybaření návnadu, Pišťkyně, když máte tak mocná kouzla,“ řekla Jasmína troufale.

Tirralla se usmála. „Je mnoho způsobů, jak chytat ryby,“ odvětila. „A když ryba vyplave za prostou návnadou, tím lépe. Prosím, následujte mě.“

Otočila se a kráčela pryč. Emlise postrkovala těsně před sebou.

„Doufám, že v tomhle případě nejsme ta ryba *my*,“ zamumlal Barda, když s Liefem a Jasmínou vyrazili za Pišťkyní a ostatní Kerasové se drželi těsně za nimi. „Jsme hosté, nebo vězni?“

„Není to daleko, bratrance!“ zavolal Emlis a natahoval se, aby se za nimi mohl ohlédnout přes rameno.

„Proč nám říkají bratrance?“ podivila se Jasmína poněkud nahlas. „Nejsme jejich příbuzní!“

„Ale jste!“ řekla Tirrala, která zastavila na konci cesty u hustého lesíka. „Nevzpomínáte si na svou historii?“ Otočila se čelem k nim a dotkla se pramínků světlých vlasů, které jí vykukovaly zpod čepce.

„Dívka se zlatými vlasy!“ zvolala Jasmína užasle. „Alysa a Rosnan! Chceš říct, že...?“

„Jistě,“ řekla Tirrala. „Když se Alysa s Rosnanem usadili na Kerasu, měli spoustu dětí. Když ty děti vyrostly, vzaly si Kerasy a měly vlastní děti. A tak to šlo dál po celé generace.“

„Většině z nás proudí v žilách nějaká ta krev z horního světa,“ vložil se do toho Emlis. „Dokonce i těm, kdo nemají zlaté vlasy jako já.“ S očividnou pýchou si prsty prohrábl tuhé vlasy.

Tirrala si povzddechla. „A tak vás vítáme jako vzdálené bratrance a sestřenici, jako naši předci kdysi přivítali Dorana Drakomila,“ řekla. „Doran nebyl překvapený. Byl to především příběh o Alyse a Rosnanovi, který ho přivedl do jeskyní.“

„Nás sem zavedl také,“ zamumlal Lief. „No *jistě* že Alysa s Rosnanem museli zůstat na Kerasu!“ zvolala Jasmína. „Zelená jeskyně byla poslední před tím černým místem, kam už se báli jít.“

„Ale koho by napadlo, že po takové době tu stále po nich budou stopy?“ podivil se Barda.

Tirrala pokrčila rameny. „Krev je krev, bez ohledu na to, nakolik se za ty roky zředí,“ řekla. Zvedla ruku. Stromy, které jim stály v cestě, zmizely a odkryly veliký houf vyplašených dětí s provinilým výrazem ve tváři.

„Vy háďata! Copak jsme vám neříkali, že máte zůstat schované ve skladu ovoce?“ vyhubovala jim Tirrala. „Co kdybychom byli tlupa divokých Auronů, kteří vás přišli sežrat zaživa?“

Její hlas zněl velmi přísně, ale musela skrýt úsměv, když se děti rozutekly.

Teď společníci viděli, že lesík zakrýval vstup do vesnice. Tirrala je beze slova vedla širokými, čistými ulicemi.

Rozlehlá vesnice působila světlým a příjemným dojmem. Domy byly postavené ze zeleného houbového dřeva a místo střechy je pokrývaly sušené chaluhy. Téměř v každé zahrádce spatřili rybníček, v němž líně plavaly ryby, a zpoza zahradních zídek vykukovaly děti, které se před chvilkou rozprchly na kraji vesnice.

Nakonec dorazili na velké prostranství, uprostřed kterého v hlubokém kamenném ohništi plápolal oheň. Na zemi kolem ohně byly rozprostřené tkané rohože.

„Toto je naše shromaždiště,“ řekla Tirrala, když usedala na jednu z rohoží, a mávla na Liefu s Bardou a Jasmínou, aby se k ní připojili. „Tady Alysa s Rosnanem vyprávěli svůj příběh našim předkům.“

„Doran tu svého času také seděl,“ vložil se do toho Emlis, který se nemotorně skulil vedle Tirraly. „To Doran přinesl oheň, který tu hoří dodnes.“

Ostatní Kerasové, kteří se postupně shromažďovali kolem ohně, šeptali a se zájmem sledovali návštěvníky. Ale nikdo nebyl tak dychtivý jako Emlis. Rozechvělý vzrušením upřeně hleděl na hosty a hltal je očima. „Tohle je Kouzelný pás Deltory, že?“ vydechl a naklonil se blíž k Liefovi. „Doran nám toho hodně vyprávěl o jeho moci.“

Tirrala na něj pohlédla s láskyplným povzdechem: „To je můj syn Emlis. Řekla bych, že má víc krve z horního světa než většina z nás, protože touží cestovat a Doranovy příběhy zná nazpaměť. Váš příchod ho nesmírně potěšil.“

Mladík se začervenal, svěsil hlavu a rozpačitě něco zamumlal.

„Tak!“ zvýšila o něco hlas Tirrala. „Jste naši příbuzní a podle přesvědčení Kerasů je naší povinností vám podle našich možností pomoci. Naše část Pirranské písťaly je pro nás velmi cenná, ale pokud to bude nutné, obejdeme se bez ní. Naše vlastní kouzlo je pro naše potřeby dostačující.“

Lidé kolem ohně s vážnými tvářemi potichu přitakali. Liefovi se vzrušením rozbušilo srdce. Pak ale najednou Tirralina tvář nápadně ztvrdla. Ať říká o keraských přesvědčeních cokoli, nechce se svého pokladu vzdát, pomyslel si. Našla si způsob, jak nás odmítnout. Způsob, který její lid přijme.

„Neztratíme Píšťalu,“ řekl honem. „Až bude po všem, vrátíme ji do jeskyní, přísahám!“

Tirrala pokračovala, jako by nic neřekl. „Ale podle našich pravidel také platí,“ řekla, „že pokud si půjčíte něco od nás a budete přísahat, že to vrátíte, mohu po vás žádat něco, co si ponechám jako důkaz vaší upřímnosti. Věc, která je vašemu srdci tak drahá, jako je náš poklad nám.“

Zeširoka se usmála a odkryla tak své bílé, špičaté zuby.

3. PÍSEŇ PÍŠŤALY

Lief, Barda a Jasmína se rozhlédli po mlčících lidech kolem ohně. Všichni vážně příkyvovali. Tirrala očividně mluvila pravdu.

Ale je to lest, pomyslel si Lief. Požádá nás o něco, o čem si je jistá, že jí to nedáme. Letmo pohlédl na své spoléčníky a viděl, že Jasmína natáhla ruku a pohládila Filliho a Kreje, kteří se jí tiše krčili na rameni. Barda se mračil a nepochybně přemýšlel o svém meči, který byl jeho věrným spoléčníkem po většinu jeho života. Lief pomyslel na své nejdražší věci — meč, který pro něj ukoval jeho otec, a maskovací plášť, který mu vlastníma rukama utkala matka. Jak by bez nich mohl přežít v Zemi stínů?

Byl nepřijemně napjatý a vyčkával, až se k němu Tirrala otočí. V očích jí zajiskřilo. Nakonec promluvila. „Žádám od vás... ten krásný, drahokamy zdobený pás, který nosíš, králi Deltory,“ řekla.

„Matko!“ vykřikl Emlis ohromeně.

Lief zalila obrovská vlna horka. Slyšel, jak Jasmína s Bardou rozzlobeně vykřikli a jak přihlížející lidé překvapeně zalapali po dechu, ale jemu se jen zatočila hlava — úlevou. Svěsil hlavu a věděl, že nesmí dovolit, aby mu Tirrala viděla do očí.

Nakonec se opovážil zvednout hlavu. „Dobrá,“ řekl. Nevšímal si Bardových a Jasmíniných vyděšených námitek, odepnul si třpytivý pás a podal ho Tirrale.

Kerasové překvapeně kulili oči. Někteří vyskočili a seběhli se v těsném kruhu kolem své vůdkyně, aby si prohlédli slavný pás z větší blízkosti.

Lief z Tirraliny tváře vyčetl bezradný hněv. Nikdy by ji nenapadlo, že Lief přistoupí na její požadavek. Jako všichni Kerasové i ona byla odkojena Doranovými příběhy. Věděla, jak nesmírně důležité je Kouzelný pás pro bezpečí světa tam nahoře.

„Lief, co to má znamenat?“ zašeptala zlostně Jasmína.

„Tři věci,“ odpověděl jí potichu Lief. „Za prvé, brzy budeme v Zemi stínů. Za druhé, drahokamy v Kouzelném pásu se nedají přenést za hranice Deltory — což je něco, co Tirrala očividně neví. A

za třetí, nenapadá mě bezpečnější místo, kde bych mohl schovat něco tak hodnotného.“

Jasmínin výraz se okamžitě proměnil. Tak dlouho žila přítomností, že úplně zapomněla, že pokud Lief půjde do Země stínů, nebude si moci Kouzelný pás vzít s sebou.

Ale Bardova tvář připomínala bouřkový mrak. „Lief,“ zabručel, „chceš tím říct, že s námi skutečně hodláš překročit hranice?“

„Samozřejmě!“ pohlédl na něj zaskočeně Lief. „Copak jsem to od začátku neříkal?“

Barda zlostně potřásl hlavou. „Ať jsi říkal cokoli, byl jsem si jistý, že až nastane správný čas, přijdeš k rozumu. Zbláznil ses, Lief? Ty nesmíš jít do Země stínů! Ty a Pás jste jediné věci, které stojí mezi Deltorou a Pánem stínů. Copak nemáš smysl pro povinnost?“

Povinnost? Lief zatnul ruce v pěst.

Co jiného byl jeho život v posledních měsících než přísná oddanost povinností? Copak nepracoval, dokud ho únavou nepálily oči, skrytý před vším a všemi, koho miloval? Copak nedržel tajemství, nestrpěl, že ho kritizují a nedoceňují — a někteří dokonce nenávidí, protože dával přednost bezpečí království před vším ostatním a nepřátelé byli všude?

Na rty se mu drala rozzlobená slova. Toužil se už konečně zbavit svého břemene.

Ne! Ted' nesmíš polevovat. Zvláště ted'...

Lief zatnul zuby a potlačil hněv. „Pirranská píš'ala mě poprvé zavolala, když jsem ještě ani nevěděl, že existuje, Bardo,“ řekl. „Vím, že jsem ji měl najít a nést ji na tuto výpravu. Ted' se nevzdám.“

„Pak mě mrzí, že jsme ji vůbec našli!“ odrkl si Barda.

Jasmína vypadala ustaraně a rozpačitě. „To nebezpečí je skutečně obrovské, Lief,“ zašeptala. „Možná...“

„Jasmíno, ještě ty se stav proti mně!“ vykřikl Lief. „Nemůžu jednat proti své přirozenosti!“ Ani proti svému srdci, pomyslel si utrápeně. Jasmíno, copak to nevidíš? Ať už by šlo o Pirranskou píš'alu nebo cokoli jiného, jak bych tě mohl nechat jít samotnou?

Uvědomil si, že lidé, kteří se shlukli kolem Tirraly, se pomalu rozestupují. Tirrala potěžkávala pás v rukou a ve tváři se jí mísilo trpké opovržení s hněvem. „Tohle není poctivá výměna!“ zvolala hlasitě. „Ten pás nemá téměř žádnou moc!“

„Matko, to není možné!“ vybuchl Emlis, který se za ni styděl tak, že zčervenál. „Doran nám o tom vyprávěl! Kouzelný pás je stejně mocný jako Pirranská píšťala!“

„Možná ve světě nahoře,“ odsekla Tirrala. „Tady je to jen cetka s pár drahokamy.“

Ale dav nespokojeně zašuměl, a když se Tirrala rozhlédla, skousla ret a Lief si oddechl úlevou. I kdyby chtěla sebevíc, teď už nemohla vzít obchod zpět, aniž by vypadala nepoctivě a ztratila důvěru svého lidu.

Strnule, jako by ji každý pohyb bolel, Tirrala vytáhla ze záhybů svého hávu malou krabičku vyrobenou z mušle. V tutéž chvíli Lief zvedl červený plátěný váček, ve kterém měl pod košilí schovaný zobec a střed Pirranské píšťaly.

Tirrala otevřela krabičku a podala mu ji. Uvnitř ležela na hedvábném polštářku poslední část Pirranské píšťaly. Byla velmi malá. Její zvláštní vyřezávaný povrch se v elbaitovém světle slabě zeleně zaleskl.

Tirrala pohlédla na Liefu a oba zavřeli oči, když se kolem nich rozezněla hudba Píšťaly.

Lidé utichli. I oni slyšeli tu hudbu. Jen Jasmína s Bardou se neklidně ošívali a dívali se jeden na druhého, protože jako jediní nic neslyšeli.

Lief, omámený hudbou, vytáhl neúplnou Píšťalu z váčku. Pak mu Tirrala podala konec a on složil díly dohromady.

Hudba náhle utichla, jako by někdo otočil uzávěrem.

„Přestala truchlit,“ zašeptala Tirrala a najednou se jí v bledých, chladných očích zatřpytily slzy.

Lief byl ohromený nenadálým tichem a upíral oči na kouzelný předmět ve svých rukou. Zářil sotva znatelným jasnem, jako by byl osvětlený zevnitř. Tak tady je konečně Pirranská píšťala — celá a dokonalá poprvé od doby, kdy ji rozhádané pirranské rody rozdělily

a umlčely její hlas. A teď, když byla zase celá, vypadala úplně jinak.

„Ona se změnila!“ zašeptala užasle Jasmína. „Září! A určitě je větší, než by měla být.“

Bylo to tak. Konec Píšťaly byl nejmenší částí ze všech a měl by ji prodloužit jen o malý kousek. Ale Píšťala teď vypadala mnohem delší a tlustší, mnohem silnější, krásnější a podivuhodnější než předtím. Jako by byla víc než pouhý součet svých částí.

Ale mlčela. Čekala. Čekala na horký dech, který ji plně probudí k životu. Čekala na dovedný a milující dotek, který přivolá její hudbu zpátky z přízračných říší, v nichž tak dlouho truchlila, a nechá ji zazpívat v přítomnosti.

A já to nedokážu, pomyslel si Lief se smutným bodnutím u srdce. Nevěděl bych, jak začít. A i kdybych to uměl, nehodí se, abych to byl právě já.

Pohlédl na Tirralu. Viděl touhu v jejích lesknoucích se očích. Najednou věděl, co musí udělat. Natáhl ruce, na kterých volně spočívala zářící Píšťala.

„Ty jsi Pišťkyně, Tirralo,“ řekl potichu. „Zahraješ na ni?“

A tak poprvé od doby, co je svět světem, se průzračné tóny Pirranské píšťaly rozezněly v jeskyních tajného moře, zatímco Kerasové naslouchali a po prosvětlených tvářích jim stékaly slzy.

Hudba pohladila zvlněnou hladinu, odrážela se od zářivých skal, rozléhala se dál a dál, až se i samotný vzduch rozechvěl její krásou a žádné stěny ji nemohly zastavit.

Nesla se Zakázanou cestou, kde ji uslyšely pijavice a hrůzou se třásly ve tmě. Zpívala, v opálovém moři, kde obří úhoři vystrkovali z vody mokré hlavy a pohupovali se v jejím rytmu.

Auroni, kteří si právě stavěli příbytky na svém ostrově, zvedli hlavu od práce a strnuli, když se jim k uším donesl ten překrásný zvuk. Jejich starý Pištec nehnul ani brvou, ale roztrásl se po celém těle, jako by jím zmítala ledová vichřice. A Penna, která zrovna ve

své chatce na vorech balila rukopisy, spráskla ruce radostí a údivem.

Píseň Píšťaly se rozléhala duhovými jeskyněmi, kde se jí blátivé housenky snažily uniknout hluboko pod zem a mořští krtci rozverně vyskakovali. Naplnila svou krásou Třpytivou bránu a nesla se k červenému moři a Plumům.

Když to u hrobu válečníka Gloka uslyšela Nola, vykřikla údivem. S námahou se postavila a utíkala ke břehu, kde se úžasem oněmělí lidé brodili po kolena a po pás v rudé vodě a upřeně hleděli směrem, odkud zvuk přicházel.

Tlumená hudba plula dál a neustávala, dokud nedorazila do nejvzdálenějšího kouta zlatého moře, kde ve své loďce rybařili Clef s Azanem. Upustili síť do vody a v údivu si sedli. Pak poslední, nepatrný záchvěv hudby vystoupal topasovým oparem vysoko nad jejich hlavy. A s chladivým, jemným vánkem se vkradl do začarovaného spánku zlatého draka a přinesl s sebou povzbudivé sny o slunečním svitu, silném větru a vysokých horách, o kouzlech a ztracené slávě.

4. ŠEDÉ PÁSMO

Během oslavy, která následovala po její hře na Píšťalu, Tirrala celou dobu mlčela. Ostatní jedli, pili a smáli se, ale ona se ničeho neúčastnila. Teprve když Kerasové přinesli k ohni své malé píšťalky z houbového dřeva, zvedla hlavu.

Sladká, velice jemná hudba opravdu stála za poslech. A k překvapení společníků nejsladší tóny ze všech dokázal z nástroje vyloudit Emlis.

Chválili ho, když odkládal nástroj a šel si sednout vedle matky. On ale skousl ret. „Hraní mi vždycky přinášelo potěšení,“ řekl. „Ale poté, co jsem slyšel Pirranskou píšťalu, vím, že moje písně jsou jen bledý odraz toho, jaká hudba může být.“

Neohrabaně si otřel svou píšťalu o rukáv a podával ji Bardovi. „Možná bys nám teď mohl zahrát ty?“ zeptal se. „Rád bych slyšel hudbu ze světa nahoře.“

Barda se zasmál. „Je velmi podobná té vaší. Ale je mi líto, já ti nemohu zahrát — a ani moji společníci ne. Nikdo z nás to neumí.“

„Cože?“

Tirralin pronikavý výkřik náhle přerušil veškerou hudbu a smích. Všichni ztichli.

„Chcete říct,“ vykřikla Tirrala, „že neumíte ani hrát na píšťalu?“

„Neumíme hrát tak jako vy,“ připustil Lief s těžkým srdcem. „Ale je to kouzlo Pirranské píšťaly, na které se spoléháme, ne muzikantská zručnost. Jediný tón postačí, aby zastavil Pána stínů.“

„To nemůžete vědět!“ zvolala Tirrala. „V dávných dobách na Píšťalu hráli jen nejlepší hudebníci z celé Pirry!“

Tvář se jí rozzářila novou nadějí a ona se obrátila k mlčícím lidem kolem sebe. „Naše přesvědčení po nás nevyžaduje, abychom pomohli přibuznému, pokud je celá věc marná, Kerasové! Není to tak?“

Hlavy váhavě přikývly.

„Dobrá tedy!“ vykřikla Tirrala. „Co by mohlo být zbytečnější než dát Pirranskou píšťalu těm, kdo na ni neumějí ani *zahrát*?“ Víťeoslavně přelétla pohledem všechny kolem.

„Na tom nezáleží!“

Všichni povyskočili a otočili se za vysokým, rozrušeným hlasem, který přerušil ticho. Hleděli na Emlise, který udělal krok vpřed a zrudl až po kořínky zlatých vlasů.

„To... to nevádí, když naši příbuzní neumějí hrát na Píšťalu,“ vykoktal ze sebe Emlis a vzdorovitě pohlédl matce do zlostných očí. „Nevadí to, protože... protože já umím hrát dobře. A já půjdu s nimi!“

Následovala spousta dohadů, ale Tirralin hněv ani námitky společníků neměly žádný smysl. Protože Kerasy Emlisovo prohlášení přesvědčilo o tom, že si společníci mohou odnést Pirranskou píšťalu do Země stínů.

„Takže jste vyhráli a já jsem prohrála,“ poznamenala trpce Tirrala, když společníkům vracela jejich zbraně. „Nepřišla jsem jen o Pirranskou píšťalu, ale i o syna. Vyhráli jste možnost zničit je oba, stejně jako sami sebe. Doufám, že z vítězství máte radost.“

Tvář měla bílou jako stěna. Můry kolem její hlavy se skoro nehýbaly.

„Tirralo —“ začal Lief. Ale to už se Pišťkyně otočila a svižným krokem odcházela.

„Není to naše chyba, že její syn jde s námi,“ sykla Jasmína. „Všechno je to její práce! Kdyby nás nechala jít v míru, Emlise by to nikdy nenapadlo.“

„Ale napadlo,“ vložil se do toho Barda. „Ten mladý muž stejně jako my touží utéct z tohoto ostrova. Myslím, že uviděl svou šanci a chytil se jí oběma rukama.“

„Ale on si neuvědomuje, co dělá!“ zamumlal Lief.

„Ne,“ zabručel Barda. „A my ano?“

Během pár hodin ze severní strany ostrova vyrazily dvě dlouhé lodě, poháněné tichými sběrači pijavic se sveřepým výrazem ve tváři. Lief, Jasmína, Barda a Emlis seděli na zádi jedné z nich. V té druhé seděla Tirrala se strnulou tváří a dva z jejich nejbližších rádců.

Před nimi se rozprostírala zelená voda, která postupně tmavla do šedých odstínů. Obzor byl zahalený ve tmě.

Krej znepokojeně zakrákal.

„Šedé pásmo,“ řekla Jasmína, která upřeně hleděla ke zlověstnému obzoru.

Emlis přikývl. V útlé tváři, téměř zakryté kapuci těžkého, tmavě zeleného pláště sběračů pijavic, se mu mísil strach se vzrušením.

„Ještě není pozdě si to rozmyslet, Emlisi,“ podotkl Barda, který seděl vedle něj. „Tohle není jeden z Doranových příběhů. Tady jde skutečně o život.“

„Teď už nemůžu své rozhodnutí změnit,“ řekl Emlis. „Potřebujete mě. Beze mě by vám nedovolili odvézt Píšťalu.“

„Tvoje kůže není zvyklá na svět nahoře, Emlisi,“ zašeptala Jasmína, která se k němu naklonila. „Slunce tě spálí. Světlo tě oslepí.“

Emlis umíněně zakroutil hlavou. „Plášť mě ochrání před sluncem. A nejsem první Pirran, který vyjde z jeskyní. Doran vyprávěl o sedmi, kteří to v dobách Alysy a Rosnana také udělali.“

„Všichni zemřeli, Emlisi,“ řekl Barda tvrdě. „Zemřeli a nikdy už nespátřili svůj domov.“

„Zabili je ti, co žijí tam nahoře, ne slunce,“ řekl Emlis roztřeseným hlasem. „A každopádně to byli Plumové — a ti jsou stejně nerozvážní a hloupí, jako jsou Auroni podlí.“

„Plumové a Auroni nejsou hloupí a podlí!“ vykřikla Jasmína. „Jsou to tvoji vlastní lidé! Tví příbuzní! Mnohem bližší než my.“

Sběrači pijavic, kteří poháněli jejich loď, se otočili a vztekle se zamračili. Jeden potichu zavrčel. Druhý hrozivě vycenil zuby. Jasmína semkla rty, upřeně se jim zahleděla do tváře a neuhnula pohledem, dokud se konečně neobrátili a nezačali znovu pádlovat.

Emlis shrbil kostnatá ramena. „Prosím vás, už se se mnou nedohadujte,“ zahuhňal. „Tohle je moje jediná šance, jak si splnit nej-

větší přání v životě. Vidět svět, který je jiný než ten můj. Pokud při tom zemřu, je to jenom moje volba.“

Barda si zoufale prohrábl rozcuchané vlasy. „Tři,“ zamumlal si pod vousy. „Tři mladé horké hlavy. Nebesa, copak dva nebyli až až?“

Zelené světlo postupně sláblo a za hodinu už lodě veslovaly chmurnou šedivou říší. Teď už byli daleko mimo Doranovu mapu. Za hranicemi Deltory.

Když zvedli hlavu, viděli jen vířivou temnotu. Věděli, že vysoko nad nimi se tyčí zrádné vrcholky za Horou děsu — skály tvrdé jako železo, plné vlhkých, tajných jeskyní, kde se daří ohavným nestvůrám, jako byla obří ropucha Gelik.

Lod' se teď pohybovala pomaleji a ostře řezané tváře sběračů pijavic začaly být napjaté a ostražitě.

Před nimi se rýsoval inkoustově černý stín. Jeskyně pod Zemí stínů.

„Kdy nás opustí?“ zašeptala Jasmína.

„Musíme jet až na okraj stínu,“ řekl nečekaně jeden ze sběračů pijavic, aniž by se otočil. „Tak to chce Pištkyně. A tam zastavíme, chvála Kerasovi, a pošleme vás na to zlé místo nahoře.“

„Pošlete nás nahoru?“ zamrkal zmateně Lief. Myslel si, že jim Kerasové ukáží tajnou cestu na povrch. Ale tohle znělo jako...

„Kouzlo sedmi Kerasů možná není potřeba,“ řekl sběrač pijavic, „ale mysleli jsme, že to tak bude jistější. Kdo ví, jak hluboká je skála tam nahoře. Přes všechny vaše podivné nápady bychom vás nechtěli nechat viset někde na půli cesty, že jo?“

Jeho společník se děsivě uchechtnul.

Lief cítil, jak se Jasmína zachvěla, a věděl, že i jí se zmocnila děsivá představa, jak jsou uvězněni uvnitř tvrdé skály.

„Nebojte se,“ řekl Emlis. „Naši předci mnohokrát bezpečně poslali Dorana na povrch.“

„To bylo dávno,“ hlesl Barda, který měl poněkud nezdravou barvu. „A předpokládám, že Dorana jste neposílali do Země stínů.“

„Ne, to ne!“ souhlasil Emlis. „Doran vždycky opouštěl jeskyně na západ od Kerasu. Říkal, že přesně na tom místě v zemi nahoře je obrovský kanál a loď, které mu pomohou dostat se domů.“

„Řeka Tor!“ zvolal Lief. „Tak takhle to Doran dokázal všechno utajit. Objevil se ve křoví pod Horou děsu. Pak sešel dolů k řece a počkal na loď. Tenkrát tam nebyvalo tolik pirátů.“

„Ani elů,“ dodala Jasmína. Krej jí nervózně zakrákal na rame-ni, ale ona se k němu neotočila. Upírala oči do temnoty, která se před ní otvírala.

Země stínů. Brzy, velmi brzy bude moci začít pátrat po Víře, své ztracené sestře. A Lief s Bardou budou s ní.

Jasmína neodpustila Liefovi, že se před ní snažil Víru utajit. Ale po tom všem, čím spolu prošli od doby, co vstoupili do jeskyní, se už nehněvala tolik jako předtím. Teď si byla jistá, že Lief tajil Víru jen ze zoufalé touhy uchránit ji, Jasmínu, před nebezpečím.

Udělal chybu, že mě obelhal, pomyslela si Jasmína. Ale udělal to, jelikož byl pevně přesvědčený, že je to tak správné.

Upírala pohled někam k narůstajícímu stínu před nimi. Na Liefa teď v Del čeká jeho nevěsta — ta sečtělá, urozená toranská dívka, z níž bude ta správná královna a jednoho dne porodí dítě, které převeze Kouzelný pás Deltory po Liefovi. Ale teď je s Liefem Jasmína. A jsou s Liefem přátelé — opravdoví přátelé.

A to je dost, řekla si Jasmína. Tak to musí být. Protože co já vím o palácích a vybraných způsobech a krásném oblečení? Vůbec nic a ani nechci. Lief to ví.

Filli jí potichu zakňoural pod límcem a ona zvedla ruku, aby ho utěšila; nevědomky se přitom sama uklidňovala jeho teplým kožíškem.

„Když poprvé Doran přišel do jeskyní, nedorazil až ke Kerasu,“ vyprávěl mezitím Emlis Bardovi. „Nějací Plumové ho našli, jak se topí v topasovém moři. Zachránili ho, ale poslali ho šupem zpátky na povrch! Takhle hloupí jsou ti Plumové!“

Zarazil se a provinile pohlédl na Jasmínu, ale ta stále upřeně hleděla před sebe.

„Plumové si mysleli, že Doran zapomene, co se stalo,“ pokračoval Emlis. „Ale píseň, kterou zpívali, když pádlovali, mu utkvěla v mysli a on si vzpomněl. A tak se vrátil. A *tentokrát* —“

Ale najednou se leknutím zarazil.

Jako opona se na ně snesla tma. Voda kolem nich byla černá jako noc. Neviděli vůbec nic. Slyšeli jen šplouchání vody a malou loďku, která zlehka narážela do té jejich.

„Je čas.“ Tmou se nesl Tirralin roztřesený hlas. „Teď máte poslední šanci, abyste si to rozmysleli. Vráťte se s námi na Keras a do bezpečí? Lief... Bardo... Jasmíno... *Emlisi!*“

Dlouho bylo ticho.

„Dobrá.“ Teď už Tirrala svůj hlas plně ovládala. „Mám pro vás jednu radu a úpěnlivě vás prosím, abyste se jí drželi, protože cítím v kostech, že to stojí za to. Stíny teď prosákly hluboko do půdy Pirry. Ať si Plumové a Auroni myslí cokoli, Pirra je navždy ztracená. Už se nedá nikdy získat zpět.“

„To víme,“ řekl Lief. „A ani Plumové, ani Auroni nečekají —“

„Ještě jsem neskončila,“ pronesla Tirrala, která ho nenechala domluvit. „Poslouchejte mě! Moc Pána stínů je teď mnohem větší než v dobách, kdy mu Píšťala bránila vpadnout na pirranskou půdu. Ať na ni budete hrát dobře nebo špatně, Píšťala mu bude odolávat jen chvíli a jen když ho zaskočíte. Šetřete si její kouzlo na dobu, kdy ho budete nejvíc potřebovat.“

„Ano,“ zamumlali Lief, Barda a Jasmína současně.

„Pak už jen zbývá, abychom vám popřáli štěstí,“ ozvala se Tirrala ze tmy. „Chytněte se vzájemně kolem ramen. Zavřete oči. Na nic nemyslete.“

Lief jako ve snu přešel do středu lodi. Klekl si na tvrdá, mokrá prkna, roztáhl doširoka paže a pevně sevřel své spoléčníky. Sklonil hlavu a zahnal jakékoli myšlenky.

„Hodně štěstí, bratraci.“ Drsný hlas jednoho ze sběračů pija-vic zahučel tlumeně tichem. A pak...

Chladno, mrazivý chlad. Všude kolem tma. Nepříjemná závrať, nesnesitelná...

Najednou bylo všude hrozné ticho. Bezútěšný hořký zápach. Rychlé bouchání, velmi blízko, se mísilo se skučivým nářkem větru. Lief otevřel pálicí oči a poprvé zalapal po dechu — v Zemi stínů.

5. V ZEMI STÍNŮ

Lief ležel bez hnutí a pomalu si uvědomoval, že to bouchání, které slyšel, je tlukot jeho vlastního srdce. Ležel na tvrdé půdě obličejem k zemi. Hnal se přes něj vítr, průvan, který jako by nebyl horký ani chladný, ale nesl s sebou hořký zápach, který předtím nevnímal.

Opatrně zvedl hlavu a zamrkal do šedivého světla. Jasmína klečela vedle něj s Krejem na rameni. Barda se nedaleko s námahou stavěl na nohy. Emlis, zachumlaný do pláště, nehybně ležel na zemi stočený do klubíčka.

Liefa zamrazilo v zádech, když si uvědomil, že jsou na nechráněném místě, na větrné pláni poseté hlubokými krátery. Vyprahlá bílá jílovitá hlína, stejně suchá a popraskaná jako dno vyschlé řeky, se táhla na všechny strany, kam jen oko dohlédlo. Nízko nad hlavou jim vířily těžké šedé mraky, které zakrývaly slunce.

Tahle země byla bez života. Mrtvá jako vybělené kosti.

Liefa začaly pálit oči, když mu na mysli nečekaně vytanula slova z *Příběhu o Pirranské písťale*.

Velmi, velmi dávno bývala za Horami zelená země jménem Pirra, kde vánek šeptal kouzla...

Pirra, kdysi země krásy, slunce a květin. Dávný domov Kerasů, Plumů a Auronů. A teď... tahle pustina.

A tohle se mohlo stát i z Deltory. A stále ještě může. Pokud ses zmýlil, Lief. Pokud ses zmýlil...

Lief potřásl hlavou, aby zapudil ten vnitřní hlas, ten trýznivý hlas jeho vlastního vědomí. Ale ten ne a ne utichnout.

Měl jsi nechat Jasmínu jít. Měl jsi zůstat v Del. Byla to tvá povinnost. Tvá povinnost...

Jasmína ho zatahala za paži. „Liefe! Musíme se schovat, rychle,“ sykla na něj. „Něco tady je — a je jich víc. Blíží se.“

Lief odtrhl pohled od pustého obzoru a podíval se na ni. Oči měla vylekané, doširoka otevřené, skoro černé.

„Lidé? Nestvůry? Elové?“ zeptal se bázlivě.

Já — nevím,“ zašeptala Jasmína. „Věci.“ Zachvěla se. Filli zakňoural ze svého úkrytu pod jejím kabátcem.

Barda zvedl Emlise ze země a pospíchal k nim.

„Nestůjte tu tak!“ napomenul je. „Kdyby nás zahlédl pták Ak-Baba, je po nás!“ Popadl Liefu za ruku a prudce jej otočil.

Teprve teď si Lief všiml, že je nevysadili uprostřed nekonečné pláně, jak si ve svém omámení myslel. Za zády se jim jako obrovský, zubatý plot tyčily hory, jejichž hroznivé vrcholky vystupovaly až do mraků a úpatím hraničily s planinou. V pozadí vyrůstala obrovská silueta Hory děsu, která se táhla k západu.

No jistě! pomyslel si Lief, když utíkal k holému, hroznému úpatí hor a ostatní se trmáceli za ním. Kerasové nás tajně poslali na povrch těsně u hranic Země stínů. No jistě že tu musejí být hory! Co jsem si myslel?

Slyšel Emlise, jak se probírá, protestuje a dožaduje se, aby ho pustili. Aspoň něco. Barda tak bude mít volné ruce, až poleze. Lief prudce zabočil kolem prvního z šedých balvanů na okraji pláně a začal rychle šplhat nahoru do úkrytu za většími kameny, které viděl dál před sebou.

Pak se mu najednou bolestí zablesklo před očima, jak ho něco překvapující silou praštilo do čela. Zavrával a divoce mával rukama ve snaze udržet rovnováhu. Přes zvonění v uších zaslechl přidružené vylekané výkřiky a pak s úlevou ucítil na zádech pevnou ruku. Barda ho podepřel.

Roztřeseně klesl na kolena. Barda, Jasmína a Emlis si dřepli vedle něj a tiskli se k sobě, aby na ně za obrovským balvanem nebylo vidět z pláně.

„Liefe, co se stalo?“ špitla Jasmína.

„Neviděli jste to?“ zamumlal a přitiskl si dlaně k třešticí hlavě. „Něco mě srazilo.“

„Ne!“ odpověděla šeptem. „Nic tady nebylo. Prostě jsi sebou najednou, zničehonic trhnul zpátky. Jednu chvíli jsi běžel a v další —“

Barda se prudce nadechl. Zvedl pár oblázků a hodil je do vzduchu před sebe. Lief užasle sledoval, jak se kamínky krátce zastavily ve vzduchu, zlehka se odrazily zpátky a spadly na zem.

„Neviditelná stěna!“ vydechla Jasmína.

„Ano,“ konstatoval zachmuřeně Barda. „Bylo mi divné, že ho-ry nikdo nehlídá. Zdá se, že Pán stínů si uzavřel hranice po svém.“

Zatímco mluvil, zahlédli pohyb poblíž místa, kde dopadl jeden z kamínků. Zpoza něj vycupitala malá hnědě pruhovaná ještěrka s lesklýma očima.

„Přiběhla z hor!“ zašeptala rozrušeně Jasmína. „Z druhé strany kouzelné stěny. Viděla jsem to! Copak to kouzlo zastaví jenom li-di?“

Liefovi se udělalo zle. Napadlo ho ještě jedno vysvětlení a z Bardovy zasmušilé tváře vyčetl, že přemýšlí o tomtéž.

Ještěrka chvíli kmitala maličkým vidlicovitým jazýčkem dovnitř a ven. Pak se najednou otočila a cupitala zpátky do kopce. Když dorazila k neviditelné stěně, zarazila se a couvla.

„Ano,“ řekl pomalu Barda. „Toho jsem se bál. Kouzlo nezastaví lidi nebo zvířata, pokud vejdou dovnitř. Jen jim nedovolí dostat se ven.“

Podívali se na sebe a nevyslovené obavy těžce visely ve vzduchu. Pak Lief začal s námahou vstávat.

„Nehýbej se,“ sykla na něj Jasmína a chytla ho za ruku, aby ho přidržela při zemi. „Musíš si odpočinout. Bouchl ses do hlavy —“

„Ne!“ Lief zatnul zuby a snažil se jí vytrhnout.

Jasmína ho sevřela ještě víc a on se se zasténáním sesul zpátky na zem. Točila se mu hlava. „Říkali jste — říkali jste, že se něco blíží!“ zamumlal. „Musíme —“

„Udělej pro jednou, co ti říkáme, Lief!“ okřikl ho Barda a vytasil meč. „V tuhle chvíli jsme za tímhle balvanem stejně v bezpečí jako kdekoli jinde. A ať Jasmína slyší cokoli, já pořád nic nevidím.“

Malá ještěrka se teď horečně škrábala na neviditelnou zeď, kousek běžela podél ní, pak se otočila a utíkala zas opačným směrem. Každou chvíli se zvedla, předníma nožkami zatlačila do prázdného vzduchu a zoufale při tom házela ocáskem.

„Ale — ale proč si Pán stínů nechrání svoje hranice?“ zeptal se Emlis pisklavým, roztřeseným hlasem. „Má spoustu vašich lidí! Copak se nebojí, že nějaké vojsko — nebo skupinka, jako je ta vaše — by mohla překročit hory a napadnout jeho území?“

„Řekl bych, že v to právě doufá,“ vysvětlil mu Barda. „Přece nechal cestu otevřenou.“

„Ale proč?“ zeptal se Emlis, kterému hlas vystoupal až do fistule.

Ještěrka vyčerpáním upadla na záda. Náhle z praskliny v hlíně přímo za ní vyrazilo oranžové, ostnaté zvíře podobné broukovi. V mžiku popadlo ještěrku, ukouslo jí hlavu a odtáhlo ještě se kroučící tělo zpátky pod zem.

„Je to dostatečná odpověď na tvou otázku?“ zeptal se suše Barda.

Emlis na něj zíral s otevřenými ústy.

Lief obrátil tvář ke skalám a udělalo se mu nevolno. Pak to uviděl. Značku, která byla pracně vyrytá do tvrdého povrchu kamene. Díval se na ni a stěží dokázal uvěřit vlastním očím.

„Symbol Hnutí odporu!“ zašeptal a přejel po značce prsty. Srdce mu bušilo jako o závod.

Ukrýval se tu nějaký Deltoran. Deltoran, který nějak uprchl ze zajetí a vydal se do hor, aby zjistil, že cesta ke svobodě je navždy uzavřená. Deltoran, který možná využil poslední síly ne k tomu, aby plakal a proklínal osud, ale aby do skály vyškrábal sdělení o svém vzdoru.

Zoufalý zmatek, který zastřel Liefovu mysl od chvíle, kdy dorazili na tohle hrozné místo, jako by se najednou rozplynul. Konečně dokázal znovu myslet.

Teď se značky dotýkal Barda. „Není to čerstvé, ale ani to tu není příliš dlouho,“ řekl pomalu. „Myslím tak nejvýš rok nebo dva.“

Lief si vzpomněl na jinou značku Hnutí, kterou kdysi viděl nakreslenou na skále. Byla na konci vzkazu psaného krví na stěně jeskyně v Hoře děsu.

Ten vzkaz napsal Zmar: Zmar, jediný známý deltorský zajatec, kterému se podařilo uniknout ze Země stínů. A on unikl z...

Krej tlumeně, varovně zakrákal. „Mění se světlo,“ zašeptala Jasmína a sáhla po dýce.

Lief s Bardou rychle zvedli hlavu. Nízké hutné mraky měly načervenalý nádech a bílá pláň začala pohasínat.

„Určitě by něco tak malého jako ještěrka nezpůsobilo poplach na hranici,“ zabručel Barda. „Takové věci se musejí dít často.“

„To je zapadající slunce,“ řekl Lief při pohledu na západ, kde mraky zářily sytějšími odstíny barev. „Brzy se bude stmívat.“

Na okamžik se odmlčeli. Byli v jeskyních tak dlouho, že skoro zapomněli, že dny ve světě nahoře se řídí pohybem slunce.

„Doran říkal, že západy slunce jsou překrásné,“ řekl Emlis, který zklamaně hleděl na mraky. „Doran tvrdil, že vypadají jako červené a oranžové plameny hořící na nebi.“

„Tady zřejmě ne,“ zabručel Barda.

Jasmína se jako jediná nedívala na nebe, ale přimhouřenýma očima sledovala pláň. „Podívejte,“ zašeptala a ukázala na ni.

Pláň se probouzela. Z prasklin v půdě se začaly vynořovat tisíce šmátrajících nohou, dlouhých tykadel a ostnatých oranžových brouků.

6. ZUŘIVCI

Lief se podíval na zem. V prasklinách půdy kolem jeho nohou se to hemžilo pohybem, ačkoli dosud se nic neodvážilo vylézt na povrch.

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ řekl Barda. „Raději bychom měli vyrazit. Tenhle hmyz je malý, ale jsou jich tisíce a jsou masožraví. Kdyby byli dost hladoví...“

Nedokončil větu, ale řekl dost na to, aby všechny přiměl honem vstát.

„Kam?“ Jasmína se zoufale rozhlédla na obě strany.

„Na západ,“ řekl okamžitě Lief a otočil tvář k temně rudé záři zapadajícího slunce.

„Proč na západ?“ zeptala se Jasmína. „Pokud máme najít sídlo Pána stínů včas —“

„Cože?“ přerušil ji Barda a nevěřičně se na ni díval. „Co je to za bláznovství? Sídlo Pána stínů? To je přesně to místo, kterému se musíme za každou cenu vyhnout!“

„Ale — ale ti otroci!“ zajíkala se Jasmína, které se vehnala krev do tváří. Prozradila se. Zapomněla, že její společníci nevědí nic o jejích plánech.

Byla si jistá, že Víra je někde v sídle Pána stínů nebo poblíž. Děvčátko tajně použilo něco, čemu říkalo „krystal“, aby volalo o pomoc. A kde jinde by mohl takový kouzelný předmět být než v hlavní pevnosti Pána stínů? Jasmína bude muset nějak své společníky přesvědčit, aby ji našli.

Měla by jim nakonec to tajemství prozradit? Říci Liefovi a Bardovi, co jí řekla Víra?

Téměř okamžitě se rozhodla, že to nemůže riskovat. Ne tady, na téhle větrné pláni, kde každý poryv větru s sebou nese pach nebezpečí. Na to držela své tajemství příliš dlouho. Tohle nebylo místo pro hádku, pro ztrátu důvěry, pro zlostná slova, která by se z ní určitě vyhnula, jakmile by se jí začali vypyávat.

Ne, pomyslela si Jasmína. Hrála jsem sama až doted'. Musím v tom pokračovat, dokud nepřijde ten správný čas.

„Otroci musejí být roztroušení po celé téhle mizerné zemi!“ brblal Barda. „Proč si myslíš...?“

„Počkejte!“ Lief se najednou prudce rozhlédl ze strany na stranu. „Kde je Emlis?“

Jasmína s Bardou se vylekaně otočili. Emlis už nestál za nimi. Zmizel.

„Ale — ale on tu byli Stál vedle toho balvanu!“ koktal Barda.

„Jenže teď už tady není,“ řekl zamračeně Lief. „Musel se někam zatoulat, když jsme se dohadovali.“

V tom okamžiku se začalo stmívat. Rychle se rozdělili a s tlumeným voláním začali prohledávat nejbližší okolí. Ale nemohli Emlise nikde najít.

Znovu se sešli u velkého balvanu, vystrašení a rozzlobení.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ zaskřípal zlostně zuby Barda. „Co si ten mladý hlupák myslí, že hraje za hru?“

„Budeme muset jít dál bez něj,“ odsekla Jasmína, která hořela nedočkavostí. „Nemáme času nazbyt. A hromadí se tu milióny hmyzu!“

Lief přelétl pláň přimhouřenýma očima. Jíl potemnělý zapadajícím sluncem teď měl stejnou barvu jako ti brouci. Hmyz by byl dokonale maskovaný, kdyby ho nebylo tolik. Země se jím hemžila a vlnila se jako voda poháněná přílivem.

Na jednom místě vedle nejbližšího kráteru se vlny zdály větší než jinde. Jako by se tam lámaly přes velký ležící kámen.

Napůl jsem stále myšlenkami v tajném moři, pomyslel si Lief. Pak se najednou naklonil dopředu a soustředěně se zadíval skrz opar. Proč se ti brouci shromažďují tak těsně k sobě právě v tom místě? Bylo to skoro, jako by...

Vtom mu to došlo a hrozné tušení jím projelo jako blesk. Vykřikl a vyrazil kupředu.

Slyšel za sebou utíkat Jasmínu s Bardou. Slyšel, jak na něj syčí, aby zastavil. Hnal se otevřenou plání a každým nárazem dusajících nohou rozmáčkl desítky brouků. Ale nebyl čas se zastavit, aby jim to vysvětlil. Čas říct jim, proč se mu obrací žaludek a srdce mu buší jako o závod...

V mžiku se dostal k hemžící se hromadě brouků u kráteru a za-bořil ruce přímo doprostřed. Zalapal po dechu a roztřesenýma ru-kama z ní vytáhl bezvládné krvácející tělo.

Barda s Jasmínou vykřikli hrůzou a začali ometat brouky z Emlisových roztrhaných šatů a strhávat je ze zkrvaveného masa, do kterého byli zakouslí. Kolem nohou jim zděšeně pobíhaly tisíce brouků, kteří se zoufale tlačili jeden přes druhého zpátky do prasklin v půdě.

Emlis slabě zasténal a pokoušel se promluvit.

„Jak se to mohlo stát?“ vykřikl Barda. „Copak je takový blá-zen, aby vyšel —“

Slova se mu zadrhla někde v hrdle. Vykulil oči. Jak zvedl meč, Lief s Jasmínou se prudce otočili a uviděli totéž co on.

Z kráteru se začaly zvedat postavy s vyceněnými zuby a žhnoucíma očima. Natahovaly k nim ruce s odpornými drápy. Tlu-mené vrčení a pronikavé vytí postupně zesilovalo do děsivého zuřivého sboru.

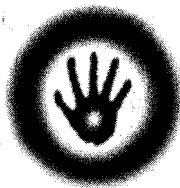
Vyrazili zpátky ke kopcům i s Emlisem, kterého napůl nesli a napůl táhli. Lief se otočil a brouci se před ním rozprchli na všechny strany. Barda s Jasmínou couvali za ním se zbraněmi napřaženými před sebou, aby v případě nutnosti odrazili útok smrtelně bledých bytostí, které se dál plazily ven z kráteru.

Ta stvoření vypadala jako lidé — avšak po nějaké ohavné pro-měně. Někteří byli pokrytí chlupy a z rozevřených úst jim vyčnívaly tesáky a kly. Někteří měli zakrnělé končetiny, dlouhé ocasy a šupi-natou kůži. Jiní zas hrbatá záda zakrytá lesklým krunýřem, pokrou-cené hmyzí nohy a ostnaté ploutve místo paží. Řvali a vyli a po-stupně začali obkličovat prchající společníky jako smečka zvířat, která se blíží ke kořisti.

Lief, Barda a Jasmína dorazili ke skále označené symbolem Hnutí odporu a připravili se k boji. Nestvůry se k nim blížily ze všech stran. Nebylo úniku.

Pak najednou jako by se všechny zachvěly a strnuly. Ozvalo se dlouhé, tlumené burácení, připomínající vzdálené hromobití, a zá-roveň se rozzářilo slabé světlo.

Lief bezděčně pohlédl vzhůru a po zádech mu přeběhl mráz. Místo vycházejícího měsíce, který očekával, se na obloze začal rýsovat jiný tvar. Obrovský a hrozivý se rozzářil jako studený bílý oheň na pozadí šedých mraků.

Obludné postavy začaly naříkat a sténat, padaly k zemi a zakrývaly si oči.

„Ted’! Utíkejte!“ sykl Barda a přehodil si Emlise přes rameno.

Společně opustili úkryt za kamenem, prokličkovali kruhem nestvůr, které se krčily při zemi, a vyběhli podél řady kopců směrem na západ.

Během chvilky však za sebou uslyšeli dusot nohou a děsivý řev, vrčení a vytí. Nestvůry se vzpamatovaly ze strachu před Pánem stínů a byly jim v patách.

Společníci se neodvažovali ohlédnout a hnali se dál mezi balvany, škobrtali o popraskanou půdu. Celou dobu se do nich opíral neúnavný vítr, který prudce vanul přes pláň. Pak nedaleko před sebou uviděli, že jim něco stojí v cestě. Z pláně vystupoval dlouhý skalní výběžek, který se leskl v přízračném tlumeném světle.

„Nahoru!“ oddechoval ztěžka Barda. „Nemůžeme se zdržovat — obíháním. Nesmějí se — dostat před nás!“

Dorazili k překážce a vyškrábali se nahoru, vylezli na vršek a na druhé straně sklouzli dolů.

Lief se skulil na tvrdou zem a bolestivě si narazil rameno. Když Jasmína přistála vedle něj, vyskočil na nohy a natáhl se k Bardovi, aby mu pomohl s Emlisem. Potom uslyšel, jak Jasmína vykřikla jeho jméno. Prudce se otočil, svíral Emlise v náručí a uviděl něco, z čeho mu tuhla krev v žilách.

Nedaleko před nimi byl další skalnatý výběžek, vyšší než ten, na který právě vylezli. A z jeho stínu se začalo něco vynořovat —

něco strašlivého se jako gigantický golem blýskalo stejným tmavým leskem jako skály. Obrovské tělo se při pohybu hrozivě vlnilo a vzdouvalo, jako by tlustá, hladká kůže nepokrývala maso, ale roztrěsený rosol.

Jak se to plazilo dál na světlo, Lief přidušeně zalapal po dechu. Slyšel Filliho zakvičet hrůzou a Kreje zapískat, slyšel Bardu, jak tlumeně zaklel. Tělo nestvůry obklopovaly tucty hlav, připomínající napuchlé korále ohavného náhrdelníku. Každá z nich na ně upírala skelné oči a rozevírala tlamu, ze které visel dlouhý, tenký slintající jazyk.

Společníci se přitiskli ke skále. Kvílení a dusot nohou sílily. Jejich pronásledovatelé se blížili. Kdyby se otočili a vyšplhali zpátky cestou, kterou sem přišli, vrhli by se přímo do rukou té smečky.

Ale nemohli utíkat ani dopředu, odkud se k nim blížila příšera. Plynule a bez námahy se klouzavě pohybovala po drsné zemi na stovkách malých nožiček, které skoro nebyly vidět pod kůží visící z těla jako potřhaná košile. Spousty očí se otáčely, aby se upřely na nezvané hosty. Její jazyky se hrozivě natahovaly, kroutily a třepotaly.

„Musíme se rozdělit a pokusit se dostat kolem ní,“ zamumlal Barda k Liefovi s Jasmínou. „Vy dva jděte doprava. Já s Emlisem půjdu doleva.“

Ale v okamžiku, kdy udělali první krok, se ozvalo zasyčení a jazyky vystřelily do obou stran jako útočící hadi a jen o vlásek minuly Bardu a Jasmínu. Stáhli se zpátky ke skále. Očividně se nemůžou ani hnout.

Tělo bestie se zavlnilo, a když doklouzalo ještě blíž, jako by se nadmulo a bezvýrazné oči se lačně zaleskly

7. NESTVŮRA

Bok po boku s Bardou a Jasmínou se Lief postavil nestvůře. Vlnila se před nimi, vystrkovala a zase stáčela jazyky, tělo se jí zplošťovalo a roztahovalo a začalo se zlehka zvedat na té straně, kterou byla nejbliž skály.

Chystá se nás zhltnout, blesklo Liefovi hlavou.

Cítil, jak má zesláblé nohy. Srdce mu bušilo. Ruka s mečem se mu potila. Pot mu stékal i do obočí, a jak opatrně zvedl volnou ruku, aby si ho otřel, zavadil paží o Pirranskou píšťalu schovanou pod košili. V mysli mu vytanul slib, který dal Tirrale.

Neztratíme Píšťalu. Až bude po všem, vrátíme ji do jeskyní, přísahám!

Lief si olízl vyprahlé rty. Zdá se, že ten slib byl bezcenný. Stejně bezcenný jako všechny jeho sliby — Plumům, Auronům, Marilen...

Neboj se, Marilen. Nemusíš dělat nic, jen čekat.

Vítr zaskučel kolem skal, jako přízračný hlas jeho vlastního zoufalství.

„Píšťala, Liefe,“ zasupěl vedle něj Barda. „Píšťala! Zapískej!“

Lief zaváhal. Píšťala by skutečně mohla zastavit tu nestvůru. Mohla by jim dát šanci uniknout. Ale v okamžiku, kdy se rozezní, se o ní dozví Pán stínů a o nich také.

Ztratili by výhodu okamžiku překvapení. Nemilosrdně by je dopadli, aniž by kdy našli vězně, natož aby je osvobodili.

Přinutil se sklouznout rukou pod košili a povolit šňůrku na konci červeného plátěného váčku. Konečky prstů nahmatl Píšťalu, chytil ji...

Rukou mu projelo horké brnění, které se rozlilo do paže a pak celým tělem. Bylo to, jako by se mu v žilách rozproudila nová krev, která posílila jeho rozťresené nohy a uklidnila jeho rozbušené srdce.

Napřímil ramena, zhluboka se nadechl a najednou se zase cítil plný sil. Přes strašidelné kvílení větru slyšel zlostné zvuky té bandy na druhé straně skalního výběžku.

Najednou věděl, co má udělat.

„Tady jsme!“ zařval co nejhlasitěji. „Pojďte si pro nás!“

„Liefe!“ vykřikla zděšeně Jasmína.

Vzduchem se rozléhalo vytí a zlostné výkřiky. Bylo slyšet hořečné šplhání, chrčení a škrábání drápů.

„Přitiskněte se ke skále!“ vykřikl Lief a zatlačil Bardu s Jasmínou zpátky. „Co nejtěsněji! Ted’ —“

Nad nimi se ozvalo zlostné vrčení a v další chvíli se zuřivé postavy slepě a bezhlavě vrhaly přes okraj výběžku. Vítězoslavné výkřiky se změnilly v děsivý řev, když si útočníci příliš pozdě uvědomili svou chybu. Kroutili se ve vzduchu a s vytím dopadali na vlnící se tělo nestvůry, proráželi jí kůži drápy a kly, kutáleli se sem a tam, dokud bezvládně nežuchli na zem.

Společníci se i s Emlisem vydali podél výběžku na otevřenou pláň. Začali pomalu a opatrně, nespouštěli při tom oči z nestvůry. Ale ta už na ně dávno zapomněla. S vervou se pustila do nových vetřelců, kteří se opovážili ji poranit. Vzdouvala se a točila a z čerstvých ran v kůži se jí řinula čirá tekutina.

Se syčením vystřelily tucty jazyků a obtočily se kolem svíjejících se postav na zemi. Další jazyky se vyšvihly do výšky a natáhly se po postavách, které ještě vrávoraly na okraji výběžku. Těm nejbližším jazyky podrazily nohy a přitáhly si je k sobě.

Společníci už skoro dorazili na konec výběžku. Ted’ se museli rozhodnout. Měli by utéct na pláň a riskovat nějaké další hrůzy, které by tam mohly číhat? Nebo mají zamířit ke druhému výběžku, což znamenalo dostat se přes nebezpečný prostor, ve kterém se stále zmítala ta nestvůra?

Lief se ohlédl a zvedl se mu žaludek. Tělo nestvůry, to vlnící se, potrhání tělo se rozdělovalo! Hlavy po jejích bocích se od těla odtrhávaly a vytahovaly za sebou velké kusy masa.

Lief s hrůzou sledoval celý výjev a vtom uslyšel Bardův přidružený výkřik a za okamžik Jasmínu. Pak konečně pochopil i on. Řada hlav, které obklopovaly tělo, nestvůře vůbec nepatřily. Patřily jejím mlád’atům, která nosila ve vacích na svém ohromném těle.

Mlád’ata se teď plazila pryč od zraněného rodiče a nechala za sebou rozšklebené otvory v jeho těle. Každé bylo vysoké asi jako

dospělý člověk a čtyřikrát tak široké. Už se nemohla dočkat, až si pružným jazykem přitáhnou kořist a začnou hodovat.

Když společníci rychle utíkali přes volný prostor mezi skalními výběžky, v uších se jim rozléhalo vytí a výkřiky zajatců, na nichž si malé nestvůrky pochutnávaly. Dorazili ke druhému výběžku, oběhli ho a uháněli k balvanům roztroušeným na okraji pláně.

Konečně se ukryli za největší kámen, sotva popadali dech a celí se třásli. Emlis nařikal bolestí. Barda ho položil a společně mu pomocí keraských masť a obvazů vyčistili a ovázali rány.

Dlouho nikdo z nich nepromluvil o tom, čemu právě unikli. Vzpomínky byly příliš čerstvé. Ale nakonec, když Emlis klidně ležel, Barda začal hovořit.

„Promiňte,“ ozval se. „Není to díky mně, že jsme v bezpečí. Myslel jsem, že je po nás. Nemohl jsem myslet — nemohl jsem nic dělat, jen si zoufat. A stále se cítím ochromený. Nevím, co se to se mnou stalo.“

Lief pohlédl na Jasmínu. Tvář měla bledou a zamračenou. Filli se jí schovával pod kabátem a vykukoval mu jenom čumáček. Načepýřený Krej se jí krčil na rameni.

„Ty to cítíš taky, Jasmíno,“ řekl potichu Lief.

Krátce přikývla. „Snažila jsem se to překonat, ale nejde to,“ povzdechla si. „Je to, jako bych...“ Bolestně polkla, „...jako bych s každým nadechnutím nasávala strach. Jako by i vzduch na tomhle místě byl otrávený.“

Lief si náhle vzpomněl na ten divný, hořký zápach, který cítil ve větru, když se přenesli do Země stínů. Přivykl mu a dlouho na něj nepomyslel. Ale teď si uvědomil, že Jasmína trefila hřebíček na hlavičku. Vítr byl způsob Pána stínů, jak podkopávat vůli těch, kdo vstoupili na jeho panství. Hořký zápach, který s sebou nesl, byl zápach beznaděje.

„Máš pravdu!“ vykřikl. „Ale my se tomu můžeme bránit.“ Vytahl červený plátěný váček. Opatrně stáhl z Píšťaly obal a podal ji Bardovi a Jasmíně. Jak ji sevřeli, okamžitě uviděl, jak se jim proměnily tváře. Mlhavé, zoufalé výrazy se vytratily, oči se jim rozjasnily, ústa zpevnila.

„Tedy — to je zázrak!“ vydechl Barda.

„Zkus, jestli to nepomůže i Emlisovi!“ naléhala Jasmína.

Položili Píšťalu Emlisovi mezi bledé prsty. A skutečně, za pár vteřin mladý Keras otevřel oči. Zmateně si prohlížel spolčníky, pak sebou škubl a snažil se posadit. Píšťala začala zvolna klouzat k zemi. Lief ji chytil, než stačila spadnout, a strčil ji zpátky do červeného váčku.

„Kde to jsme?“ zadrmolil Emlis. „Co se stalo? Ta stvoření... chytila mě, nesla mě a pak —“ Oči se mu rozšířily hrůzou, když si na všechno vzpomněl.

„Zůstaň v klidu, Emlisi,“ řekl honem Lief a zasunul rudý váček zpátky pod košili. „Posbírej síly. Brzy budeme muset zase vyrazit.“

„Pravda,“ zamumlal Barda a letmo se ohlédl přes rameno k výběžku, který byl stále příliš blízko, než aby mohli zůstat klidní. Ted za ním panovalo naprosté ticho. Lief přemohl třes. Nechtěl myslet na to, co se tam asi děje.

Jasmína se také ohlížela, ale z jiného důvodu. „Ted’ máme zatrasenou cestu na východ, pokud nechceme riskovat další cestu přes území té nestvůry,“ řekla zamračeně. „Proč jsi byl tak odhodlaný zamířit na západ, Lief?“

Lief se předklonil a dychtivě se pustil do vysvětlování. „Protože jsem si vzpomněl na Zmaru,“ řekl. „Zmar utekl z Arény stínů. Odtamtud šel přímo přes hory do Deltory a na Horu děsu ho pronásledovali Šedí strážci. Takže...“

„Takže Aréna musí být velmi blízko hranic — a blízko západních svahů Hory děsu!“ zvolal Barda. „Ano! Proč mě to dřív nenapadlo? Pokud budeme pokračovat dál na západ, měli bychom ji hravě najít.“

„A kde je Aréna stínů, tam je určitě i spousta vězňů,“ řekl Lief a otočil se k Jasmíně. „Jestli mají zemřít, jak ti říkal ten ptáček...“

Odmkl se a Jasmína stísněně přikývla. Nebyl to pták, ale Víra, kdo jí řekl, že vězni jsou v nebezpečí.

Na tom nezáleží, řekla si. Pravda je pravda, ať ji řekne kdokoli.

Barda se s námahou postavil. „Takže na západ,“ řekl. „Ne že bychom měli na výběr. Pokud jde o mne, nechci znovu zkřížit cestu té bestii.“ Zvědavě pohlédl na Jasmínu, zda bude mít jiný názor.

Ale Jasmína usilovně přemýšlela. Lief má pravdu. Aréna stínů musí být blízko hranic i blízko Hory děsu. A ještě na něco si vzpomněla. Jed pro smrtící zbraně Šedých strážců, puchýře, se vozil průsmykem, který vedl od Hory děsu do Země stínů.

Nikdo by nevozil skleněné lahve plné smrtelného jedu dál, než je nutné. Takže téměř určitě je továrna, kde se puchýře vyrábějí, poblíž toho průsmyku hned za hranicemi Země stínů.

Aréna stínů a továrna. Obě ta místa jsou velmi důležitá. Obě blízko Hory děsu. Dokonale to do sebe zapadlo. Dává to přinejmenším smysl, mít jednu z hlavních pevností Pána stínů na stejném místě. A Víra je možná velmi blízko.

Svěsila hlavu, aby Barda neviděl záblesk naděje v jejích očích. „Výborně,“ zamumlala. „Jestli si myslíte, že je to tak správné, půjdeme dál na západ.“

Barda se na ni nedůvěřivě zamračil. Jasmína obvykle nesouhlasila tak snadno. Ale neplýtvat časem, aby se jí vyptával. Už pomáhal Emlisovi na nohy, aby se co nejdřív dostali odsud.

Lief stál vedle nich a vykukoval na pláň. Byla zalitá světlem, ale přes těžké mraky nebyl vidět měsíc ani hvězdy. Znamení Pána stínů vévodilo nebi a plálo studeným bílým ohněm.

„Budeme muset jít opatrně,“ zamumlal a otočil se, aby si prohlédl členitou řadu skal, které byly rozeseté směrem na západ. Je tu málo úkrytů. Jestli nás uvidí —“

„Už vás viděli, hlupáku!“ zaskřehotal drsný hlas u jeho nohou. A než se stačil pohnout nebo promluvit, nějaké drápy ho popadly za kotníky a táhly ho dolů.

8. DRÁP

Lief zběsile hrabal kolem sebe po tvrdé zemi a cítil na nohou škrábání kamene. Přepadla ho panika, když mu došlo, že ho něco táhne za nohy do díry, která se otevřela za kamenem.

Zoufale natahoval ruce ke společníkům. Jasmína, Emlis a Barda, kteří se po chvíli vzpamatovali, ho chytili a marně se snažili vytáhnout ho ven. Pokoušel se kopat, ale šupinaté drápy, které ho držely za kotníky, ho sevřely ještě víc a táhly větší silou. Měl pocit, že se co nevidět roztrhne na dvě půlky. Ječel bolestí a hrůzou.

„Zavři pusu, nebo nás zabiješ všechny!“ vyšťekl ten drsný hlas.

Zevnitř se ozvalo vrčení a kletby. Pak najednou Lief ucítil, jak ho za nohy chytil další pár rukou a zabral. Paže mu vyklouzly ze sevření společníků, sjel pod skálu a s žuchnutím dopadl na tvrdou zem.

Okamžitě ho postavili a obrovská ruka ho přitiskla za krk ke zdi. Omráčený a napůl přidušený uviděl, že kámen vůbec není volně stojící balvan, jak si mysleli, ale součást stropu velké jeskyně. Na skalnatých stěnách a podlaze se mihotalo světlo pochodní. Ve stínu kapala voda. Prohlížela si ho skupinka podivně různorodých bytostí.

Byl tu takový strašák s plnovousem, který měl místo rukou šupinaté drápy, připomínající pařáty dravce. Vedle něj stála žena — mladá a vysoká, ale dost vyzáblá, s vpadlýma očima a na čele měla vypálené znamení Pána stínů. A ten zamračený, s železným obojkem kolem krku, který tiskl Liefa ke zdi — byl Glok!

Lief zíral s otevřenými ústy na zvířeckou tvář, která na něj zblízka vrčela. To není možné! Zdá se mi to?! Glok je mrtvý — mrtvý a pohřbený jako hrdina na ostrově Plumů. Vzal na sebe nějaký el podobu Gloka, aby je oklamal? El třetího stupně, který dokázal napodobit dokonce i teplý dotek lidské bytosti?

Ale pokud je to tak, určitě by ten el předstíral, že ho poznal, přivítal by ho jménem, Glokovým hlasem. Ale v očích tohoto muže nebyl ani záblesk poznání.

Obrovská pracka kolem Liefova krku se sevřela ještě víc, když otvorem ve stropu jeskyně sletěla dovnitř Jasmína s Bardou a Emlis

sem v patách. Jeho společníci měli zbraně v rukou. Vyrazili kupředu, ale pak uviděli Liefu přišpendleného ke zdi a ztuhli.

„Ještě krok a zlomím mu vaz jako kuřeti!“ zavrčel ten hromotluk, který vypadal jako Glock.

„Odložte zbraně,“ vyštěkl ten muž s drápy místo rukou a popošel kupředu. „Jsme přátelé!“

„Právě jste vtáhli našeho společníka do téhle díry! Ty to možná nazýváš výrazem přátelství, ale my ne,“ zavrčel Barda a trochu pozvedl meč.

Muž poněkud pootočil hlavu a zvědavě si ho prohlížel. „Briano, zavři poklop!“ nařídil přes rameno.

Vysoká žena se nasupeně zamračila a šla splnit jeho příkaz. „Jsi hlupák, že jsi je sem bral, Drápe!“ řekla zostra, když světlo v jeskyni náhle zesláblo. „Copak jsem ti to neříkala?“

„Měl jsem je nechat napospas Zuřivcům?“ odpověděl jí muž s drápy. „Copak ty sama jsi nebyla vděčná, že jsem tě zachránil, když jsi ty bloudila po pláni? Briano, říkám ti, slyšel jsem je mluvit! Jsou neškodní.“

Ta bytost, jež vypadala jako Glock, si zhnuseně odplivla. „Neškodní? Jsi blázen! V nejlepším případě jsou návnada, v nejhorším špióni. Podívej se na ně! Vypadají jako otroci, co utekli. Není na nich ani stopy po Beznaději.“

„A přicházejí z východu, Drápe,“ zvolala Briana. „Všichni otroci jsou na západě. Na vlastní oči jsme je viděli, jak se pod dohledem stráží trmácejí přes pláň, připoutaní k sobě, a Ak-Baba jim létal nad hlavami. Na vlastní uši jsme slyšeli Strážce, jak se jim vysmívají a říkají jim, že jdou do Arény stínů. Jak by mohli tihle čtyři utéct?“

Jasmína se zprudka nadechla. Lief si dokázal představit, na co asi myslí. Snažil se nehnout ani brvou.

Měl pravdu. Všichni otroci byli nahnáni do Arény. Chystá se něco hrozného. Musejí se odtud dostat, a to co nejrychleji.

Lief pohlédl Bardovi do očí a zamrkal. Barda maličko sevřel ústa.

„Takže, cizinci?“ řekl rázně Dráp. „Slyšeli jste názor mých přátel. Podejte nám jasné vysvětlení!“

„My se vám nemusíme z ničeho zpovídat,“ oddechoval ztěžka Lief. „Netoužíme po vaší pomoci ani po vaší společnosti. Jenom si přejeme pokračovat v cestě.“

„Opravdu?!“ řekl Dráp a posměšně se uklonil. „A proč bychom vám to měli dovolit?“

Během vteřiny měl svou odpověď, protože než stačil mrknout, Barda se vymrštil a přitiskl mu meč na krk.

Lief jen přidušeně zasténal, když mu silná ruka ještě víc stiskla krk.

Barda se jenom usmál. „Takže to bude život za život?“ zeptal se Drápa klidně. „Já se bez toho hocha obejdu, protože dělá víc potíží než užitku. Ale obejdou se tvoji přátelé bez tebe?“

Liefův věznitel rozzlobeně zavrčel. Briana s kamennou tváří složila ruce, aby zakryla nervozitu.

„Máš pravdu,“ řekl Dráp, kterého to podle všeho nijak nerozhodilo. Zvýšil hlas. „Pusť toho kluka!“

Lief ucítil, jak dusivé sevření povolilo. Pak jeho věznitel poodstoupil o krok dál. Lief se sesul na podlahu jeskyně, před očima mu tancovaly hvězdičky a dech ho škrábal ve zhmožděném krku. Když k němu Emlis s Jasmínou přiběhli, Barda zatlačil Drápa k nim.

Ostatní obyvatelé jeskyně stáli proti nim a neodvažovali se pohnout.

„Obávám se, že náš vztah nezačal zrovna dobře,“ řekl klidně Dráp, jako by se právě účastnil zdvořilého společenského setkání. „To je škoda, protože myslím, že si velmi brzy budeme muset pomáhat. Určitě se nechováte jako uprchlí otroci. Ale ani si nemyslím, že jste přísluhovači Pána stínů.“

„A co tedy jsou?“ vyštěkla Briana. Pak jí najednou ruka vystřelila k ústům a vykulila oči.

Dráp přikývl, aniž by spustil oči z Bardy. „Jsou živý důkaz toho, co jsem říkal toho dne, kdy se rudé mraky stáhly zpátky přes hory a Zuřivci vířskali a trásli se před Nepřítelovým hněvem. Deltora je svobodná. Nějak se podařilo obnovit Kouzelný pás Deltory a najít následníka a dědice jeho síly. Naši návštěvníci přišli přes hory z Deltory.“

Barda na sobě nedal nic znát.

Koutek Drákových úst se zkroutil něčím, co připomínalo pobavení. „Nevěříte nám,“ řekl. „Možná bude lepší, když se představíme. Mě znají jako Drápa, z důvodů, které jsou mi jasné. Ale moje skutečné jméno je Mikal, z Del.“

Viděl, jak se Liefovi okamžitě rozšířily oči a jak Jasmína s Emlisem letmo pohlédli na jeho pařáty. Trpce se usmál.

„Jste překvapení,“ poznamenal. „Mysleli jste si, že jsem podivná rarita z nějaké daleké země? Ach ne, přátelé. Jsem občanem Del — nebo jsem byl, než na mě Deltora zapomněla. Žil jsem a pracoval v hrnčírně. Možná ji znáte.“

Chvilí čekal, a když nepřišla žádná odpověď, pokračoval. „Když jsem sem přišel se svou rodinou, Nepřítel provedl jisté... vylepšení mého vzhledu. Nepřítel má rád takové... pokusy.“

Roztáhl své drápy a zamyšleně jimi zahýbal. „Tyhle jsou silné a slouží mi dobře,“ řekl. „Utekl jsem z Továrny, než se mnou Nepřítel úplně skončil. Jsem jeden z těch, kdo měli štěstí. Ostatní takové štěstí nemají. Váš malý společník v kapuci už některé z nich potkal na Mrtvé pláni, řekl bych, když ho použili jako návnadu na brouky. Říkáme jim Zuřivci.“

Smutně se usmál.

Lief zaslechl Emlise slabě zanaříkat, Barda ztuhnul a Jasmína ho chytla za ruku. Dělal se mu zle, když se díval na Drápa a snažil se postavit hrozně skutečnosti. Ty divoké bytosti, které uchvátily Emlise — ty ohavné, napůl zvířecí, napůl lidské bytosti, které se plíží po vyprahlé pláni, jsou jeho vlastní lidé. K šílenství dohnané, zoufalé oběti pokusů Pána stínů.

Dráp, očividně spokojený s účinkem svých slov, mávl rukou směrem k vysoké ženě. „Briana je nejnovějším členem naší skupiny.“ Ústa se mu zkroutila do posměšného úšklebku. „Často lituji dne, kdy jsem ji sem vzal. Je tvrdohlavá jako osel a od začátku jsou s ní jenom potíže.“

Vysoká žena se do něj zabodávala pohledem a narovнала se v ramenou. „Briana ze Sedlin,“ řekla najednou.

Liefovi to něco připomnělo. Briana ze Sedlin. Kde to jméno už slyšel?

Ale to už zase promluvil Dráp. „Briana utekla z Arény stínů. Teprve třetí Deltoran, kterému se to prý kdy podařilo. Co se stalo s tím prvním, to nevím. Ale ten druhý je tady.“

Ukázal na zavalitou postavu, která se kabonila vedle Briany. „Tohle je poslední člen naší skupiny. Jak sám říká, ten poslední a největší. Gers, z rodu Jalisů.“

„Gers!“ vyhrkla Jasmína s vykulenýma očima.

Jalis vysunul bradu a sevřel obří pěsti. „Připadá ti snad to jméno směšný?“ zavrčel. „Tak se mi postav, padavko, a uvidíš, jestli se ještě budeš smát, až bude po boji!“

„Na tvém jménu není nic špatného!“ vykřikla Jasmína. „Jen... jen vypadáš jako... přesně jako... jeden... náš přítel.“

„Jalis jménem Glok,“ dodal Barda, který stále držel ostří meče u Drápova hrdla.

Gersova tvář znehybněla. „Měl jsem bratra jménem Glok,“ řekl pomalu.

„Neposlouchej je, Gersi!“ vykřikla Briana. „Jsou to výtvary Nepřítele! Snaží se tě oklamat!“

Gers podezíravě přimhouřil oči. „Já se nenechám klamat. *Měl* jsem bratra. Byl o rok starší. Ale už je dávno mrtvý. Viděl jsem, jak ho srazili na bojišti, když se Jalisové naposledy postavili nepříteli. Těsně předtím — předtím, než nás odvěkli.“ Obrovská ruka se dotkla železného obojku kolem krku.

„Gloka tehdy možná zranili, ale on nezemřel,“ řekla Jasmína, velmi dojatá. „Přežil, hrál důležitou úlohu při vyhánění Pána stínů z Deltory, a nakonec zemřel hrdinskou smrtí v —“

Barda si odkašlal a Jasmína se zarazila, když jí došlo, že málem prozradila příliš.

„— v... v naší náruči,“ dokončila nepřesvědčivě. Když se Gers podezíravě zamračil, rychle si stáhla Glokův talisman z krku a podala mu ho.

„Tohle mi dal Glok, těsně před smrtí,“ řekla. „Víš, co to je?“

Gers vykulil oči. „Talisman mojí rodiny!“ zamumlal rty, které se mu stěží pohnuly, když upřeně hleděl na malý vybledlý váček. „Dřevěný talisman skřítky, kterého zabil jeden z mých předků. Kámen z břicha krajty a dva další kameny z dračího hnízda. Byliny

nesmírné síly. A květ chytače. Nikdy mě nenapadlo, že ho ještě někdy uvidím.“

Jasmína pohlédla na Liefu s Bardou. Její tvář prozrazovala, že přinejmenším ji to přesvědčilo. Znovu natáhla ruku ke Gersovi.

„Vezmi si ho,“ vyzvala ho tiše. „Právem ti náleží a Glok by chtěl, abys ho měl. Dal ho mně, protože tam nebyl nikdo jiný a bojovali jsme bok po boku. Obávám se, že už není úplný, protože ta věc, které říkáš talisman skřítky, je pryč. Ale možná i tak ho budeš mít rád u sebe.“

Velikán na ni zíral a stále se ani nepohnul, aby si vzal váček. „Co Glok říkal, když ti ho dával?“ hlesl.

„Řekl...“ Jasmíně se trochu zachvěl hlas, ale sevřela ruce v pěst a pokračovala. „Řekl: ‚Máš srdce Jalise. Vezmi si talisman, který mám na krku. Ted’ je tvůj. Ať ti dobře slouží..‘“

Gers si navlhčil rty. „*Vezmi si talisman, který mám na krku. Ted’ je tvůj. Ať ti dobře slouží*“ zopakoval. „To jsou ta slova! Slova, která se vždycky říkají, když se talisman předává další generaci.“

Obrátil se k Drápovi. „Mluví pravdu!“ řekl a drsný hlas měl nakřáplý dojetím. „Bojovala po boku mého bratra. A pokud on řekl, že má srdce Jalise, tak ho opravdu má.“

Znovu pohlédl na Jasmínu, zhluboka se uklonil a vzal si od ní talisman. „Jednoho dne, doufám, přijde čas, kdy i já budu bojovat po tvém boku,“ řekl. Byla to určitě největší poklona, jakou mohl nabídnout.

Jasmína se usmála. „Tak ted’ opusť tohle místo a putuj s námi na západ, Gersi,“ řekla potichu. „Přišel čas.“

9. ZÁPAD

Během hodiny už společníci zase putovali na západ. Ale necestovali po zemi, jak čekali. Lezli tunelem pod zemí. A už nebyli sami. Byl s nimi nejen Gers, ale i Dráp a Briana.

Lief byl celkem rád za pomoc jeskynních obyvatel a jejich společnost, ale nečekal ji. Domácí dosud neznali ani jména svých návštěvníků. Po dramatickém úvodu pak Jasmína řekla Gersovi pouze to, že hodlají osvobodit otroky z Arény stínů.

Neřekla nic o Pirranské písťale, takže jejich výprava musela vypadat dost ztřeštěně. Lief chápal, že to mohlo zaujmout Gerse, ale čekal, že Dráp s Brianou budou opatrnější. Přesto tu bylo něco, co Liefa nenapadlo.

Dráp řekl, že jeskyně už není bezpečná.

„Nepřiznáte, že jste právě přišli z Deltory, moji přátelé, ale jsem si jistý, že to tak bylo,“ řekl. „Prošli jste kouzelnou stěnou, která ochraňuje hory. To upozornilo nepřítel. Každou chvíli tady budou houfy Šedých strážců, kteří vás vyčmuchají. Čím dřív odsud odejdeme, tím lépe.“

Gers jen souhlasně zavrčel, ale do Brianiny tváře vstoupila zloba a zoufalství, když se odvrátila, aby naplnila vak vodou.

Emlis odtáhl Liefu, Bardu a Jasmínu stranou. Bylo vidět, že je mu jeskynních obyvatel líto.

„Proč nemůžeme říci Drápovi, že jeho obavy jsou zbytečné, protože jsme přišli do Země stínů z podzemí?“ zašeptal.

„To se nesmí nikdo dozvědět!“ odpověděl šeptem Lief. „Ať už tohle celé skončí jakkoli, Pán stínů se o jeskyních nesmí dozvědět. Nesmíme zradit tvůj lid.“

„Ale můžeme důvěřovat Drápovi a ostatním, tím jsem si jistý!“ sykl Emlis. „Oni to neprozradí.“

„Možná to neprozradí dobrovolně,“ upřesnil Barda. „Ale ať už půjdou s námi, nebo tu zůstanou, můžou je kdykoli zajmout. Existuje spousta způsobů, jak přimět zajatce mluvit, a Pán stínů je zná všechny.“

Emlis vypadal vystrašeně.

„Proto jsem Gersovi řekla tak málo,“ vysvětlovala mu Jasmína. „Čím méně toho ostatní ví o naší věci, tím bezpečnější to pro nás bude. A tím bezpečnější je to i pro ně, Emlisi, protože to, co nevědí, z nich nikdo nebude vytloukat násilím.“

Pohlédla na Liefu, překvapená, že dosud nepromluvil. Lief měl svěšenou hlavu. Vypadal, že ho něco trápí.

„Ty s tím nesouhlasíš, Lief?“ zeptala se. „Ale souhlasím, rozhodně,“ řekl, zvedl hlavu a pohlédl jí přímo do očí. „Mohli bychom si ulevit tím, že zatížíme tyhle lidi naším tajemstvím. Ale pokud to uděláme, mohli bychom je odsoudit k tomu, že zemrou a budou nenávidět sami sebe za to, že zradili přátele a svou zemi. Musíme dál mlčet. Ale souhlasím s Emlisem. Je to těžké.“

Než Jasmína stačila odpovědět, Gers se proploužil kolem nich a zmizel v šeru zadní části jeskyně. Dráp ho následoval s pochodní v ruce. Společníci uslyšeli, jak zaskřípal kámen. Pak, zatímco Dráp přidržoval pochodně, viděli, že Gers odsunul velký balvan stranou a odkryl malou, tmavou chodbu.

„Tahle chodba vede do další kobky Hnutí odporu, dál na západ,“ řekl Dráp. „Nepoužívali jsme ji ode dne hněvu Pána stínů, ale bude to bezpečnější než jít po povrchu.“

Viděl, jak společníci zaváhali, a povytáhl obočí. „Půjďme první, jestli chcete,“ nabídl.

„Gers s Brianou první,“ řekl Barda. „Ty, Drápe, půjdeš mezi námi.“

Dráp krátce přikývl a postrčil Gerse s Brianou do tunelu. Podle všeho na něj byli zvyklí, protože vstoupili bez váhání. Za nimi šla Jasmína, potom Emlis a Barda. Když byla řada na Drápovi, naposledy se rozhlédl po jeskyni a trpce se usmál.

„Když jsem přišel na tohle místo, byla to pouhá prohlubeň pod skálou, právě tak velká pro mě, abych se schoval uvnitř jako raněné zvíře,“ řekl potichu. „Pak jsem někde dole uslyšel kapat vodu. Byl jsem šílený žízň, a tak jsem začal kopat. Našel jsem jeskyni a vodu. Voda teče pod zemí z Deltory — nejspíš z Hory děsu — potlačuje totiž zoufalství Země stínů, pocit, kterému říkáme Beznaděj. Tohle místo mi dlouhou dobu sloužilo jako útočiště.“

„Je mi líto, že ho kvůli nám musíš opustit,“ zašeptal Lief, kterého zahryzalo svědomí.

Drápův úsměv se rozšířil. „Není to nic, čeho bych měl litovat. Jakmile jsem uviděl, že se zavírají doly a ženou náš lid na západ, věděl jsem, že pro mě končí čas skrývání. Dokud jsem mohl předstírat, že život ve skrytu slouží naší věci — tvrdit, že zachránit pár lidí nebo zabít pár Strážců napomůže v boji proti Nepříteli —, mohl jsem to snášet. Ale teď...“

Uhasil pochodeň a následoval Bardu, s Liefem v patách.

Tunel byl tmavý a úzký. Drápovi společníci málo mluvili a na zdánlivě nekonečné cestě stísněnou, zatuchlou tmou měl Lief spoustu času uvažovat, zda je vedou do pasti.

Ale nakonec se pohyb před ním zastavil. Ozvalo se další zaskřípání, jak se kámen, který uzavíral tunel, odsunul stranou. Potom tunelem zazněl dlouhý, tlumený sten.

„Co se stalo?“ slyšel Lief šeptat Brianu. „Gersi!“

Ale nikdo neodpověděl. Znovu postoupili o kus vpřed, když nejdřív Briana a pak ti za ní vešli za Gersem do jeskyně za kame-nem.

Lief uslyšel tlumený výkřik, zmatený šepot a pak — nic. S pocitem hrůzy prolezl úzkým otvorem za Drápem.

Přestože nikdo nezapálil pochodeň, v jeskyni nebyla tma. Dovnitř proudilo studené bílé světlo stropem, který byl proražený jako skořápka vejce. Na zemi ležely rozházené pozůstatky osobních věcí, pokryté tlustou vrstvou prachu. Ohořelé lůžkoviny. Rozbitá miska. Cáry šatů.

Do skalní stěny postříkané krví bylo vypálené znamení Pána stínů.

Bylo jasné, co se tu stalo. Odhalení. Útok. Samotný vzduch jako by páchl strachem.

Lief přešel k Bardovi, Jasmíně a Emlisovi, kteří stáli nehybně pod dírou ve střeše poblíž spálených zbytků primitivního žebříku.

„Heleno,“ zanaříkala Briana, padla na kolena a přitiskla si potrháný modrý šátek na tvář v bolesti zármutku. „Pi-Bane. Tippe. Mechu. Petře. Alexi...“

Dráповy rty byly sevřené do úzké štěrbině. Stál tak strnule, jako by ani nedýchal.

Gers si odplivl na značku Pána stínů. „Měli jsme štěstí, že se Strážci soustředili na to, aby to tu zdemolovali, a ne na pátrání,“ zamumlal. „Nenašli chodbu. Kámen byl na svém místě.“

„To neznamená, že ho nenašli,“ řekl Dráp. „Tohle se zřejmě stalo před několika měsíci, jenže oni můžou pořád čekat nahoře, jako kočky u myši díry.“

Briana vstala a narovнала se. Její vyzáblá, zjizvená, ale přesto krásná tvář byla ledově chladná. „Doufám, že čekají,“ řekla a prsty přejela dýku u pasu.

V tu chvíli si Lief vzpomněl, kde kdysi slyšel její jméno. Bylo to na silnici do Ritmeru. O Brianě ze Sedlin se mluvilo jako o velké atletce, šampionce z Ritmerských her. Říkali, že se někde skrývá, aby se se svou vesnicí nemusela dělit o bohatství, které vyhrála.

Ten příběh nebyl pravdivý. Byla to zlá lež, protože díky ní ji její vlastní lid nenáviděl — jak jí nepochybně řekli Strážci, kteří rádi ubližovali druhým. Lief si přál, aby jí mohl říct, že její vesnice už teď ví, co se s ní stalo, a oplakává její ztrátu. Ale nemohl mluvit. Ještě ne.

Jasmína něco zašeptala Krejovi a ten se vznesl k otvoru ve stropu. Viděli černý obrys ptáka proti nebi a žluté lesklé oko. Pak Krej vletěl zpátky, sedl Jasmíně na rameno a vydal sled tlumených skřeků. Jasmínina tvář zpozorněla.

Gers zaklel pod vousy a sáhl po svém talismanu. „Vidíte to?“ zamumlal směrem k Dráповi. „Ten pták s ní mluví!“

„Vypadá to tak.“ Dráповy bystré oči si se zájmem prohlížely Jasmínu a Kreje.

„Krej nevidí žádné Strážce,“ řekla Jasmína. „Ale je tam velká budova, kousek na západ.“

„To je Továrna,“ řekl Dráp. „Musíme kolem ní projít, abychom se dostali k Aréně stínů.“ Jeho hlas zněl tlumeně a vyrovnaně, ale když mluvil, sval vedle oka mu zacukal a nevědomky protáhl drápy.

Gers na něj pohlédl. „Pak bude líp, když vyrazíme, dokud je ještě noc,“ zavrčel.

Dráp krátce přikývl. Pak beze slova odkráčel pod otvor ve stropě, vyskočil, chytil se svými drápy okraje díry a vytáhl se ven.

Jasmína, Barda, Lief a Briana ho následovali, pak pomohli ven Emlisovi, kterého zespodu zvedl Gers. Samotný Gers šel poslední, vrčel a funěl námahou, natahoval obrovské ruce pro pomoc a těžkýma nohama se vzpíral o stěny jeskyně.

Když konečně vylezl a rozvalil se na popraskané hlíně, společníci se mohli obrátit na západ a prohlédnout si dlouhou, tmavou siluetu, která se tyčila v dálce.

Továrna se rozprostírala skoro až k okraji hor. Z vysokých, tenkých komínů se valily plameny a zbarvovaly vířivý mrak nad sebou do rudých odstínů. Samotný pohled na továrnu naplňoval Liefu hrůzou.

Obrátil se k Jasmíně a viděl, že upírá zrak na stavbu před sebou, zelenýma očima poměřuje vzdálenosti a odhodlaně svírá ústa. Lief cítil neklid a znepokojení. Proč se Jasmína dívá tak zvláště?

Vyrazili v řadě za sebou a přikrčení se rychle pohybovali přes otevřená prostranství mezi roztroušenými balvany. Plameny z komínů před nimi vyskakovaly vysoko a ukazovaly jim cestu. Napínali uši, zda nezaslechnou nějaké podezřelé zvuky, ale jediné, co slyšeli, bylo tlumené, hluboké hučení, které s každým jejich krokem sílilo.

Plameny se přiblížily. Hukot narůstal, až se nakonec zdálo, jako by rozechvíval samotný vzduch a otřásal zemí pod jejich nohama. Vítr k nim v poryvech nesl odpudivý sladkokyselý zápach.

Teď už Lief jasně rozeznal obludnou budovu Továrny. Viděl širokou silnici, která vedla kolem ní dál na západ a pak se ztrácela za velkým kopcem. Také uviděl zdroj toho hrozného zápachu. Mezi silnicí a horami ležely velikánské šedivé haldy odpadků.

„Ty hromady nám poskytnou dobrý úkryt,“ zašeptal Barda Liefovi.

Dráp se otočil. Tvář se mu leskla potem. Oči měl skelné a na rtech úsměv, který vypadal spíš jako ironický úšklebek. „Dobrý úkryt,“ zopakoval. „Ano. Taky se mi zdá.“

Potom najednou vykulil oči. „Gersi! Briano!“ vykřikl pronikavě.

Lief se prudce otočil a viděl, jak k nim rychle skáče nestvůrná zelená silueta s obrovskými shrbenými rameny, dlouhými drápy a mrskajícím ocasem. V přítmí se zaleskly hadí šupiny, ohavná bezertá ústa se roztáhla do divokého šklebu a oranžové oči se rozzářily jako dva uhlíky.

Lief věděl, co to je. Už něco podobného viděl na Hoře děsu. Byl to výtvar Pána stínů vychovaný k boji. Nejhorší stroj na zabíjení. Vral.

10. HROMADY

Vral pomalu roztahoval děsivé, nožovité drápy. Zamrskal ocasem, vyrazil vpřed a za rozeklanými kopyty létala do výšky rozdrolená hlína. Za pár vteřin bude u nich.

„Utíkej, děvče!“ zařval Gers na Jasmínu. „Nepokoušej se s ním bojovat!“

Jasmína tohle varování nepotřebovala a nepotřebovali ho ani Lief s Bardou. Jednou se pokoušeli bojovat s Vralem a stačilo jim to. Tahle bestie si libuje v zápasech. Nevadí jí bolest, nezná strach a nikdy neustoupí.

Jasmína se otočila a vyrazila směrem k haldám odpadků. Lief s Bardou vzali Emlise mezi sebe a pádili za ní.

Vral zasyčel, bez sebe zlostí, že se mu protivníci nepostaví a nebudou bojovat. Vyrazil za nimi. Přetržený zrezivělý řetěz, který se mu houpal u železného obojku, rachotil a cinkal, ale Vral si toho nevšímal. Byl na ten zvuk zvyklý. Žil s ním od okamžiku, kdy unikl ze zajetí.

Pro Vrala cinkot řetězu představoval svobodu.

Volnost zabíjet a nažrat se, kde a kdy bude chtít, a ne jenom na povel pánů.

Možnost plížit se plání, tak otevřenou, tak rozdílnou od úzkých prostor jeho cely pod Arénou stínů.

Svoboda lovit lidské šelmy, které jedí oranžové brouky, otrhané otroky, kteří kopou díry do země, a šedé pány, kteří mu sice nechutnali, ale celkem obstojně se s nimi zabavil, než zemřeli v jeho drápech a zubech.

Ale tihle nepřátelé jsou jiní. Vral vycítil podle jejich pachu i chování, že nejsou stejní jako ti, se kterými byl nucen bojovat poslední dobou. Stále jim v žilách proudí čerstvá, sytá krev. V srdci jim stále plane oheň.

Tohle byli protivníci, které stálo za to zabít. Byli jako nepřátelé za starých časů v Aréně stínů, silní a živí, přivázení čerstvě každý den, aby bojovali a zemřeli.

Ale tihle nepřátelé nebojovali. Tihle utíkají. Utíkají k hromadám, které smrdí jako rozkládající se maso, jaké Vral jedl, jen když hladověl.

Vral měl velmi citlivý čich. Nesnášel odporné pachy stejně jako lidé. Také věděl, že jeho kopyta, jinak dobře uzpůsobená skoro pro jakýkoli povrch, mu na nepevných, drolících se hromadách moc dobře neposlouží. Ale váhal jen zlomek vteřiny a pak se rozběhl k hromadám smradlavých odpadků.

Jeho nepřátelé se do té doby stačili schovat. Nakonec je ale najde. Brzy bude světlo a budova, která se krčí vedle těch odporných kopců — budova, co chrlí oheň — jim nenabídne žádné útočiště. Vral ze zkušenosti věděl, že lidé raději zemrou, než aby do ní vstoupili.

Drápova skupina se rozprchla, všichni se zavrtali do hromad odpadků, takže nebyli vůbec vidět. Roky skrývání je naučily zmizet pod zem okamžitě, jakmile byli v ohrožení. Ale Barda, Emlis, Lief a Jasmína nebyli tak rychlí. A teď slyšeli Vrala, jak se smeká a škrábe kousek za nimi.

S Jasmínou v čele klopýtali tmou, často se probořili po kolena do odporného, slizkého odpadu a snažili se co nejvíc zvýšit rozestup mezi sebou a netvorem, než se pokusí zastavit a schovat. Ale slyšeli Vrala blíž a blíž. Místo aby se jejich náskok zvyšoval, ta nestvůra se k nim blížila.

Když obíhali jednu hromadu, najednou se před nimi vynořila ponurá budova bez oken — Továrna.

Jasmína nás vedla špatně! pomyslel si Lief zděšeně. Jak se to mohlo stát? Jasmína vždycky uměla bez zaváhání najít správnou cestu, dokonce i ve tmě. Jako by nás *chtěla* dostat blízko Továrny. Ale to není možné!

V tom okamžiku zahlédl Továrnu i Emlis, vypísl, ztratil pevnou půdu pod nohama, uklouzl a vrazil do Bardy.

Velký muž se zapotácel, nohama se zabořil hluboko do odpadků. Uvolněný povrch začal klouzat. Pak se odtrhla celá část kopce a

smetla s masou propadajícího se smetí i bezmocné spolčníky. Ocítli se, vyděšení a zadýchaní, na vrcholku malé hromady přímo vedle silnice.

Byli napůl zakrytí smetím a okolní smrad byl nesnesitelný, ale zůstali nehybně ležet, protože se báli pohnout.

Lief už Vrala neslyšel. Opatrně si otřel špínu z tváře, koukl na strany, podíval se nahoru a tam ho uviděl. Netvor vylezl na vršek hromady přímo za tou, která se právě zhroutila. Proti blednoucímu nebi se rýsovala jeho hrozivá, nehybná silueta, která se dívá dolů a hledá známky pohybu.

„Cítím klíš'ata!“

V Liefovi by se krve nedořezal. Jakýsi zastřený hlas se ozval přímo vedle jeho ucha. Přinutil se otočit hlavu.

Blízko hlavy mu ležela smrtelně bledá tvář. Tvář s bílýma očima, která jako by se napůl rozpustila a měla rozmazané a pokroucené rysy. Jak Lief ucukl leknutím, nesouměrná ústa se ohavně uškĺb-la a znovu se z nich začala linout slova.

„Deltorská klíš'ata! Slyšíte mě, Těla?“

Lief slyšel Jasmínu, jak se zprudka nadechla, Emlisovo vysoké, vyplašené zafňukání, které rychle zmlklo, pravděpodobně díky Bardově ruce.

„Bud' zticha!“ sykl Barda. „Nemůžte nám ublížit. Copak to nevidíte? Je napůl mrtvý.“

„Klíš'ata, ano, Tělo 2,“ zachroptěl další hlas velmi blízko.

„Ti jsou naši!“ Tentokrát hlas zaklokotal zpod Liefova ramene. „Pernové zabijí ta klíš'ata a potěší pána. A on uvidí, že jsme dobří ještě na spoustu let.“

Něco se pohnulo Liefovi na hrudi. Zvedl se mu žaludek, když uviděl, že je to tápající ruka s nateklými prsty, vylézající z rukávu špinavé šedé uniformy.

Pak se najednou pod ním něco pohnulo a všude kolem něj a najednou jako by prozřel a poprvé si všiml, v čem to vlastně leží. Tenhle kopec byl halda těl v šedých uniformách, nakupených přes sebe.

Ochablé, znetvořené hlavy se začaly zvedat. Nohy vytékající z popraskaných bot se bezmocně kroutily a cukaly. Napůl rozpuštěné

ruce šátraly kolem sebe. A nesrozumitelné hlasy stoupaly do odpor-
ného, mumlajícího sboru. „Zabijte ta klíš'ata! Dostaňte je a potěšte
pána! Ukažte pánovi, že nejsme...“

Vralova hlava se otočila za zvukem a pohybem. Planoucí oči se
mu zableskly. Rozevřel obrovská ústa plná bílých zubů.

Jakmile vyrazil kupředu, Lief, Jasmína, Barda a Emlis vyskoči-
li a vyprostili se z ochablých rukou, které se je snažily zadržet. Krej
se snesl k zemi a kloval mocným zobákem do Strážce, který se sna-
žil chytit Jasmínu za kotník.

„Černý pták! Ohlaste to — černý pták a dívka!“ sípal Strážce.
Jeho výkřik převzali jeho sousedé a šepotem se nesl přes hromady,
až se hrozivě rozléhal ze stovek vyprahlých hrdel. *Černý pták, černý
pták a dívka... Ohlaste to pánovi, pánovi...*

Společníci doklopýtali dolů na silnici celí zadýchaní a vyděše-
ní, ale hned se zas rozběhli.

Lief se letmo ohlédl přes rameno a viděl, že Vral už dorazil na
hromadu, ze které právě unikli. Kupa se stále vzdouvala pohyby
umírajících Strážců. Vral stál na vrcholku, mrskal ocasem a rozta-
hoval drápy.

Lief věděl, že si zvíře vychutnává ten okamžik, těší se, až je
začne pronásledovat, zabíjet a nakonec zvítězí. Během pár vteřin
bude u nich. Během chvilky...

„Liefe!“ vykřikla Jasmína.

Lief se podíval před sebe. Jasmína stála u kovových dveří ve
zdi Továrny. Držela je otevřené. Barda s Emlisem už spěchali
dovnitř.

Vral zařval a vyrazil. Než se dostal na zem, Lief už se hnál ke
dveřím. Doběhl k nim, postrčil Jasmínu dovnitř, skočil za ní a za-
bouchl je za sebou právě ve chvíli, když do nich Vral narazil.

Společníci stáli zády opření o dveře a ztěžka oddechovali, za-
tímco bestie znovu a znovu narážela do kovové překážky, syčela a
řvala. Byli ve čtvercové místnosti se zavřenými dveřmi vedoucími
na všechny strany. Dveře nejbliž vpravo nesly velikou, černě nama-
lovanou značku.

Jasmína utíkala k těm dveřím, přitiskla na ně ucho a soustředěně naslouchala.

Lief se rozhlédl kolem sebe. Nebylo se tu kde schovat. Místnost byla úplně prázdná. Stěny byly tvrdé, hladké a leskle bílé. Strop zářil studeným světlem, které jako by nevycházelo ze žádného zdroje.

Jako Lademova komnata v paláci v Del, pomyslel si Lief. Okamžitě proklel sám sebe a pokusil se na to nemyslet.

Pozdě. Vzpomínky na lesklý bílý pokoj už se mu promítaly v mysli a přinášely s sebou bezmoc a hrůzu. Cítil, jak mu na čele vyrazil studený pot. Snažil se vzpomínky potlačit.

Nebylo to k ničemu. V mozku se mu to hemžilo obrazy a zvuky.

Spoléhal se na ochranu Kouzelného pásu, když se sám a tajně snažil ze všech sil zničit tu nebezpečnou, podlou věc, kterou Lademův pokoj skrýval.

Byla to beznadějná, mučivá bitva. Bojoval ji sám, protože jinak to nešlo, a prohrál. Nakonec se musel spokojit s tím, že se pokoj zazdí a postaví před něj stráž, které nikoho nepustí do chodby před ním. Pak se snažil vymazat všechny myšlenky na ten pokoj, zapomenout, že existuje.

Ale nedokázal zapomenout. Vědomí, že jádro temnoty leží skryté v samotném srdci paláce, ho stále zoufale trýznělo.

Nikdy o tom s nikým nemluvil. Jenom jediná osoba věděla, čím si prošel v tom zapečetěném pokoji, a to

Marilen, protože mezi nimi nesměla být žádná tajemství.

Marilen... Liefovi vytanul obraz dívky, když ji viděl naposledy — rozřesenou, zachumlanou v plášti, jak k němu zvedá vystrašenou tvář a dává mu sbohem.

Upnul se na ten obraz. Visel na něm jako na záchranném laně, využíval ho, aby se dokázal vymanit z hrozných obav a vzpomínek, které se o něj pokoušely.

Uvědomil si, že ho Jasmína tahá za ruku. Naléhavě mu něco šeptá. Něco o úkrytu. O —

Ozvalo se pronikavé zapraskání a kov dveří se vypouklil dovnitř, jak Vral znovu narazil do dveří.

„Liefe! Strážci se blíží!“ varovala ho Jasmína. Filli zoufale zapíštěl na jejím rameni. Táhla Liefu ke dveřím, na nichž stál černý symbol. Byly otevřené a Barda s Emlisem už jimi proklouzli do místnosti uvnitř.

„Nikdo tam není,“ špitla Jasmína. „A podle mě ta značka znamená, že tam nesmí Šedí strážci. Tím získáme nějaký čas. Pospěš si!“

Ted' už i Lief slyšel dusot nohou a křičící hlasy, které se k nim blížily odněkud z nitra budovy. S Jasmínou v patách vběhl do otevřených dveří.

11. TOVÁRNA

Jasmína přibouchla dveře a otočila se k ostatním. Lief s Bardou a Emlisem si užasle prohlíželi rozlehlou halu, v níž se ocitli. Byla stejně křiklavě bílá a. jasně osvětlená jako místnost, kterou právě opustili, ale mnohem, mnohem větší. Slyšeli hluboké monotónní hučení a zastřené bublání, jako když se vaří kaše. Vzduch byl mírně zapařený, velmi horký, divně to tu páchlo a ten zápach Liefovi trochu připomínal horké železo.

Místnost byla plná dlouhých kovových nádob na krátkých nohou. Nádoby byly úhledně rozmístěné jedna za druhou a každá se táhla skoro přes celou místnost. Od dveří Lief neviděl, co je uvnitř.

Udělal krok k té nejbližší a pak ztuhl. V místnosti na druhé straně dveří se ozval dusot těžkých bot a křik chraplavých hlasů.

„Dveře jsou ohnuté. Něco se pokoušelo dostat dovnitř. Určitě to byla banda Zuřivců. Zkontroluj to, Baku 3.“

Ozvalo se otvírání západky kovových dveří. Pak výkřik a dutá rána, jak znovu přibouchli dveře.

„Vral!“ vykřiklo několik hlasů mezi nárazy zvířete, které znovu zaútočilo na dveře.

Strážci zatím kupodivu nezaznamenali pach společníků a nedošlo jim, že Vral pronásledoval vetřelce. Lief ucítil, jak se Jasmína dotkla jeho ramene. Položila si prst na rty a mávla na něj. Pak pomalu, velmi potichu začala postupovat dál do místnosti.

„Nechce odejít!“ křičel hlas na druhé straně dveří. „Zavolejte Perny!“

„Ne! Poradíme si s tím sami!“ namítl další hlas. „Máme ty nové elektrické hole, ne? Teď máme šanci je použít!“

Strážci se stále soustředili na Vrala.

Až ho odezenou, budeme moci utéct, pomyslel si Lief. Ale Jasmína má pravdu, že musíme kus poodejít. Tady jsme moc na ráně. Musíme najít nějaký bezpečný úkryt, kde bychom mohli vyčkat na vhodnou chvíli.

Po špičkách následoval Jasmínu a Barda, který napůl nesl Emlise, se vydal hned za ním.

Ale když došli k první z kovových nádob, všichni se zarazili. Nádoba byla rozdělená na deset samostatných oddílů. Uvnitř každé přihrádky bylo něco, co vypadalo jako hustá, slabě se vařící polévka. Bylo to šedobílé a plné podivně tvarovaných hrudek.

„Co to je?“ zabručel Barda a s odporem skrčil nos.

„To je jedno,“ zašeptala Jasmíha, která obešla roh nádoby a šla dál. „Nezastavujte. Na druhé straně haly jsou dveře. Musíme —“

Vtom si rukou zakryla, ústa a prudce se nadechla.

Lief s Bardou a Emlisem přispěchali za ní. A když uviděli to co Jasmína, zvedl se jim žaludek.

Oddíly v druhé nádrži byly do půlky plné té mírně vroucí šedobílé polévky. Ale v tekutině plavaly hladké, šedé, nevýrazné předměty s hlavami, těly, pažemi, nohama...

Barda potichu zaklel. Emlis si skryl tvář do dlaní. Jasmína zkroutila tvář hrůzou. „Mrtví lidé!“ zajíkala se. „Rozpouštějí tu mrtvolu...”

„Ne!“ Lief prošel kolem nádrže a uviděl to, co ostatní ne. Na kovovém boku nádoby byla vyrytá dvě slova.

LÍHEŇ - TĚLA

„Oni se totiž nerozpouštějí,“ řekl chraplavě, když se k nim vrátil. „Oni se *tvoří*. Tohle jsou Šedí strážci. Oni se nerodí, ale *pěstují* je! Tady v Továrně!“

Namířil roztřesený prst zpátky k vyrytým slovům. „Víme, že Šedí strážci jsou vždy ve skupinách po deseti. Deset stejných bratrů, se stejným jménem, kteří pracují a bojují společně. Copak to nevidíte? Každá z těchto nádob je líheň! Tohle je líheň pro Těla.“

Barda zatnul zuby. „Těla jsou venku na hromadě odpadků, Lief! Jak by mohli být současně tady?“

„Protože...” začal Lief.

Dveře na druhém konci místnosti se najednou začaly otevírat.

Společníci se bleskově skrčili za nádobu.

„...podle všeho jen divoký Vral,“ ozval se hlas mladé ženy. „Bakové se o to postarají.“

„Nebo se *on* postará o *ně*,“ vysmíval se starší mužský hlas. „Současní Bakové jsou už deset dní prošli. Začínají dělat chyby. A i bez toho, model Bak podle mého názoru nikdy nedosahoval vysokých kvalit.“

Kroky se rozléhaly po tvrdé podlaze. Lief vykoukl mezi dvěma nohami nádrže a viděl dva páry nohou v bílých botách, jak pomalu kráčí přes zadní část místnosti a kontrolují poslední řadu oddílů. Také viděl, že dveře se nezabouchly, ale zůstávají stále napůl otevřené.

„Tihle noví Bakové jsou skoro hotoví,“ ozvala se po chvíli žena vlídným tónem. Její hlas připadal Liefovi povědomý, ale to je určitě nemožné. Byla to přece pomocnice Pána stínů.

„Ale ne úplně,“ odsekl muž. „Už jsem ti to říkal! Zásoby Strážců nebezpečně ubývají. Až dojdeme k Tělům, uvidíš, jak je to špatné. Museli jsme se zbavit starých Těl už před týdnem, i když ti noví ještě skoro nebyli na světě!“

Lief cítil, že se na něj upírají Jasmíniny a Bardovy oči, a věděl, že jeho společníci konečně pochopili. Šedí strážci, které tu vyráběli jen k tomu, aby sloužili a byli krutí, bezpodmínečně poslušní, bez náznaku vřelosti nebo lítosti, měli jen omezenou životnost. Když se začali opotřebovávat, prostě je vyhodili a nahradili totožnými modely.

Není divu, že do téhle místnosti nesmí vkročit, pomyslel si Lief. Možná jsou slepě poslušní, ale dokonce i *oni* by mohli reagovat podrážděně, kdyby viděli, že si tu pěstují jejich nástupce.

Bílé holínky se otočily a vykročily zase zpátky přes místnost. Dvojice si začala prohlížet další řadu nově vznikajících Strážců.

Lief, Barda, Jasmína a Emlis se opatrně začali plížit těsně podél nádob. Bylo riskantní se pohybovat, ale bylo to nebezpečí, které museli podstoupit. Kdyby zůstali tam, kde byli, nutně by je odhalili.

Naštěstí kontroloři byli právě příliš zaujatí svou prací a rozhovorem, než aby zaznamenali nepatrné zvuky z druhé strany místnosti.

„Tihle Pernové rostou mnohem pomaleji, než by podle grafů měli,“ poznamenala žena, když nohy v bílých holínkách dorazily na konec druhé řady.

„Ale to není moje chyba!“ zvolal její společník. „Včera dvakrát přerušili přívod energie.“ Jeho hlas přešel do vyčítavého tónu. „Za všechno může program přeměny! Podle mého názoru to poslední dobou stálo příliš mnoho materiálu a ještě víc pánovy pozornosti.“

Program přeměny? zarazil se Lief, zatajil dech a pozorně naslouchal. Dvojice se přesunula k další řadě a začala pomalu kráčet směrem k místu, kde byli schovaní společníci. Bylo nebezpečné čekat, ale tohle si musel poslechnout.

„Zdá se, že máš spoustu názorů, 3-19,“ řekla žena a její vlídny hlas náhle ztvrdl. „Být sebou, dávala bych si pozor.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se muž podrážděně.

„Proč myslíš, že program přeměny je teď pro pána nejdůležitější, hlupáku?“ odsekla žena, která konečně ztratila trpělivost. Je to proto, že kvůli tomu poslednímu fiasku v Deltoře ztratil důvěru v celý plán s ely třetího stupně. V tebe a tobě podobné, 3-19!“

Liefovi se rozbušilo srdce. Ta bytost jménem 3-19 je el třetího stupně! Ukázka nejdokonalejšího a nejnebezpečnějšího z podlých převtělovačů Pána stínů. Schopných napodobovat lidi tak dokonale, že by mezi nimi dokázali žít, aniž by je někdo odhalil.

Kdo — nebo co — je tedy ta žena? Hořel zvědavostí, jak ti dva vypadají, ale neopovážil se zvednout hlavu.

„Pán došel k názoru, že elové třetího stupně byla chyba,“ pokračovala žena. „Příliš se podobají lidem. Mají sklony k pýše, zvědavosti, slabosti a neposlušnosti. A ty, 3-19, to jenom potvrzuješ!“

S tím přídala do kroku a kráčela před svým společníkem. Lief se kousek posunul a honem zmizel z boční uličky, právě včas, aby si ho nevšimli.

Několik řad před sebou viděl skrčené obrysy Bardy, Jasmíny a Emlise. O kus dál směrem k zadní části místnosti viděl také bíle oděné nohy tajemné ženy.

S hrůzou si Lief všiml cípu Emlisova zeleného pláště, který vykukoval do uličky. Jestli se ta žena podívá před sebe na zem...

Ale zdálo se, že ona nemá náladu všimat si okolí. Jednou nohou netrpělivě poklepávala, dokud k ní 3-19 nepřispěchal s omluvami a vysvětlováním.

„...tím nic nemyslel,“ slyšel Lief ela. „Nikdy bych nepochyboval o pánově úsudku.“

„A já myslela, že to je přesně to, co děláš!“ vyštěkla žena, zatímco přešla k další řadě dorůstajících Šedých strážců. „Program přeměny je naše budoucnost, 3-19. Jak velmi brzy zjistíš.“

„Brzy?“ polkl 3-19, kterého to jaksepatří vylekalo. „Ale já myslel —“

„Všechny chyby ve vývoji už jsme odstranili,“ řekla žena chladně. „Vidíš snad ve *mně* nějakou závadu?“

Chvilí bylo ohromené ticho.

„Já — já nevěděl, že jsi jedna z nich,“ vykotal nakonec 3-19.

„To jsem!“ odsekla žena. „A teď mi vysvětli, proč tihle Kropové vypadají hubenější, než by měli být.“

Znovu přešli na druhou stranu místnosti. Lief, Barda, Jasmína a Emlis vyklouzli z úkrytu a začali se plížit co nejrychleji kupředu.

Během chvilky dorazili téměř na úroveň jako oba kontroloři, kteří tou dobou už skoro došli na konec líně Kropů. Teď nastal ten nejnebezpečnější okamžik. Jeden po druhém společníci přeběhli mezeru mezi nádržemi. Kdyby se kterýkoli z nepřátel v tu chvíli otočil, určitě by je uviděli.

Naštěstí se to nestalo. Lief vyrazil z úkrytu, letmo se rozhlédl na obě strany a krátce zahlédl dvě postavy v bílém, jednu vysokou, jednu menší a štíhlou, jak stojí blízko sebe na konci nádrže. Ta menší si prohlížela graf. Ten vysoký se nakláněl, aby otočil jedním z knoflíků připevněných na lesklém kovu nádrže.

Pak mu postavy zmizely z dohledu, když se plížil dál za svými přáteli kolem několika posledních líní a zadní stěny k otevřeným dveřím.

Jasmína, která se krčila u země, opatrně vykroukla ze dveří. Otočila se, kývla na ostatní a prolezla škvírou. Barda s Emlisem ji následovali. Lief přeběhl za nimi a všiml si, že místnost za dveřmi funguje jako nějaká dílna. Vtom ale uslyšel ela znovu promluvit bázlivým hlasem.

„Pánův plán —“

„Pán má spoustu plánů!“ přerušila ho žena zostra. „A žádný z nich tě nemusí zajímat.“

Jasmína na něj mávala z druhé strany místnosti, ale Lief už nedokázal dál překonávat svou zvědavost. Postavil se a opatrně nakoukl napůl otevřenými dveřmi zpátky do místnosti s líhněmi.

Dvě postavy začaly kontrolu další řady Strážců. Ta menší, žena, se dívala na graf. Ten vysoký nasupeně kráčel za ní.

Měl útlou, zahořklou tvář Ladema.

Lief sevřel okraj dveří, až mu zbělely klouby. To není Ladem, připomněl vylekaně sám sobě. Ladem je mrtvý. To stvoření, 3-19, prostě má jen stejnou tvář. Ale přesto se mu zrychlil dech a žaludek se mu sevřel odporem.

Pak ta ženská postava zvedla hlavu od grafu a napůl se otočila ke svému společníkovi. Jasně bílé světlo ozářilo její jemnou tvář a bledě modré oči.

Lief ji zlomek vteřiny sledoval, pak se stáhl za dveře. To, co viděl, ho šokovalo.

12. ODHALENÍ

Barda, Jasmína a Emlis se tísnilí před úzkými dveřmi na jedné straně dílny. Lief se vyhnul dlouhému bílému stolu s lahvičkami, odměrkami a nádobou s bublající zelenou tekutinou nad nízkým plamenem a tiše utíkal za nimi.

„Tady se není kde schovat,“ zašeptala Jasmína. „Budeme muset jít dál.“ Odmlčela se, když si všimla výrazu Liefovy tváře. „Co se děje?“ zašeptala. „Vypadáš, jako bys právě viděl ducha.“

„Taky že jo,“ odpověděl šeptem Lief a zachvěl se odporem. „Ta žena — ta žena v místnosti s líhněmi — je Tira z Nenkrisu.“

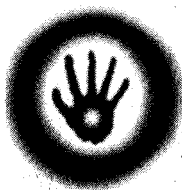
Barda s Jasmínou na něj zděšeně vykulili oči.

„Kdo je Tira?“ zeptal se Emlis a zmateně se díval z jednoho na druhého.

„Přítelkyně, která pro nás kdysi riskovala život,“ řekla Jasmína a ztěžka polkla. „Věděli jsme, že její lid odvěkli do Země stínů. Doufali jsme, že ji najdeme a zachráníme. Ale —“

„Ale zdá se, že ona se nechce nechat zachránit.“ Barda zatnul pěsti. „Stala se z ní služka Pána stínů. Co jí to udělali?“

„Myslím, že odpověď bychom našli támhle,“ řekla pomalu Jasmína. Ukročila stranou a ukázala na tabulku na dveřích.

PROGRAM
PŘEMĚNY
NEVSTUPOVAT

Za dveřmi nebylo nic slyšet. Lief vzal za kliku, která snadno povolila. Zatlačil do dveří a otevřel je na škvírku, kterou nakoukl do pokoje za nimi.

Nejdřív viděl jen závoj tlumeného růžovočerveného světla. Zamrkal a pokoj se mu pomalu zaostřil před očima. Byla to další, mnohem větší laboratoř — obrovská, tichá a prázdná. Ze zdí, stropu

a podlahy zářilo podivné červené světlo. Na stěně naproti Liefovi byly široké dvoukřídlé, pevně uzavřené dveře.

Zmocnila se ho vlna obav. Jasmína na něj tlačila zezadu a pobízela ho, ať jde dovnitř, ale dlouho se jí bránil. Všechno v něm ho přesvědčovalo, že má zůstat tam, kde je. Sevřel Pirranskou píšťalu pod košilí a nakonec získal dost síly, aby vklopýtal do místnosti.

Z bočních stěn vybíhala řada pracovních stolů, každý z nich se táhl asi do třetiny místnosti a byl opatřený sadou širokých kožených řemínků. Liefovi vyschlo v hrdle, když jeho představivost najednou zaplnila místnost lidmi. Bezmocné oběti připoutané k lavicím. Nad nimi chladné postavy v bílém, které vykonávají příkazy svého pána.

Ale... jaké příkazy?

Široký pás podlahy uprostřed místnosti byl prázdný, ale stopy na jeho tvrdém povrchu svědčily o tom, že to tak nebylo vždy. Přesně uprostřed kdysi muselo stát něco těžkého, obrovského a čtvercového. Mělké koleje, jako stopy po kolech, naznačovaly, že tu věc odtáhli z místnosti těmi dvoukřídlými dveřmi.

Zdálo se, že se není čeho bát, přesto se Lief třásl po celém těle, když popošel k stopám na podlaze. Nepochyboval o tom, že v téhle červeně osvětlené místnosti bylo samotné zlo.

Ostatní to cítili také. Emlis jako by se ve svém plášti scvrkl a měl vystrčenou jen drobnou ztrhanou tvář s mírně vyceněnými zuby. Barda ztěžka dýchal, jako by se unavil po běhu. Jasmíně zbledla tvář. Filli zmizel pod jejím límcem a Krej jí seděl nehybně na rameni jako černá socha.

Automaticky se všichni vyhnuli značkám vytlačeným v podlaze. Procházeli kolem nich, tiskli se zády ke koncům lavic a odvraceli pohled.

Dorazili ke dvoukřídlým dveřím, a když chvíli naslouchali a nic neslyšeli, odvážili se jimi projít.

Jako by se jim do tváře opřel poryv zlé síly, který je zastavil na místě.

Stáli v tmavém, červeně osvětleném prostoru s dvoukřídlými dveřmi v každé stěně. Místnost byla zcela prázdná, až na obrovskou, čtvercovou kovovou bednu, která stála uprostřed v místě, kde končily koleje vytlačené do podlahy. Bedna byla vysoká zrovna

jako Jasmína, vespod měla kolečka a nahoře poklop. Víko bylo odklopené a zůstávalo ve vodorovné poloze. Určitě to byl ten předmět, který sem dotáhli z dílny.

Zlo z něj sálalo jako teplo. Ale ten pocit byl studený, smrtelně studený, až jim z toho tuhla krev v žilách. Mrazil je až do morku kostí. Emlis začal naříkat.

Lief se přinutil zvednout ruku a sevřel Pirranskou píšťalu. Do prstů mu pronikla trocha tepla. Udělal krok dopředu.

„Stůj!“ sykla Jasmína a chytla ho za paži. „Liefe, ne! Nechoď k tomu!“

Ale Lief to musel vědět. Musel vidět, co je uvnitř té bedny. Sevřel Píšťalu ještě pevněji a vykročil, zatímco Jasmína klopýtala za ním a snažila se ho zadržet.

Došel k bedně a se zaťatými zuby nakoukl přes okraj.

Nejdřív viděl jen kroutící se narůžovělou hmotu. Potom se mu sevřelo hrdlo, když si uvědomil, na co se dívá — tisíce a tisíce dlouhých, bledých červů s rudou hlavičkou, kteří se zmítali a kroutili v koupeli z rudého slizu.

A ti červi ho cítili. Začali se vzpínat, pokoušeli se na něj dosáhnout, natahovali vzhůru své ohavné červené hlavy a mrskali ocásky.

S přidušeným výkřikem Lief uskočil dozadu a vrazil do Bardy s Jasmínou, kteří stáli přímo za ním.

Nemusel se jich ptát, jestli to také viděli. Jejich zděšené tváře mu všechno prozradily.

„Musíme se odsud dostat,“ sykl Barda. Ukázal na dveře po své pravici. „Tudy! Podle mých propočtů by haldy odpadků měly být tímhle směrem. Mohly by tam být další dveře...“

„Ne!“ zakroutila hlavou Jasmína a ukázala na dveře před sebou. Barda se na ni zadíval a ona celá zrudla. „Musíme jít dál!“ vykřikla zoufale. „Tam jsou určitě vězni.“

Lief se podíval z jednoho na druhého — a na Emlise, který se krčil za nimi.

Jasmína sem chtěla jít, celou dobu.,.

Ta myšlenka mu bleskla hlavou a už se jí nechtělo ven. Věděl, že je to pravda.

Jasmíno, kdo...?“ začal bez obalu. Měl už jen čas zaznamenat Jasmínin vyplašený, provinilý výraz, když ho hluk z dílny přinutil zmlknout.

Byly to hlasy a rázné kroky. Tira a její společník skončili svou obhlídku mnohem dřív, než čekal.

„...s tím se nedá nic dělat!“ zvolala Tira. „Slyšel jsi zprávu. Potřebují nás hned teď! Program přeměny se má spustit.“

Společníci se zoufale rozhlédli kolem. Nebylo se tu kde schovat. Barda popadl Liefu za loket a zamířil ke dveřím po pravé straně, Emlis se neochotně pustil za nimi. Jasmína zaváhala jen na okamžik a následovala je. Vyběhli do mrazivé tmy. Právě když se za nimi zavřely dveře, uslyšeli někoho vstoupit do místnosti, kterou zrovna opustili.

„Ach, moji drahoušci!“ zacukroval Tiřin hlas. „Přišel váš čas! Právě jsem o tom dostala zprávu.“

Ozvalo se zaskřípání, pak bouchnutí a čtveré cvaknutí, jak zavřela a zamkla víko bedny.

„Co se děje?“ zašeptala vylekaně Jasmína. „Co budou dělat s těmi... věcmi?“

„Ssss!“

Zasyčení bylo to poslední, co by teď a na tomhle místě čekali. Lief, Barda, Jasmína i Emlis vyskočili a otočili se.

Za nimi stála železná pojízdná klec, která měla střechu zakrytou záhyby těžké látky. Uvnitř klece se něco pohnulo.

„Pomozte mi!“ zaskřehotal ten hlas. „Osvobodte mě, pro všechno na světě!“

Společníci mlčky vyrazili ke kleci. Dveře byly zavřené na těžký visací zámek. Mezi mřížemi do tmy vykukovala vyzáblá, divoce vypadající tvář gnóma z Hory. Jsem Pi-Ban,“ zadrmolil gnóm. „Pi-Ban, kdysi z Hory děsu. To vy jste příčinou toho povyku? Poslal vás Dráp? Kde jsou Briana s Gersem?“

Barda vzal za dvě mříže klece a vši silou zabral. Ale ani jeho obrovská síla nestačila, aby ohnula tlusté, pevné kusy železa.

Jasmína beze slova vytáhla dýku. Lief si ji vzal a začal zkoušet její špičkou vypáčit zámek. „Dráp nás tak úplně neposlal, Pi-Bane,“

zašeptal. „Ale známe tvoje jméno. Víme, že jsi jedním z těch, které odtáhli z jeskyně Hnutí odporu na východ odsud.“

„Kde jsou tvoji přátelé?“ zeptala se naléhavě Jasmína, zatímco Barda znovu začal pracovat na mřížích. „Kde drží vězně?“

Gnóm zasténal a nespouštěl oči z Liefových rukou. „Kobky jsou v podzemí,“ hlesl a rty se mu při tom sotva pohnuly. „Ale teď jsou prázdné. Mech, Petr, Tipp, Alexi, Helena... jednoho po druhém odtáhli. Začalo to toho dne, co nás zajali, první byl Mech. Skončilo to včera, to šla pryč Helena. Zůstal jsem jenom já.“

„Ale... ale určitě jsou tady i další otroci, ne?“ zeptala se Jasmína nervózně.

„Předtím tu byli,“ řekl Pi-Ban. „Spousty, spousty dalších, mladých i starých. Někteří byli s námi v žaláři. Některé z nich — ty tišší a poslušnější — využívali na úklid a roznášení jídla. Ale ti už jsou taky pryč.“

„Tihle — tihle klidnější,“ řekla rychle Jasmína, „byly mezi nimi nějaké mladé dívky?“

„Dívka jménem Tira, například?“ funěl Barda, který si na okamžik oddechl ve svém boji s klecí.

Gnóm zvedl vyčerpanou tvář. „To pro Tiru jste sem přišli?“ zeptal se unaveně. „Ano, znal jsem ji. Jemné stvoření, s očima jako nebe. Pocházela z Nenkrisu — ze zvláštního, bojácného lidu oblečeného v černém, kteří uklízeli chodby a přinášeli jídlo a vodu do žalářů. Nejdřív jsme si mysleli, že slouží Pánovi stínů dobrovolně, ale nebylo to tak. Byli to vězni, stejně jako my.“

Barda zamračeně přikývl a znovu zaútočil na mříže, jako by se obrovskými rukama sápal po samotném Pánovi stínů. Lief se soustředěně mračil nad zámekem. Pi-Ban se otočil, jako by se už na ně nedokázal dívat, a přešel do zadní části klece. Chytil se mříží, klesl na kolena a zadíval se do tmy.

Jasmína se přesunula k němu a klekla si tak, aby mu viděla do tváře.

„Slyšela jsem o další dívce, která by tu mohla být, Pi-Bane,“ řekla potichu. „Mladší než Tira — dítě — s černými vlasy a zelenýma očima, jmenuje se Víra.“ Zatajila dech, když se Pi-Ban zamýšleně zamračil. „Víra. Zvláštní, žes řekla právě tohle jméno,“

zamumlal nakonec gnóm. „Poprvé jsem ho slyšel teprve nedávno, když mě Strážci přivedli sem nahoru. Byli to Bakové a v horší náladě než obvykle. Tři z jejich oddílu právě zabil Vral, který pronásledoval čtvrtého do pouště. Nařídili jim, aby ho nechali napospas tomu zvířeti a šli pro mě. Řekl jsem jim, že to rád slyším. Stálo mě to modřinu nebo dvě.“

V plnovousu se mu nakrátko zaleskl divoký úšklebek, než zase zvážněl. „Řekli mi, že mě povezou do Arény stínů a že Víra šla přede mnou,“ zamumlal. „Vypadalo to, jako by si mysleli, že mi tím ublíží. Ale já ji neznal.“

Lišácky pohlédl Jasmíně do očí. „Ale pro tebe je nesmírně důležité, to je jasné. Kdo je to, tahle dívenka s černými vlasy a zelenýma očima, právě jako jsou ty tvoje? A proč nechceš, aby tví přátelé slyšeli, jak se na ni vyptáváš?“

Jasmína, které se hlavou honily myšlenky, se od něj rychle odvrátila.

„Nedokážu to, Bardo!“ zašeptal Lief od předku klece. „Zámek je příliš silný. Budeme muset najít jiný způsob.“

V tu chvíli se ozval šramot z místnosti, ze které sem před chvílí přišli. Dveře se rozlétly. Ozval se dusot pochodujících nohou.

„Strážci!“ zavrčel Barda.

„Jděte! Honem!“ sykl Pi-Ban. „Za klecí jsou další dveře. Myslí, že vedou ven.“

„Ne!“ zašeptala zoufale Jasmína, která se rychle postavila. „Teď nemůžeme odejít!“

„Musíte!“ Gnóm hrdě zvedl rozčuchanou hlavu. „Pokud mám zemřít, přeji si zemřít jako gnóm z Hory, ne jako zbabělec, který s sebou stáhne ostatní. Zmizte! Zachraňte se!“

Ale už bylo příliš pozdě. Dvoukřídlé dveře se pohnuly. Otvořem prosvítlo tmavě červené světlo a Strážci vešli dovnitř.

13. CHODBA

Lief, Barda a Jasmína bleskově vyskočili na střechu klece a Emlise vyzvedli nahoru za sebou. Zahrabali se do vrstev látky, kde zůstali nehybně ležet a jen opatrně vykukovali. Srdce jim bušilo jako o závod.

„Je čas jít, neřáde!“ posmíval se jeden ze Strážců. Přiblížil se ke kleci a mezi mřížemi píchnul dovnitř tlustým klackem. Objevila se sprška jisker a společníci slyšeli, jak Pi-Ban zaúpěl a těžce se sesul na dno klece. Strážci zařvali smíchy.

Dvě bíle oděné postavy vyšly dveřmi ven — Tira a el jménem 3-19 — Strážci náhle zmlkli.

„Ty půjdeš s klecí, 3-19,“ oznámila mu Tira rázně. „Já půjdu za vámi s programem.“

„Je tu jenom jeden vězeň,“ namítl 3-19 — „Může jít v řetězech. Klec není nutná.“

Tira přimhouřila oči. „To není tvoje věc, říkat, co je a není nutné,“ řekla tlumeným, výhružným hlasem. „Tohohle vězně jsme si nechali zvláště pro tuto chvíli. Nemůžeme riskovat jeho útěk. Nesmí se mu nic stát, takže dávej pozor na Strážce.“

3-19 přikývl, i když útlou tvář měl pěkně nasupenou.

„My Bakové nepotřebujeme ela, aby nám říkal, co máme dělat,“ zamumlal jeden ze Strážců.

„Ticho!“ zařvala Tira. Prudce se otočila a vrátila se do rudě osvětleného pokoje, kde stál další oddíl Strážců, pět na každé straně kovové bedny.

3-19 si odkašlal. „Slyšeli jste!“ řekl Bakům. „Zaujmout pozice!“

Než se Bakové rozmrzele rozestavěli kolem klece, prošel kolem nich a rozrazil ty druhé dveře. Do místnosti začalo proudit tlumené světlo a přinášelo s sebou odporný zápach z hald.

Lief se ani nehnul a jen trnul, že je každou chvíli zahlédnou, ale žádný varovný výkřik nepřicházel. Strážci našťvaně sledovali 3-19, který upíral oči na cestu před sebou.

„Vpřed!“ zavelela Tira z druhé místnosti.

„Jděte!“ zamumlal 3-19 k Bakům.

„Nejdřív musíme stáhnout potahy klece,“ zabručel jeden.

V Liefovi by se krve nedořezal, když mu došlo, že kusy látky, pod kterými jsou on a jeho společníci schovaní, jsou pásy látky upravené tak, aby se stáhly přes boky klece.

„Není potřeba klec zakrývat, hlupáku!“ odsekl mu 3-19 – „Je noc! Vězni nic neuvidí.“

„Cestovní klec musí být zakrytá,“ řekl Strážce neústupně. „Takové jsou rozkazy. My Bakové vždycky...“

„Vy Bakové jste zralí jít na haldu, a čím dřív tam budete, tím líp!“ odplivl si 3-19 zlostně. „Hněte sebou!“

S reptáním nakonec šest Baků přiložilo ramena ke kleci a nesli ji páchnoucí nocí. Za nimi se kodrcala veliká kovová bedna.

Pi-Ban ležel omráčený v kleci a něco si tiše mumlal. Lief, Bar-da, Jasmína a Emlis se zoufale snažili udržet na střeše klece, která se kolébala po cestě. Všichni služebníci Pána stínů se zaobírali vlastními myšlenkami, ať už se týkaly zášti nebo vítězství.

A tak nikdo neviděl tři stíny, které se vyplížily z úkrytu v hromádách odpadků a následovaly průvod.

Lief nejdřív slyšel jen drnění klece, ale po chvíli začal rozeznávat i hlasy.

„Zasloužíme si víc úcty,“ reptal nějaký Strážce. „Vyhlásili jsme poplach! To my jsme byli venku a bojovali s Vralem. To my jsme slyšeli volat ty trosky na hromádách šrotu.“

Lief ucítil, jak mu mravenčí v zátylku. Pozorně naslouchal.

„Ten el říkal, že i my bychom měli být na smetišti, Baku 3,“ řekl další Strážce.

„Ten el je hlupák!“ odfrkl si Bak 3. „Vždyť víš, že my nemáme omezenou životnost jako ostatní oddíly, Baku 9. To nám říkali od začátku a upozornili nás, abychom se s tím nevychloubali před ostatními. Copak jsi to zapomněl?“

„Ne,“ zamručel Bak 9. „Ale ten el říkal —“

„Zapomeň na to, co říkal!“ odsekl Bak 3. „Pán by se nás nikdy nezřekl! Vždyť to my jsme mu podali zprávy, na které čekal — zprávu o dívce a černém ptákoví. Proč jinak bychom teď šli do Arény stínů?“

Liefovi divoce bušilo srdce. Pán stínů čekal na Jasmínu. Očekával, že přijde. To zprávy o ní způsobily tenhle shon.

Podezření, se kterým Lief zápolil od okamžiku, kdy vstoupili do Země stínů, začalo znovu vystrkovat růžky a tentokrát se mu musel postavit tváří v tvář. Jasmína má tajemství — nebezpečné tajemství. Dovedla je do Továrny. Odmítla uprchnout, když to bylo ještě možné.

Toužil otočit hlavu, zašeptat na Jasmínu a požádat ji o vysvětlení. Ale neodvážil se. I ten nejnepatrnější zvuk nebo pohyb by je mohl prozradit.

Škvírkou v látce viděl, že klec objíždí kopec, který viděli z Továrny. Strážci ztěžka oddechovali, když tlačili skřípající kola do zatáčky.

Pak se najednou silnice znovu srovnala. Teď vedla přímo podél hor. Před nimi se rýsovala obrovská osvětlená Aréna. Byl odtud slyšet hluk velkého, neklidného davu.

„Rychleji!“ vykřikla Tira zezadu a v hlase bylo slyšet její vzrušení. „Zastav v chodbě, 3-19! Program vjede do Arény jako první. Slyšíš mě?“

„Nejsem hluchý!“ vyštěkl 3-19. „Strážci! Rychleji!“

„My taky nejsme hluchí, ele,“ zavrčel Bak 9.

Klec se rozpohybovala rychleji. Hluk davu sílil. Pak najednou světlo zesláblo a klec se skřípotem zastavila. Lief uviděl tmavý kámen a usoudil, že jsou ve vstupní chodbě, která vede stěnami Arény.

Přepadla ho slabost, když uslyšel zvuk těžkých kol a uvědomil si, že kovová bedna právě projíždí kolem klece, aby vjela do Arény jako první.

„Počkejte tady, dokud vás nepovoláme, 3-19!“ rozléhal se Tiřin hlas odněkud zepředu.

„Ta žena v červeném je otrokyně Víra?“ zeptal se 3-19 zvědavě.

Lief ucítil, jak Jasmína strnula.

„Samozřejmě že ne!“ odsekla mu Tira. „Ona je žena budoucnosti, stejně jako já. Ta otrokyně je spoutaná pod pódiem. Pernové! Vpřed!“

Odněkud začal dunět buben — byl to hluboký, pulsující zvuk jako tlukot obřího srdce. Dav utichl.

Kovovou bednu, před níž kráčela Tira, tlačili obrovskou chodbou nedaleko před nimi. Posunovala se ze tmy do zářícího světla. Světla Arény.

Lief věděl, že kolem Arény musejí být řady sedadel, ale z místa, kde ležel, je neviděl. Neviděl ani Vraly, jejichž vrčení se mísilo s rytmem obřího bubnu. Ale zřetelně viděl na zem. Všechno, co bylo orámované obloukem chodby, bylo jasné jako den. Bylo to jako dívat se na obrovský, pohyblivý se obraz.

Kolem cesty, po níž postupovala kovová bedna, stáli Šedí strážci s elektrickými holemi. Cesta vedla k obrovskému pódiu, obklopenému bílými sloupy. Stál tam někdo v dlouhých červených šatech, ale víc na tu dálku Lief nedokázal rozeznat.

Za Strážci se mačkali otrhaní lidé. Měli svěšená ramena, utrpené a zoufalé oči. Většina z nich nesla cejch Pána stínů na čele nebo na tváři. Stáli a netečně sledovali, jak Tira a kovová bedna procházejí kolem nich.

Liefovi se zaleskly oči, když mezi nimi uviděl v černých šatech lidi z Nenkrisu, mohutné postavy stovek Jalisů, nějaké palácové strážné. Ostatní nepoznal. Ale věděl, kdo to je. Farmáři ze severovýchodu, západu a Plání, gladiátoři z Ritmeru, rybáři z pobřeží, bojovníci Hnutí odporu, obyvatelé Del...

Samí Deltorané. Bití, upracování a zmítání větrem Beznaděje, dokud nepřijdou o poslední zbytky citu a naděje. Mysleli si, že je sem odtáhli proto, aby tu zemřeli. Pro mnohé by možná smrt byla úlevou od utrpení jejich otroctví.

Ale oni nezemřou, řekl si Lief. A už nebudou otroky. Nebudou!

Ale bylo jich tolik. Lief se nejistě dotkl Pirranské píšťaly pod svou košilí. Okamžik její zkoušky se blíží. Dá jim její kouzlo čas,

aby sjednotili lid? Aby dostali tolik tisíc lidí z Arény? Zlomí kouzlo neviditelné stěny, která jim brání dostat se do hor?

Bedna už skoro dorazila k pódiu. A světlo v Aréně přešlo do temné, hroživě červené.

Svítá.

Lief koutkem oka zahlédl pohyb. Bakové se přikradli blíž k bráně. 3-19 našťvaně sledoval Tiru. Nikdo si nevšímal klece.

„Teď máme příležitost dostat se dolů!“ sykl Barda.

„Ne!“ zašeptala důrazně Jasmína. „Musíme tu zůstat. Jak jinak se můžeme bezpečně dostat na to pódium?“

„Na pódium?“ zvolal Barda užasle. „Proč...?“

Lief si byl jistý, že Jasmína má své vlastní důvody, aby se dostala na pódium. Ale i on věřil, že střed Arény je místo, kde by měli být.

„Na Píšťalu musíme zahrát tam, kde ji Pán stínů jasně uslyší,“ zašeptal. „A lidé nás musí vidět. Emlisi, jakmile se dostaneme na pódium, podám ti Píšťalu. Buď připravený!“

Emlis na souhlas vyděšeně zasípal.

„Tohle je nebezpečný plán, Lief,“ zabručel Barda. „Lidé nedostali žádné upozornění. Nebudou vědět —“

„Pššt!“ špitla Jasmína.

Lief strnul. Pak uslyšel to, co Jasmína chvíli před ním. V zadní části klece se ozývaly tiché zvuky. Šepot. Cinknutí, jak někdo zvedl zámek klece. Namáhavé odfrknutí a tichou kletbu.

Pak něco zaklepalo Liefovi na nohu.

„Pojďte dolů, hlupáci!“ zaskřehotal drsný hlas. „Nemůžeme vysvobodit Pi-Bana, ale můžeme zachránit aspoň vás.“

Dráp!

„Ne. Zůstaneme na kleci,“ zašeptal Lief.

„Zbláznil ses, hochu?“ sykl Dráp.

„Není čas na vysvětlování,“ řekl honem Barda. Jestli nám chcete pomoci, dostaňte se do Arény. Řekněte lidem — co nejvíce lidem — aby byli připraveni vybojovat si cestu ven. Až přijde čas, poznají to.“

„Když se je pokusíme zachránit všechny, povraždí je,“ zachroptěl Dráp. „A nás s nimi. Pár bychom mohli —“

„Řekněte jim, ať míří k průsmyku za Arénou!“ přerušil ho Barda. „A jděte už, Drápe. Strážci se otočí a uvidí vás!“

„Průsmyk je uzavřen kouzlem,“ namítl Dráp.

„To nech na nás,“ řekl Barda. „Prostě jim to řekněte!“

„Jste blázni!“ zamumlal Dráp. Pařát na Liefově noze se krátce sevřel, pak sklouzl.

Slyšeli další šepot. Potom ticho. Dráp, Briana a Gers zmizeli ve stínu.

„Udělá to?“ zašeptala Jasmína.

„Kdo ví?“ zabručel Barda. „A obávám se, že jsme právě tak šílení, jak tvrdí! Pirranská písťala možná nebude pro Pána stínů znamenat větší nepříjemnost než otravně bzučící moucha.“

„Podívejte!“ zašeptala Jasmína.

Žena v červených šatech přešla do přední části pódia a byla teď jasně vidět její tvrdá tvář a uhlazené stříbrné vlasy.

„Heleno!“ ozval se pod nimi zoufalý, nevěřící výkřik. Pi-Banův.

3-19 se prudce otočil. „Vraťte se na svá místa!“ zavrčel zlostně na Strážce a obrátil se zpátky k Aréně.

Žena v červených šatech Pi-Banův výkřik také slyšela. Rty se jí zkroutily v chladném úsměvu.

Lief to celé s hrůzou sledoval. Helena byla členkou Pi-Banovy skupiny. Byla to přítelkyně, pro kterou Briana tak hořce truchlila. Přesto se jí teď oči blýskaly nadšením, když Pernové sunuli kovovou bednu po nakloněné plošině na pódium. Libovala si ve zlu. Jako Tira.

Program přeměny... naše budoucnost...

„Dnes nevypustíme žádné Vraly,“ zvolala Helena zvučným hlasem.

Mezi diváky se ozvaly zklamané výkřiky — výkřiky, které náhle přešly v nárek, když zaburácel hrom a Arénou to zašumělo hrůzou.

Bakové u klece se zachvěli. „Pán je tady,“ zanaříkal Bak 3.

„Dnes začíná nová epocha!“ vykřikla Helena. „Po dnešku nic nebude stát pánovi v cestě. Kamkoli položí svou ruku, všichni se před ním skloní a vykonají jeho vůli. Jak sami uvidíte.“

Zvedla ruku. „Přived'te Víru!“

Dva Strážci vystoupali na pódium a táhli mezi sebou malé vzpurné červovlasé děvčátko s rozhněvanýma zelenýma očima.

Jasmína zatajila dech.

Liefovi jako by se zastavilo srdce. Barda tiše zaklel.

To dítě na pódiu, jehož tvářička se tak podobala Jasmínině, že ty dvě mohly být jediné sestry, přelétlo dav očima plnýma bázlivé naděje.

„Toto je sestra jednoho z nejničemnějších pánových nepřátel!“ vykřikla Helena. „Ale, stejně jako gnóm, o kterém vím, že je nejhorším zrádcem, se brzy bude ochotně klanět našemu pánovi.“

Publikum zajásalo.

„Za chvíli nás přivolají,“ zadrmolil Bak 9 ustrašeně. „Pán si bude myslet, že jsme neuposlechli příkazy. Svítá a klec je odkrytá.“

Lief strnul a Víra najednou byla to poslední, na co myslel. Určitě pohroma nepřijde teď, když už jsou tak blízko!

Ostatní Bakové nervózně zašoupali nohama. „Ten el říkal —“ začal jeden.

„Vem ho čert!“ odfrkl si Bak 9 — A bez dalšího varování těch šest vyskočilo na boky klece a strhli přehozy dolů.

Emlis, který se najednou ocitl před očima všech, se leknutím skutálel a spadl z klece. Svalil se na zem a zůstal nehybně ležet. Lief, Barda a Jasmína se snažili postavit a vytasit zbraně, ale neměli šanci. Strážci se v mžiku probrali z překvapení. Popadli elektrické klacky a mlátili hlava nehlava...

Lief viděl Jasmínu, jak se zhroutila, spadla na záda a Krej s ní. Viděl Bardu, jak dostal ránu a hned druhou. Pak on sám ucítil pálivé trhnutí na týle. Projela jím bolest. A potom už byla jenom tma.

14. ARÉNA STÍNŮ

Lief pomalu přicházel k sobě. Kolem slyšel rytmické bouchání a s každým hromovým úderem mu vystřelila bolest do hlavy. Ležel na tvrdé, otřásající se podlaze, která ho tlačila do bolavých kostí...

Přinutil se otevřít oči. Hlavu měl přitisknutou k chladným mřížím. Za mřížemi neviděl nic, protože přes ně zvenku visela těžká látka.

Nějakou dobu mu trvalo, než si vzpomněl, co se stalo, a než si s mrazením v zádech uvědomil, kde je. Byl v kleci a ta se pohybovala Arénou. Zvuk, který prve slyšel, byly údery obrovského bubnu.

Barda s Jasmínou se zavrtěli vedle něj. Pi-Ban se krčil u Bardovy hlavy a ve tváři měl výraz beznaděje.

Lief sáhl po meči, ale ten byl samozřejmě pryč. Hrklo v něm, když si vzpomněl na Píšťalu. Sáhl si na krk a spadl mu kámen ze srdce, když ucítil provázek a Pirranskou píšťalu, která mu stále visela pod košilí.

Někde blízko byly slyšet drsné hlasy. Lief si s nevolí uvědomil, že to mluví Strážci, kteří tlačí klec na jeho straně.

„Ten el se pokusí shrábnout všecku pochvalu pro sebe.“

„Ať to zkusí! Až stáhneme plachtu, prozradí se sám. Pán pochopí, že to byli Bakové, kdo mu přivedli ty tři, a že el o tom nic neví.“

„Ten vychrtlý Zuřivec, co byl s nimi —“

Emlis! blesklo Liefovi hlavou a divoce se rozhlédl po kleci. Pak si vzpomněl. Naposledy viděl Emlise, když maličký Keras spadl z klece uvnitř chodby.

Promluvil další Strážce. Lief zavřel oči a soustředěně naslouchal. Jak poslouchal, postupně ztrácel naději.

„Ten Zuřivec byl poškozený. Odplazil se, aby zemřel někde v ústraní. Zapomeň na něj. Pán chce ty tři. Chlapce. Velkého muže. Dívku s černým ptákem. Měli jsme pořádné štěstí, Baku 3.“

„A ten el bude vypadat jako úplný hlupák!“

Ozval se tlumený, spokojený chechot.

Lief sebou cukl, když mu hlavou projela ostrá bolest, ale přemohl se a dolezl do přední části klece. V rohu se látky odchlipovaly. Škvírou vykoukl ven.

Vpředu si vzpřímeně vykračoval el 3-19 směrem k pódiu, kde čekala Tira a tvářila se jako kakabus. Vedle Tiry stála Helena, v jedné ruce držela Vířin řetěz a druhou měla položenou na víku kovové bedny.

Za Šedými strážci, kteří lemovali cestu, se tísnil dav otrhaných lidí se skleslými očima. A za nimi stoupaly, kam až oko dohlédlo, řady sedadel přeplněné diváky — diváky všech tvarů, barev a velikostí.

Obecenstvo jako by se chvělo, míhalo, tráslo... Lief si protřel oči.

Pak mu došlo, že ho zrak nešálí. Na lavičkách bylo několik Krizarů, nějaké oddíly Strážců a zástup Zuřivců. Ale většina diváků byli elové — elové prvního a druhého stupně, jejichž tvary se mu před očima neustále měnily, rozplývaly a přetvářely.

Tady nebylo třeba nic zastírat. Elové nižšího stupně nemuseli udržovat podobu, pokud nechtěli. Mohli se proměňovat podle chuti, pro své vlastní pobavení nebo prospěch.

Zaměřil se na jednu dvojici, které se právě rohaté kozí hlavy rozpustily a plynule se přetvořily do rozevřených rybích hlav, ruce se jim proměnily v ploutve, změnili barvu z hnědé v stříbřitě zelenou a těla se jim nafoukla. Tím vedle sebe zmáčkli dvě ženy v červených čepcích. Ženy zlostně zasyčely a na okamžik ukázaly svou skutečnou podobu — bílé beztvaré tělo s otevřenými bezzubými ústy a očima jako uhlíky. V další chvíli se bílé postavy smrskly a natáhly a proměnily se v kroutící hady s lidskou tváří.

Liefovi se z toho dělalo zle. Pohlédl zpátky dolů. Na otroky, kteří tu stáli tak klidně a tiše.

A pak — pak najednou uviděl něco divného. Zdálo se, že se nikdo z nich nehýbe, a přesto jako by se dav zavlnil.

Přitiskl tvář k mřížím. Ano! Tytéž drobné pohyby se opakovaly u jednoho člověka za druhým. Malé pootočení hlavou. Rty se pohybují tak nepatrně, že z dálky by nikdo nemohl poznat, že promluvíly.

Mezi otroky se předávala zpráva. A Lief si byl jistý, že ví, odkud ta zpráva vzešla. Od Drápá, Briany a Gerse, kteří se vmísili do davu na okraji Arény. A šeptali tatáž slova pořád dokola.

Dívej se na pódium. Buď připraven k boji. Utíkej na silnici za Arénou. Pošli to dál.

„Šíří se zpráva,“ ozval se mu u ucha Bardův hlas. „Musíme to zastavit!“

Lief se otočil. Barda byl za ním a díval se mu přes rameno do Arény. Oči velkého muže velice potemněly. Na čele se mu červenala obrovská popálenina v místě, kde ho zasáhli elektrickým klackem.

„Ted’ už je pozdě to zastavit,“ řekl Lief.

„Ale všechno se změnilo a Dráp s Brianou a Gersem to určitě nevědí!“ šeptal rozrušeně Barda. „Když nás zajali, skrývali se venku před Arénou a nic neviděli. Když ted’ vidí klec zakrytou, jistě si myslí, že je to celé součást našeho plánu!“

Lief se dotkl Pirranské písťaly a vytáhl ji z obalu. Prsty mu začalo proudit elektrizující teplo a zmocnil se ho zvláštní klid. „Nic se nezměnilo, Bardo,“ řekl klidně. „Zvuk nemůžeš zavřít do klece. Až se dostaneme na pódium, zahraju na Píšťalu přesně podle plánu. Ne tak dobře, jak by mohl zahrát Emlis, ale nejlépe, jak sám umím.“

„Píšťala možná dokáže hodně, ale neroztaví železné mříže, Liefe,“ řekl Barda chmurně. „Ostatní možná utečou. Ale my zůstaneme v pasti.“

Pak to tak asi má být, pomyslel si Lief. Dráp, Briana a Gers dokážou odvést lidi na svobodu stejně jako my. Ale nic z toho neřekl nahlas.

Rozhlédl se po Jasmíně a viděl, že se také probudila a plazí se do přední části klece. Ale nepřidala se ke svým společníkům. Krčila se v druhém rohu a vykukovala mezerou v plachtě na druhou stranu.

Snaží se zablédnout Víru, pomyslel si Lief. Sestru, kterou celou tu dobu hledala.

Přelezl za Jasmínou a dotkl se její ruky. Jasmíno,“ zašeptal, „proč jsi mi neřekla o Víře?“

Jasmína k němu obrátila oči plné bolesti. „Neřekla tobě? Jak se mě můžeš takhle ptát?“ řekla hlubokým hlasem.

Lief na ni užasle zíral. Jak — jak to myslíš?“ zajíkal se.

Jasmína zaťala pěsti. „Pořád se mě snažíš oklamat, Liefe, dokonce i teď?“ zasyčela. „Copak to nechápeš? Já to vím. Víím to, co jsi věděl ty!“

„Cože?“ zeptal se rozčileně Lief.

V tu chvíli přední kola klece s bouchnutím narazila na kraj nájezdové plošiny. Společníky to prudce vymrštilo dozadu. Pirranská píšťala vyletěla Liefovi z ruky a kutálela se na konec klece. Zběsile po ní skočil a zachytil ji právě ve chvíli, kdy Strážci s námahou naklonili klec a začali ji tlačit nahoru. Ještě vteřinu a Píšťala by vyklouzla mezi mřížemi a byla by ztracena. A oni s ní.

Srdce mu ještě tlouklo vzrušením, když se Lief doplazil zpátky do přední části klece.

Zapomeň na všechno, říkal si. Na všechno kromě toho, co musíš udělat. Ucítíl povědomé mrazení v zádech a věděl, že se klec blíží ke kovové bedně. Sevřel Pirranskou píšťalu ještě pevněji.

„Pozor, otroci!“ vykřikla Helena. „Musím vám říct něco důležitého! Dobře poslouvejte!“

Lief přešel do rohu klece a vykoul mezírkou. Tíra stála přímo vedle ní, s 3-19.

„Proč je klec zakrytá?“ zamumlala zlostně Tíra k 3-19 a nervózně pohlédla vzhůru.

„To udělali Bakové,“ řekl 3-19 podrážděně. „Když jsem si všiml jejích neposlušnosti, právě jste nás povolali a bylo příliš pozdě plachty zase vytáhnout.“

„Jsi neschopný hlupák!“ vyštěkla Tíra. Jsem tak ráda, že pán skoncoval s tebou a tobě podobnými.“

Odvrátila se. 3-19 na ni vrhl zlý pohled a podvědomě se mu zkroutily dlouhé prsty, jako by je toužil sevřít kolem jejího útlého krku.

Tíra si stoupla vedle Heleny. Helena zvedla paže.

„Kdysi jsem bývala nesmiřitelnou nepřítelkyní našeho pána,“ vykřikla Helena. „Osvobozovala jsem otroky. Zabíjela jeho sluhy. To přiznávám. A má společnice kdysi byla jedním z nejpodlejších rebelů — plíživý, prohaný špeh, který tajně pomáhal pánovým nepřítelům!“

Tira zvedla bradu. „Přiznávám!“ řekla nahlas.

Lief za sebou slyšel potichu zasténat Bardu, ale neotočil se.

Helena přelétla chladným, vítězoslavným pohledem po Aréně. „Teď jsme obě osvobozeny od pochyb, strachu a zlých myšlenek. Díky daru, který nám pán propůjčil, nejsme jenom jeho služebnice, ale také jeho oči a uši.“

Láskyplně pohladila kovovou bednu. „Stejně jako my, i vy si zasloužíte smrt, otroci. Ale pán je milostivý. Vy všichni dostanete jeho dar. Brzy budou vaše útrapy u konce. Budete patřit našemu pánovi jako my.“

Obecenstvo divoce zajásalo. Mezi otroky na dně Arény bylo hrobové ticho. Helena se chladně usmála.

„Není se třeba bát, otroci, ať už jste slyšeli jakékoli zvěsti,“ řekla. „Proces přeměny byl doveden k dokonalosti. Je to bezpečné, účinné a jednoduché. Jakmile je vypustíme, nositelé pánova daru si k vám sami najdou cestu. Jsou útlí a velmi rychlí. Celé to bude trvat jen malou chvíličku.“

Dotkla se ucha. „Kratičký okamžik bolesti — tady — a pán s vámi bude navždy. Vaše přeměna vám přinese svobodu. Vráťte se do svých domovů, zamícháte se mezi svůj lid a ochotně budete konat pánovu vůli.“

Liefovi naskočila husí kůže. Konečně pochopil, co se stalo s Tirou a Helenou. Pochopil, co jsou ti odporní červi — a co způsobí. Pochopil plán Pána stínů. Pán má spoustu plánů...

Liefovi vytanul na mysli děsivý obrázek. Tisíce vězňů propuštěných Pánem stínů, kteří se vracejí do Deltory, kde je rodiny a přátelé s radostí přivítají. Tisíce vězňů, kteří vypadají a mluví přesně jako předtím, ale kteří si nesou Nepřítele uvnitř svého mozku a ten vede každou jejich myšlenku, každý jejich čin.

Tisíce vězňů, kteří si bezpečně v taškách nebo po kapsách přinesou do Deltory další smrtící červy s rudou hlavičkou. Aby pak v noci, zatímco jejich rodiny a sousedi spí...

Helena znovu promluvila. „Ačkoli není úniku před pánovým darem, je lepší, když se nebudete bránit,“ řekla. „S pomocí otrokyně Víry a gnóma, který se mnou kdysi bojoval bok po boku proti pánovi, vám ukážu, jak snadné to může být.“

Obrátila se ke Strážcům. „Stáhněte plachty!“ nařídila.

15. LÉČKA

Plachty sklouzly z klece. Dovnitř vniklo světlo a nelítostně odkrylo čtyři postavy, které vyskočily na nohy a couvaly od mříží. Lief slyšel, jak 3-19 zlostně vykřikl, a hlasitě, vítězoslavně vysvětlování Baků. Viděl Tiru s Helenou, jak zlostně pohledly k červenému kouři kroužícímu ve věži nad nimi, a temný stín uvnitř.

Těžké mraky, které visely nad Arénou, najednou rozrazil blesk. Na zem se snesl divoký poryv vichřice, která podrazila Liefovi a ostatním nohy a přišpendlila je k zemi. Klec se zatřásla a kola se ohnula pod silou větru.

Lief ztěžka oddechoval; nedokázal se pohnout, protože skučící vítr ho stále tiskl k zemi. Slyšel výkřiky otroků, kteří se bezmocně zmítali na dně Arény, výkřiky Tiry a Heleny, vrcení Baků a Pernů na pódiu, kteří se snažili postavit.

S vrískotem se k zemi vrhlo sedm ptáků Ak-Baba, kteří se nesli po větru s roztaženými drápy a nenasytně otevírali zahnuté zobáky. Sloupy, které lemovaly plošinu, se zatřáslly a oživily. Elové! Syčící bílé plameny s tou nejtemnější černotou v srdci, s rozevřenými bezzubými chřtány, prázdnýma očima a svírajícíma rukama, se napřímily a postavily se proti síle větru. A se skřípavým zapraskáním se kamenné dveře zabouchly a uzavřely Arénu.

Pak Liefovi došlo, že nejenom Jasmína, ale oni všichni byli očekávání. Nepřítel nevěděl, jak nebo kde se objeví. Ale věděl, že přijdou. Připravil se na to.

Přesto tu byla jedna věc, kterou Nepřítel nečekal. Liefovi slzely oči, byl ohlušený skučícím větrem, ale i tak začal přitahovat Pirranskou píšťalu ke rtům. Pomalu, ale jistě sunul ruce nahoru.

„3-19! Vězni jsou připraveni!“ křičela Tira proti vichřici. „Otevři program přeměny!“

El v podobě Ladema přešel snadno, bez ohledu na silný vítr, ke kovové bedně. Položil ruku na západku, kterou byl upevněný poklop.

„3-19!“ vykřikl Lief vši silou. „Pozor!“

El otočil hlavu a pohlédl na něj bezvýraznýma očima.

„Neposlouchej je!“ vrískala Tira. „3-19! Je to příkaz!“

„Bude po tobě, jestli tu bednu otevřeš!“ zakřičel Lief. „S lidmi, kteří budou konat jeho vůli, tě tvůj pán už nebude potřebovat. Ty a tobě podobní shníjete na hromadách odpadků s Šedými strážci.“

3-19 zaváhal a zamračil se.

„Bakové! Pernové!“ křičela zlostně Tira.

Ale Bakové a Pernové, kteří se plazili po prknech pódia, se nemohli pohnout o nic víc než ona.

Lief už si přitáhl ruku, ve které svíral Píšťalu, na hrud'. Tlačil ji blíž k ústům. Potřeboval ještě chvilku. Malou chvíličku...

Z věže se vyvalil červený kouř, v jehož středu to vřelo zběsilou zlobou. Uvnitř kouře se zableskly oči. Začaly se z něj natahovat temné ruce.

3-19 vykřikl bolestí, zavlnil se a padl k zemi. Poklop bedny se prudce otevřel. Červi s červenými hlavami začali rychle proudit ven a lačně se rozlézali do klece a hledali si svou oběť.

Lief cítil, jak mu lezou přes nohy. V uších se mu rozléhaly vyděšené výkřiky Jasmíny a Bardy. Krej zoufale krákal. Pi-Ban jedinkrát, pronikavě vykřikl. Lief pevně zavřel oči a všechny síly soustředil na poslední, beznadějný pokus.

Pak přiložil Píšťalu ke rtům. Foukl. Jediný čistý, průzračný tón.

Pronikavý zvuk stoupal a odrážel se od stěn Arény a dál do hor za ní.

A s tím zvukem se proud červů zastavil. Začali sebou házet, kroutili se a umírali jako pijavice ze Zakázané cesty vystavené světlu.

Červený kouř se s hromobitím, které otřáslu zemí, začal stahovat zpátky do věže. Vichřice ustala a ptáci Ak-Baba zavravorali na nebi. Elové spustili nenasytné ruce a snažili se udržet na nohou. Bytosti v řadách sedadel se prohýbaly a sténaly. Vralové vyli ve svých klecích.

Otroci v Aréně dostali pokyn, že mají počkat na znamení. Jaký další signál ještě potřebovali? Vyskočili na nohy a v obrovské vlně se začali hrnout k východu z Arény. Zmatení Strážci podél cesty klopýtali a padali, rozdrčení pod nohama běžícího davu.

Ale nebylo cesty ven. Aréna byla pevně uzavřena kamennými vraty. Neexistovala žádná cesta k průsmyku a ke svobodě. Nebylo kam utéct. Kde se skrýt.

Lief zalapal po dechu, vydrápal se na nohy a nadechl se. V tu chvíli se vyvalil červený kouř a kroužil nad ním. Stín uvnitř nabíral na síle. Lief znovu foukl a znovu se pronikavý tón rozezněl Arénou, hrom zaburácel a kouř se stáhl.

Lief viděl, jak Pi-Ban vstal a vykulil oči, když mu z ucha na rameno vypadl scvrklý červ. Viděl Bardu a Jasmínu, jak se zvedají a chytají mříží klece.

Venku se zmateně motali Strážci. Tira s Helenou padly na kolena a s nevěřicným odporem zíraly na červy, kteří z nich vypadli na pódium. Víra stála sama stranou, bledá jako duch.

„Víro!“ vykřikla Jasmína. „Přines klíče od klece!“

Dítě se otočilo a pohlédlo na ni s vážnou tváří. Pohnula rty. Pak vyšel hlas — hluboký, smrtící šepot, ze kterého tuhla krev v žilách.

„Není úniku, Jasmíno.“

Jasmína na ni ohromeně upírala oči. Hlas šeptal dál.

„Od okamžiku, kdy ses podívala do krystalu, od chvíle, kdy jsi mě pustila do svojí mysli, jsi byla odsouzena ke zkáze. Věděla jsem, že za mnou přijdeš. Musela jsem jen čekat. Ale nemysli si, že mi na tobě záleželo. Byla jsi jen návnada. Věděla jsem, že kamkoli půjdeš, on půjde za tebou.“

Dívka se rozesmála hrozivým, strašidelným smíchem. A potom se zachvěla, zbledla a zmizela v závanu červeného kouře jako přízrak, kterým ve skutečnosti byla.

Jasmína ječela a křečovitě svírala mříže klece v leknutí, zármutku a hrůze. Leknutí z toho, že co považovala za maso a krev, byl pouhý přízrak. Zármutek pro dítě, které nikdy neexistovalo. A pocit hrůzy, když si uvědomila, jak prohnáně a snadno se nechala oklamat.

Lief si vzpomněl, co jim Tirrala říkala na ostrově Keras.

Je mnoho způsobů, jak chytat ryby. A když ryba vyplave za prostou návnadou, tím lépe.

Jasmína se chytla na návnadu Pána stínů a totéž jsem udělal já, pomyslel si Lief. Jak to všechno bylo snadné! Jak snadno nás vlákal

do téhle pasti. Využil naše slabosti. Jasmíninu osamělost a netrpělivost. A mou lásku k Jasmíně.

„Za Jalise!“ Ta slova zaburácela uprostřed řevu. Pak Gers vyskočil na pódium — Gers s celou otrhanou armádou svého rodu. Někteří Jalisové se vrhli s řevem na zmatené Baky a Perny. Ostatní chytili obrovskýmá rukama dvě mříže klece a zabrali.

Železo se ohnulo, jako by bylo z másla. Pi-Ban prolezl dírou. Následoval Barda, který napůl nesl Jasmínu. Pak vylezl Lief s Píšťalou stále přitisknutou ke rtům.

Lief se znovu musel nadechnout. Červený kouř znovu zavířil a vyrazil vpřed. Znovu se stáhl, když se Píšťala rozezněla.

Ale Nepřítel sílil. Pokaždé, když ho Píšťala zahнала, se stáhl o něco méně. Sedm ptáků Ak-Baba se vznášelo kolem něj a jejich děsivý vrískot se mísil s hromobitím. Ve středu kouřového mraku se blýskaly zákeřné oči.

Jak dlouho ještě dokáže Píšťala odrážet tyhle útoky?

A pak to Lief uslyšel. Přes zvuk Píšťaly a rachocení hromu odněkud přicházel tlumený, vyčerpaný nárek.

Lief se prudce otočil. Jasmína to slyšela také. Jasmína s Bardou se vrátili ke kleci. Klečeli vedle ní, nakoukli pod ni a zavolali na Gerse.

Pak Jalis s Bardou zabrali za klec, naklonili ji a Jasmína vklouzla pod ni. Za okamžik se vynořila a vytáhla s sebou tělíčko v zeleném plášti s kapuci. Emlis!

Lief nemohl promluvit. Nemohl dělat nic než dál hrát na Píšťalu. Ale sledoval a poslouchal, jak se Emlis vyškrábal na nohy.

Emlis jim překotně vyprávěl, jak v chodbě před Arénou vlezl pod klec a jak se držel dna klece, když ji tlačili k pódiumu. Vyprávěl, jak pod ní zůstal uvězněný, když se kola klece ohnula pod silou větru. Jak byl zmáčkнутý, bezmocný a nemohl vylézt ven, nikdo ho neslyšel, dokud...

Pak se Emlis objevil vedle Lief a převzal Píšťalu. Začal hrát. A poprvé za dlouhá staletí země, která kdysi bývala Pirrou, uslyšela skutečnou hudbu Pirranské píšťaly.

Ptáci Ak-Baba vrískali hrůzou a červený kouř se stáhl zpátky do bouřících mraků, elové se krčili a naříkali a vězni užasle naslou-

chali, protože Emlis hrál jako dávní Pištci. Emlis hrál na Pirranskou píšťalu píseň svého vlastního srdce.

Arénu naplnil nádherný zvuk, rozléhal se horami, odrážel se od zdí Továrny a nesl se dál přes vyprahlou pláň. Byl v něm smutek po dávných ztracených krásách, hněv na zlo, které chce jen ovládat a ničit, strach z toho, co může přijít. A také hluboká touha po domově.

Ne po Piře, vypleněné, změněné a navždy ztracené. Ale po jediném domově, který Emlis znal.

Domově, kde se vlní hluboké vody a omývají jemné písčité břehy. Místo, kde je světlo tlumené a chladné a kde se vzduchem nese tiché šplouchání moře. Místo, které mu chybí a po kterém touží.

Lief stál jako přikovaný. Jako by nemohl unést sílu dojetí, když hudba sílila, dožadovala se záchrany a volala po svobodě.

Pak... Aréna náhle zmizela..

Chlad, mrazivý chlad. Všude kolem víří tma...

A v dalším okamžiku se Lief zmítal v černé, ledové vodě a v uších mu zvonily zmatené výkřiky tisíců lidí.

Co se to stalo? Co je tohle zase za kouzla?

„Jasmíno!“ vykřikl zoufale.

„Tady!“ Barda se vynořil vedle něj a podpíral Jasmínu s Pi-Banem. Lief převzal od něj Jasmínu, držel jí hlavu nad vodou a cítil závan Krejových křídel.

„Moje hudba!“ Emlis k nim plaval jako úhoř. „Moji lidé ji slyšeli! Dostali nás domů! Pán stínů se nikdy nedozví, co se s námi stalo!“

„Naši lidé se utopí, Emlisi!“ dusila se Jasmína. „Je jich tolik! Mnohem víc, než Kerasové stačí včas zachránit. Utopí se!“

Vtom se v jeskyni rozzářilo světlo a zatlačilo tmu stejně, jako kouzelná hudba Pirranské píšťaly přinutila Nepřítele se stáhnout a vzdát se. A se světlem se jeskyněmi začalo rozléhat chvatné šplouchání. Lief se zachvěl a otočil se ve vodě. Zamrkal a stěží dokázal uvěřit svým očím.

Blížil se k nim obrovský konvoj lodí. Skořápkovitá plavidla Plumů, elegantní nové lodě Auronů, těžké dlouhé lodě Kerasů. Společně pádlovali a nakládali lidi, které vytahovali z vody do bezpečí.

Clef a Azan horečně pádlovali, aby udrželi tempo s auronskými strážci na kroutících se úhořích a podsaditými keraskými sběrači pijavic. Nola, Pištkyně Plumů, veslovala vedle Tirraly, Pištkyně Kerasů, zatímco Tirrala prohledávala černé vody a hledala syna, jehož hudba je všechny přivolala.

Ale byla to Penna, auronská kronikářka, kdo vytáhl Liefu a jeho společníky z vody. A s ní začali svou dlouhou cestu domů.

16. SETKÁNÍ

Lidé spali, zatímco je Pirrané vezli jeskyněmi. Vzhůru byl jen Pi-Ban, který se brzy rozloučil s Liefem, Bardou a Jasmínou a pak ho pomocí kouzla poslali na povrch na Horu děsu, která se rozkládá nad zeleným mořem.

„Obávám se, že přes všechna moje varování bude o svých dobrodružstvích vyprávět,“ poznamenal Lief. „Gnómové z Hory jsou velcí vypravěči, Penno.“

„Pi-Ban nic neřekne,“ řekla Penna klidně. „Zapomene s prvním nadechnutím tam nahoře. Ty to nevíš, Lief? Četl jsi snad Doranovu říkanku.“

Lief sehnul hlavu a vzpomínal. „Kde proud času paměť smyje...“ ocitoval nakonec.

„Ano. Podzemní moře jsou moře zapomnění,“ usmála se Penna. Jak myslíš, že bychom tu tak dlouho přežili v tajnosti?“

„Ale v Zemi stínů jsme si to pamatovali,“ namítl Barda.

„Měli jste s sebou Emlise,“ odpověděla Penna. „A kromě toho jsme na vás všichni mysleli.“

„Takže až se vrátíme domů, zapomeneme?“ zeptala se Jasmína s vážnou tváří.

Penna se usmála a vytáhla z kapsy tři malé, hladké oblázky. „Ne, pokud si s sebou vezmete tohle,“ řekla a každému z nich podala jeden kámen. „Jsou to kameny přátelství. Všichni Auroni jeden mají. Doran ten svůj nosil stále u sebe, aspoň tak se to vypráví. A tyhle jsou vaše.“

Lief, Barda a Jasmína si se zájmem prohlíželi kameny. Zdálo se, jako by každou chvíli měnily barvu — zazářily zlatě, červeně, zeleně, modře, černě, purpurově a pak všemi barvami duhy najednou.

„Nedokážu říct, jakou má barvu,“ řekl užasle Barda.

„To proto, že žádnou nemají,“ řekla prostě Penna. „Je to oko pozorovatele, které vidí rozdíl. A tak je to i s lidmi, jak jsme zjistili, když se nedávno poprvé v našich jeskyních rozezněla Píšťala.“

„Tak jste se...?“ začala Jasmína.

Penna přikývla. „My na Auronu jsme uslyšeli Píšťalu. Její píseň nás přiměla vzpomenout si, že kdysi naše rody tvořily jeden lid. Nakonec jsme se sami rozhodli podívat za ostatními a také zjistit, co se stalo s vámi. U Zakázané cesty jsme potkali Plumy, kteří cestovali na sever ze stejného důvodu. Nevypadali tak divošsky, jak jsme se obávali. A tak jsme společně volali na Kerasy a prosili je, aby osvětili tunel a nechali nás vplout do jejich území.“

„A Tirrala souhlasila?“ zeptal se nevěřicně Barda.

Penna se usmála. „Po čase ano,“ řekla mírně. „Zdá se, že stejně jako my, i ona a její lid se zamýšleli nad tím, jestli je v těžkých dobách moudré udržovat odvěké nepřátelství. Zjistili jsme, že její syn s vámi odešel do Země stínů. Pak jsme společně čekali na znamení, které by nám řeklo, že on a vy — a Píšťala — jste připraveni se vrátit. Společně jsme ji nakonec uslyšeli a společně vás dostali zpátky.“

„Bez vás bychom zahynuli,“ řekl Lief. „Vděčíme vám za své životy.“

„Bez vás by Pirrané zůstali navždy rozděleni,“ odpověděla Penna. „Vděčíme vám za mnohem víc.“

Pirranský konvoj klouzal jeskyněmi jako listy poháněné větrem. Přesto byla spousta času mluvit a pozdravit staré známé, protože mnoho lodí projíždělo kolem té Penniny. Clef s Azanem připluli s loďkou hluboko ponořenou pod váhou spícího Drápa, Briany a Gerse. Přijela také Nola, které u nohou pokojně odpočívala Tira s Helenou. A Tirrala přijela s Emlisem, který s úlevou konečně odložil plášť sběrače pijavic.

„Můj syn se zdá být vyšší, než když odešel,“ řekla Tirrala.

„Vyrostl víc než jen do výšky,“ odpověděl Barda. „Má obrovské srdce.“

„Až budu trochu starší — dost starý, abych mohl pohodlně nosit plášť sběračů pijavic — stanu se cestovatelem jako Doran,“ řekl nesměle Emlis. „Prozkoumám a zmapuji jeskyně. Budu cestovat do moří Plumů a Auronů a také do neznámých moří.“

„Moře světle purpurové,“ prohodil Lief. „Černé moře plné hvězd. Jeskyně, které se třpytí jako diamanty.“

„Jak to víš?“ zeptal se překvapeně Emlis.

To už ale Tirrala zašátrala rukou ve svém plášti a vytáhla něco, co se zablesklo v kouzelném světle. Podala to Liefovi. Podíval se na to, jako by skoro zapomněl, co to je.

„Vracím ti Kouzelný pás Deltory,“ řekla slavnostně Tirrala. „Výměnou za Pirranskou píšťalu.“

„Děkuji.“ Lief zaváhal. Přál by si toho říct víc, ale rozhodl se, že by to nebylo rozumné. Cítil, jak se na něj Barda s Jasmínou dívají, zapnul si třpytivý pás kolem beder a mlčel.

Ve zlaté jeskyni topasu konečně nadešel čas se rozloučit.

„Vzali jsme vás na místo, kde jsou známky života nahoře nejsilnější,“ řekla Penna potichu společníkům, když se kolem nich shromáždily ostatní loďky. „Odtud všichni vaši lidé mohou putovat domů.“

„Liefe! Bardo! Jasmíno!“

Lief se otočil a opodál uviděl Emlise, jak na ně mává. Stále držel v ruce Pirranskou píšťalu.

Společníci mu také zamávali. „A co bude s Píšťalou, Penno?“ zeptal se Lief. „Zase ji rozdělíte na tři části?“

„Ne,“ řekla Penna. „Teď ji budou mít Kerasové. Ještě před vaším návratem jsme se dohodli, že pokud se nám někdy vrátí, necháme ji v celku. U každého rodu zůstane jeden rok, aby na ni vždy ráno, v poledne a večer hrál Pištec, jak je pirranským zvykem. Pak ji dostane další rod na velké slavnosti pořádané rodem, který ji předává.“

Oči se jí rozzářily. „Troufám si říct, že kolem toho bude spousta soutěžení,“ dodala. „Rody se budou snažit předčit jeden druhý a každá slavnost bude větší a velkolepější než ta předchozí. Ale aspoň já si nebudu stěžovat. Slavnosti jsou mnohem lepší než válka. A nikdo si neumí užít slavnost lépe než já. Takže — jste připraveni?“

Lief polkl a přikývl. „Sbohem, Penno,“ řekl. Chytil Bardu s Jasmínou za ruce a zavřel oči.

„Sbohem,“ slyšel Pennu zašeptat. A kolem nich se zavřela teď už povědomá tma.

Otevřeli oči na deltorském světle. Bylo těsně po úsvitu. Trávník, na kterém leželi, byl ještě zvlhlý rosou. Nebe bylo blankytně modré, slabě žíhané růžovým nádechem. Čerstvý a sladký větřík pročísl stromy a otřel se jim o tváře.

Lief cítil, že ještě nikdy nespatřil takovou krásu.

Viděl, že jsou v zahradách paláce, blízko schodů do velké vstupní haly. U dveří stáli dva palácoví strážní.

Na okamžik nevěřícně kulili oči, užaslí nad davem, který se zčistajasna objevil na trávníku před palácem. Pak se otočili a utíkali dovnitř a z plných plic vykřikovali tu velkou novinu.

Jasmína zvedla tvář k slunci. Krej se proletěl, protáhl si zraněné křídlo a radostně zakrákorál. Barda si zhluboka oddechl.

Všude kolem nich lidé otvírali oči, sedali si a rozhlíželi se v nedůvěřivé radosti. V mžiku, aspoň tak jim to připadalo, se z Arény stínů ocitli na tomhle krásném místě, které vypadalo a vonělo jako domov. Většina z nich byla přesvědčena, že se jim to jenom zdá.

Ale nedaleko od nich se pomalu a s námahou stavěli na nohy ti tři cizinci, kteří ještě před chvílí stáli na pódiu v Aréně stínů. Jeden z nich byl ten chlapec, který hrál na podivnou Píšťalu. Kolem pasu měl něco, co se třpytilo a zářilo. Ocelový pás vykládaný sedmi velkými drahokamy.

Otroci, kteří už nebyli otroky, se užasle rozhlíželi kolem sebe a postupně jim docházela pravda.

Deltora se jich nezřekla. Nezapomněla na ně. Byli svobodní. A byl to jejich král, kdo je přivedl domů.

Dveře paláce se rozlétly. Lidé začali proudit ze schodů, často ještě rozespalí, ale všichni volali a roztahovali paže na přivítanou. Lidé na trávníku se postavili a klopýtali jim naproti. Dva davy se

střetly a smísily, blízcí stejně jako cizí se objímali, plakali a smáli se radostí.

Palácové zvony se rozezněly, aby přivolaly lidi z města. Jasmína se dotkla Liefovy paže. Pohlédl na ni a srdce mu překypovalo city. Něco zamumlala, ale on ji přes zvonění zvonů neslyšel. Sklonil se níž.

„Říkala jsem, že se stydím. Stydím se za to, že jsem o tobě kdy pochybovala, Liefe,“ zopakovala Jasmína rozpačitě. „Ale Víra se zdála být tak skutečná. A ona říkála —“

„Je to moje chyba,“ řekl rychle Lief. „Byl jsem hlupák, že jsem odmítl mluvit o krystalu a předstíral jsem, že neexistuje. Jednou jsem o něm vyprávěl tobě a Bardovi, když jsem ho viděl ve snu v Údolí ztracených. Myslel jsem, že si to budete pamatovat.“

Jasmína vypadala zmateně. „Myslím, že zprvu jsem si to pamatovala,“ řekla pomalu. „Ale pak jsem se podívala do krystalu a zapomněla na všechno kromě lži, kterou jsem v něm viděla.“ Sklopila hlavu. „Měla jsem vědět, že ty bys mě nikdy nepodvedl.“

Lief zaváhal. Tohle byl okamžik, kterého se bál. Pohlédl na Bardu, který předstíral, že neposlouchá. Odkášlal si. „Já jsem vás opravdu podvedl, Jasmíno,“ řekl nahlas. „Tebe i Bardu. Je tu něco —“

Zarazil se. Jasmínina ruka sklouzla z jeho paže. Dívala se k paláci.

U dveří se objevila skupinka lidí, kteří se dychtivě rozhlíželi po davu. Šarn se Zmarem stáli na jedné straně a mezi sebou podpírali Josefa. Na druhé straně stál celý rozzářený obchodník Tomáš, který se držel za ruku s podivnou, vysokou ženou s oholenou hlavou pomalovanou spleťtými obrazci. Ale hlavně — uprostřed stál Raneš s neurčitým výrazem ve tváři, Zena z Tory a spanilá postava zahalená v dlouhém plášti. Marilen.

17. TAJEMSTVÍ

Lief udělal krok vpřed a srdce cítil až v krku. Marilen ho uviděla. Naposledy pohlédla na Raneše, zvedla si plášť a s vysoko zdviženou hlavou pomalu sešla ze schodů. Lief cítil, že Jasmína s Bardou couvli, jakmile se dívka přiblížila.

Kolem nich se hemžil oslavující dav, ale ti čtyři — tři společníci a přicházející dívka — měli oči a uši jen pro sebe. Bylo to, jako by byli na ostrově v jiném časoprostoru.

Marilen měla tvář rozzářenou úlevou a radostí a natáhla ruce k Liefovi. Ten je chytil.

„Ach, Lief, jak jsem toužila, aby ses vrátil!“ zašeptala Marilen. „Jak jsem si přála, abych ti mohla říct... Všechno je v pořádku, Lief! Všechno je v pořádku. Jsme v bezpečí.“

Lief svěsil hlavu, přemožený vděčností. Cítil, jak dívčiny ruce vyklouzly z jeho. Ohlédl se za sebe. Barda se díval přímo před sebe, ale Jasmína mu s odhodlaným úsměvem pohlédla do očí.

Lief byl na okamžik zmatený. Je možné, že jeho společníci už vědí tajemství, které před nimi tak dlouho chránil?

Ale nebyl čas o tom přemýšlet. Marilen čekala. Ten okamžik nastal. Sáhl k pasu, rozepnul si třpytivý pás a nechal ho spadnout na zem. Slyšel, jak Jasmína s Bardou zalapali po dechu.

Marilen si rozhrnula plášť. Objevil se záblesk třpytivých barev. Pak něco odepnula a podala to Liefovi. S úlevou se usmála a rychle o kousek ustoupila.

Obrovské drahokamy Kouzelného pásu Deltory se pod ranním sluncem zatřpytily jako hvězdy. Dokonalé křivky oceli zazářily pod Liefovýmá rukama. Oblékl si Pás, ucítil jeho známou tíhu, narovnal ramena a otočil se k Jasmíně a Bardovi. Zírali na něj s otevřenými ústy. „Skutečný Pás byl celou dobu v bezpečí v Del!“ zaburácel Barda. „Ty jsi nosil *napodobeninu*! Celou tu dobu — a my to nevěděli!“ Sebral spadlý pás a zatřásl jím Liefovi před očima. „*Tohle...* tohle je skutečně jen cetka s pár drahokamy!“

Lief zahanbeně přikývl. „Máte právo se na mě zlobit, vy oba, ale žádám vás, abyste pochopili,“ omlouval se. „Zmar a já jsme v

kovárně tajně vyrobili kopii. Domlouvali jsme si schůzky pomocí složitě zašifrovaných zpráv.“

„Jednu jsem našla,“ podotkla Jasmína a vzpomněla si na lístek, který našla v kovárně.

Lief na ni zvědavě pohlédl. „Použili jsme drahokamy z královských klenotů, které se nejvíce podobaly těm skutečným,“ pokračoval. „Samy o sobě mají nějakou sílu, jako všechny velké drahokamy, ale ve srovnání s talismany ve skutečném Pásu jsou bezcenné.“

Suše se usmál. „Tirralla z pásu necítila žádné kouzlo z velmi jednoduchého důvodu. Žádné tam nebylo!“

„Ty — ty jsi nechal skutečný Pás tady, aby zůstal v bezpečí,“ koktala Jasmína. „Tvoje — tvoje přítelkyně — ho nosila, protože — protože jí jsi důvěřoval nejvíce?“

„Ne — ona byla ta, kdo ho *musel* nosit!“ odpověděl Lief. „Pro případ, že by se se mnou něco stalo.“ Pokynul Marilen, aby se k nim vrátila.

„Marilen je má vzdálená sestřenice — můj nejbližší příbuzný z otcovy strany,“ řekl Lief s náznakem hrdosti. Zasmál se, když viděl, že Jasmína s Bardou v tom pořád mají pěkný zmatek. „Copak to nevidíte, vy dva?“ vykřikl. „Marilen je můj nástupce — další v řadě pro Kouzelný pás Deltory.“

„Cože?“ neudržel se Barda.

„Ale —“ Jasmíně se slova zasekla v krku. Polkla a zkusila to znovu. „Ale já myslela, že jedině dítě krále nebo královny může být následníkem.“

Lief přikývl a mimoděk ji chytil za ruku. „Vrchní rádci králů podporovali tohle přesvědčení, protože to byli tajní sluhové Pána stínů,“ řekl. „Ale když jsem o tom přemýšlel, věděl jsem, že to nemůže být pravda. Bylo to pro Deltoru příliš nebezpečné. Můj život byl ohrožen od okamžiku, kdy jsem se stal králem, a neměl jsem dítě, které by po mně obléklo Pás, kdybych zemřel.“

Byla to taková úleva, konečně vypovědět celý příběh. Slova, která tak dlouho potlačoval, se z něj řinula proudem. „V *Kouzelném pásu Deltory* se píše, že Pás musí nosit Adinův právoplatný následník,“ řekl. „Pak to pokračuje, že pokud král nebo královna zemřou

bezdětní, Pás se spojí s dalším v řadě — například bratrem nebo sestrou.“

„Ale ty nemáš bratry ani... ani sestry,“ řekla Jasmína a skousla ret, když v ní to slovo vyvolalo nepříjemné vzpomínky.

Lief sevřel její ruku ještě pevněji. „Ne. Ostatně ani strýce, ani tety. Byl to královský zvyk, mít jen jedno dítě. Náhodou měl Adinův následník jenom jedno dítě a to se stalo zvykem — takovým, na kterém vrchní rádci lpěli.“

„To se jim nepochybně náramně hodilo, nechat osud Deltory viset na jediném křehkém životě v každé generaci,“ zabručel Barda.

„Ano!“ řekl Lief. „A odvedli svou práci tak dobře, že zpočátku se mé pokusy najít následníka zdály beznadějně. Ale pak —“ Pohlédl letmo na Marilen. „Ale pak jsem si vzpomněl, že Adin sám měl několik dětí.“

„Všichni z nich si vzali Torany,“ řekla pomalu Jasmína. „Pitkin mi to říkal.“

„Přesně,“ řekl Lief a při zvuku Pitkinova jména sebou trhnul, stejně jako Marilen, ačkoli každý z jiného důvodu. „A tak jsem věděl, že pokud budu hledat dost daleko a důkladně, určitě si sám najdu následníka v Toře, bez ohledu na to, jak vzdálený příbuzný by on či ona mohli být.“ Zlehka se usmál. „„Krev je krev, bez ohledu na to, nakolik se za ty roky zředí,“ jak nám nedávno někdo řekl.“

„Takže jsi hledal stopy v knihách a pergamenech v knihovně,“ zamumlala Jasmína. „Dějiny rodin, záznamy o sňatcích, narozených dětech... Všechny ty hodiny práce!“

„Musel jsem zabezpečit budoucnost Deltory, než jsem mohl udělat cokoli dalšího,“ řekl Lief. „A musel jsem to udělat tajně. Řekl jsem to jen Zmarovi a své matce. Věděli, že je to životně důležité. Věděli, že bezpečí Deltory už nikdy nesmí záviset na životě jediné osoby.“

Usmál se. „Marilen je potomkem Adinova druhého syna. Když jsem ji našel, věděl jsem, že mám konečně svého následníka. Je pravda, že až budu mít dítě, to dítě zaujme její místo jako první v řadě —“

„Už aby to bylo!“ vložila se do toho rozvášněně Marilen. „Když nám Lief v Toře řekl, že přes rodinu mé matky jsem jeho nástupce, připadalo mi to spíš jako prokletí než dar.“

Lief se na ni láskyplně usmál. „Ale přesto souhlasila, že opustí svůj domov, rodinu a přátele a pojede do Del —“

„Aby nosila skutečný Kouzelný pás, kdyby ses dostal do nebezpečí. Takže kdyby se ti něco zlého přihodilo, okamžitě by se rozzářil pro ni!“ dokončila za něj netrpělivě Jasmína. „A celou tu dobu jsme si mysleli — všichni si mysleli...“

Vytáhla ruku z Liefovy a skryla do ní zrudlou tvář. Točila se jí hlava. Tolik z toho, co si myslela, nebyla pravda. Tolik věcí, které chápala určitým způsobem, teď viděla jinak. Jak se Lief zavíral v knihovně. Pergamen s nápisem *Slavné toranské rodiny*. Tajné návštěvy v kovárně. Výběr královských klenotů. Návštěva samotné Tory...

„Jasmíno, vím, že Lief o mně chtěl tobě a Bardovi říct,“ řekla vlídně Marilen, která rozpoznala její bolest. „Ale přísahal mému otci, že kromě Zmara jenom Šarn bude vědět, kdo jsem.“

„Čím víc lidí by vědělo, že Marilen je další v řadě, tím větší nebezpečí by jí hrozilo,“ dodal Lief. „Kdyby Pán stínů zaslechl byť jen slůvko...“

Jasmína polkla a přikývla. „Tak proč nám to říkáš teď?“ dostala ze sebe.

Marilen se potěšené usmála. „Protože teď je všechno v pořádku!“ zvolala. „Lief měl čas vypátrat jen linii Adinova druhého dítěte. Ale Adin a Zara, jeho žena, měli celkem pět dětí. Zena s mým otcem prozkoumali svitky, které Lief přivezl do Tory. Objevili daleko víc Adinových potomků, nejen v Toře, ale také v Del a vlastně po celém království!“

Zatleskala a oči jí zajiskřily radostí. „Brzy se každý dozví, že to, co hrozí Liefovi, už není hrozbou pro celou Deltoru. Nebude mít smysl ho zabít — aspoň ne z tohoto důvodu.“

„Takže už nebudu muset žít v paláci, zavřený jako vězeň!“ zvolal Lief s nesmírným uspokojením.

„A ani já,“ řekla Marilen, stejně šťastná jako on. „Kdyby měl Lief zemřít bezdětný, zaujmu jeho místo. To platí. Ale pokud bych

pak měla zemřít já, bude tu zase další, kdo zaujme *moje* místo — a další a další a další! Pás vždycky bude mít svého následníka a Del-tora bude v bezpečí.“

„Co je to pořád za řeči s tím umíráním?“ vykřikl Barda, poplácal Liefu po rameni a zeširoka se usmál. „Ačkoli přiznávám, že bych mohl Liefu sám zaškrtit, když pomyslím na ty hrůzy, které jsem vytrpěl, když jsem se bál o něj a o ten falešný pás!“

Marilen se zasmála. „Jsem tak ráda, tak *ráda*, že tohle všechno šťastně skončilo,“ řekla.

Jasmína přikývla a stále jí připadalo těžké přemýšlet o Marilen jinak než doposud. „Musely to pro tebe být těžké časy,“ řekla poněkud nemotorně.

„To tedy byly,“ opáčila upřímně Marilen. „Přesto jsem ve srovnání s vámi nečelila žádnému skutečnému nebezpečí. Měla jsem Kouzelný pás, takže jsem věděla, že Lief je naživu, protože se pro mě nerozzářil. A drahokamy mi pomáhaly. Jednou ametyst pohasl, když jsem měla otrávené jídlo. Všimla jsem si toho a věděla, že něco není v pořádku.“

Zeširoka se usmála. „Mimo to,“ dodala, „kdybych sem nepřišla, nepoznala bych Raneše!“

Rozhlédla se kolem. Raneš stále stál sám na schodech a nešťastně se za ní díval. „Musím jít za ním,“ řekla. „Musím mu toho tolik vysvětlit. Jemu a ubohému Josefovi také.“

S dalším úsměvem je opustila.

Lief povytáhl obočí. „Tak,“ zamumlal. „Marilen a Raneš.“ Pohlédl na Jasmínu. Někdy měl obavy z Jasmíniny náklonnosti k Ranešovi.

Ale Jasmínin úsměv, když se jejich pohledy setkaly, byl opravdový. Liefovi se v srdci rozlil obrovský pocit úlevy.

Pak se Marilen otočila. „Mimochodem, Liefu,“ zavolala. „Každý si tady asi myslel, že jsem přijela do Del, abych se stala tvou nevěstou. Věděl jsi to?“

Liefův udivený výraz jí stačil jako odpověď. Zasmála se a šla dál.

Lief se prudce otočil k Jasmíně a Bardovi. „Vy jste tuhle povídačku taky slyšeli?“ zeptal se.

Barda nehnul ani brvou a zachovával zdvořilé ticho. Jasmíně se znovu do tváří vehnala krev, ale pak jen pokrčila rameny. „Palácové drby,“ řekla lhostejně. „Ale ty jsi na ženění příliš mladý. Vždycky jsem to říkala.“

Lief oněměl.

Barda zahlédl Tiru, jak se potuluje kolem schodů a vypadá ztraceně. Něco zamumlal a vydal se za ní.

„Samozřejmě,“ pokračovala Jasmína a začala se usmívat, když s Liefem vykročili pomalu za ním. „Marilen by byla dokonalá nevěsta pro krále. Sečtělá, krásná, zdvořilá, elegantní, zvyklá na paláce...“

„Až přijde čas,“ řekl Lief, který ji rozhodně přerušil, „budu následovat Adinův příklad a ožením se z lásky.“ Podíval se jí do očí. „Samozřejmě pokud žena, kterou miluji, mě bude také milovat.“

„Nejspíš bude,“ řekla Jasmína. „Až přijde čas.“ Vložila mu ruku do dlaně.

Za nimi se rozpoutala vřava křiku a jásotu. Obrovský dav se hrnul po silnici z města, aby se přidal k houfům, které se již mačkaly na trávníku. Lidé na schodech se smáli a mávali. Zvony stále zvonily. Liefovo srdce překypovalo radostí.

A teď, pomyslel si, teď, konečně, můžeme začít.

Poprvé vydalo nakladatelství Scholastic Australia Pty Limited
v roce 2002.

(www.scholastic.com.au)

Grafická koncepce Bob Ryan

Ilustrace na obálce Marc McBride

ISBN 1 86504 683-3 (Scholastic Australia)

Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2002

Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2002

Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2002, 2005

Z anglického originálu The Isle of Illusion série Dekora Quest 2
přeložila Olga Machútová.

Grafická úprava obálky Nataša Vaňková

Jazyková úprava Štěpán Kovařík

Jazyková korektura Boris Lehečka

Odpovědná redaktorka Helena Škodová

Technická redaktorka Daruše Singerová

Vydalo nakladatelství Fragment,

Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod,

jako svou 1203. publikaci.

1. vydání, 2006

Sazbu zhotovil Fragment DTP, s. r. o.

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2006

Translation © Olga Machútová, 2006

Všechna práva vyhrazena. Žádná. část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

Kontaktní adresa: Radiová 1, 102 27 Praha 10 – Hostivař

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN 80-253-0293-8 (1. vydání, 2006)